Agatha Christie

Agatha Christie

Calul bălan

Capitolul I

Aparatul Espresso din spatele umărului meu sâsâi ca un şarpe furios. Zgomotul avea ceva sinistru, ca să nu spun drăcesc. Probabil, am reflectat, majoritatea zgomotelor noastre contemporane au această caracteristică. Scrâşnetul furios şi intimidant al avioanelor cu reacţie ce brăzdează ca nişte fulgere cerul; uruitul înfundat şi ameninţător al metroului care se apropie prin tunel; transportul greu rutier care îţi zgâlţâie până şi temelia casei… Chiar şi minorele zgomote casnice ale prezentului, oricât de benefică poate fi acţiunea lor, tot au ceva alarmant. Maşinile de spălat vase, frigiderele, oalele de presiune, plângăreţele aspiratoare, toate par să spună: „Ai grijă! Sunt un geniu în slujba ta, dar dacă mă scapi de sub control…”

O lume periculoasă – asta era, o lume periculoasă.

Am agitat ceaşca fumegândă plasată în faţa mea. Mirosea frumos.

— Mai doriţi şi altceva? Un sandviş gustos cu şuncă şi banană.

Mi se părea o alăturare ciudată. Bananele le asociam cu copilăria… Sau, ocazional, flambé cu zahăr şi rom. În mintea mea şunca era ferm corelată cu ouăle. Totuşi, când eşti în Chelsea, mănânci ca în Chelsea. Am acceptat un „sandviş gustos cu şuncă şi banană”.

Deşi trăiam în Chelsea – mai bine spus, aveam acolo de trei luni un apartament mobilat – în toate celelalte privinţe eram străin de locurile acelea. Scriam o carte despre anumite aspecte ale arhitecturii mongole, dar pentru asta aş fi putut locui tot atât de bine în Hampstead sau

Bloomsbury sau Streatham – pentru mine ar fi fost acelaşi lucru. Cu excepţia uneltelor meseriei mele, eram neatent la tot ce mă înconjura, iar împrejurimile îmi erau total indiferente. Existam într-o lume a mea, proprie.

Totuşi, în această seară anume, suferisem una dintre acele bruşte şi totale schimbări de sentimente pe care le cunosc toţi scriitorii.

Arhitectura mongolă, împăraţii mongoli, modul de viaţă mongol şi toate problemele fascinante izvorâte din el îşi pierdură brusc interesul. Ce mai contau? De ce vroiam să scriu despre ele?

Am frunzărit înapoi câteva pagini, recitind ceea ce scrisesem. Totul îmi părea egal de anost – prost scris şi deosebit de lipsit de interes. Indiferent cine spusese „Istoria e o vorbărie goală" (Henry Ford?) avusese dreptate.

Am împins cu dezgust manuscrisul, m-am ridicat şi ra-am uitat la ceas. Era aproape unsprezece noaptea. Am încercat să-mi aduc aminte dacă mâncasem… După senzaţiile mele interne se părea că nu. Prânzul, da, la Athenaeum. Asta a fost de mult.

M-am dus şi m-am uitat în frigider. Mai era o rămăşiţă de limbă uscată. M-am uitat la ea fără nici o plăcere.

Aşa se face că am luat-o agale pe King's Road, şi, la un moment dat, am intrat într-un Espresso Caffe Bar cu numele de Luigi scris de-a curmezişul ferestrei cu litere roşii de neon, iar acum contemplam un sandviş cu şuncă şi banană, în timp ce reflectam la sinistrele implicaţii ale zgomotelor prezentului şi la efectele lor perturbatoare.

Toate, mă gândeam eu, aveau ceva în comun cu primele mele amintiri despre pantomimă. Davy Jones tocmai ieşit din dulăpiorul lui în nori de fum! Uşi şi ferestre capcană care lăsau să transpire infernala putere a răului, provocând şi sfidând o Zână Bună Diamant, sau un nume în genul ăsta, care în schimb flutura o baghetă cu aspect impropriu şi recita cu optimism şi cu o voce plată platitudini privitoare la triumful final al binelui, prefaţând astfel inevitabilul „cântec

al momentului” care nu avea niciodată vreo legătură cu tema respectivei pantomime.

M-a fulgerat brusc gândul că, probabil, întotdeauna era necesar ca răul să fie mai impresionant decât binele. El trebuia să ţină spectacolul! El trebuia să sperie şi să provoace! Era instabilitatea atacând stabilitatea. Iar în final, stabilitatea va învinge întotdeauna, gândeam eu. Stabilitatea poate supravieţui banalităţii, Zânei Bune Diamant, glasului plat, cupletului rimat, chiar şi irelevantei declaraţii răsunătoare „Există un drum bătut de vânturi care şerpuieşte pe deal în jos, spre orăşelul vechi de când lumea pe care-l iubesc”. Oricât de sărace arme ar părea toate acestea, totuşi aceste arme aveau să triumfe în final. Pantomima avea Să se termine aşa cum se termina întotdeauna. Scările, şi distribuţia, coborând în ordinea importanţei, cu Zâna Bună Diamant practicând creştineasca virtute a umilinţei şi necăutând să fie prima (sau, în cazul de faţă, ultima) ci încadrându-se undeva pe la mijlocul procesiunii, umăr lângă umăr cu fostul ei opozant, acum ieşit din pielea ameninţătorului Rege Demon şi rămânând doar un bărbat îmbrăcat în pantaloni colanţi roşii.

Aparatul Espresso sâsâi iar în urechea mea. Am făcut semn după încă o ceaşcă şi m-am uitat în jur. Una din surorile mele întotdeauna mă acuza că nu sunt un bun observator, că nu remarc nimic din ceea ce se petrece sub nasul meu. „Trăieşti în propria-ţi lume”, mă dojenea ea. Acum, cu un sentiment de bunăvoinţă conştientă, am luat notă de ce se petrecea în jur. Era aproape imposibil să nu citeşti zilnic în ziare despre cafe-barurile şi patronii lor din Chelsea; acum aveam şansa să-mi fac o părere personală despre viaţa contemporană.

În cafenea era destul de întuneric, aşa că nu puteam să văd foarte clar. Clientela era alcătuită în majoritate din tineri. Am presupus vag că era ceea ce se chema generaţia beat. Fetele arătau, aşa cum mi se părea că arătau

întotdeauna fetele din ziua de azi, murdare. De asemenea, păreau mult prea călduros îmbrăcate. Observasem asta cu câteva săptămâni în urmă când ieşisem să iau cina cu nişte prieteni. Fata care stătuse atunci lângă mine să fi avut vreo douăzeci de ani. În restaurant era foarte cald, dar ea purta un pulover galben de lână, o fustă neagră şi şosete negre de lână, iar transpiraţia i se prelingea de pe faţă direct în mâncare. Mirosea a lână îmbibată de transpiraţie şi, de asemenea, puternic, a păr nespălat. Conform spuselor prietenilor mei, era considerată foarte atrăgătoare. Nu şi de mine! Singura mea reacţie era o dorinţă nebună s-o arunc într-o cadă cu apă fierbinte, să-i dau o bucată de săpun şi s-o silesc să-i dea bătaie! Ceea ce demonstra, presupun, cât de în urmă eram cu vremurile. Probabil asta mi se trăgea de la faptul că trăisem atât de mult în străinătate. Îmi aminteam cu plăcere de femeile indiene cu părul lor negru minunat încolăcit, şi sari-urile în culori pure şi strălucitoare căzând în jurul lor în falduri graţioase, şi legănare ritmică a trupurilor lor în timp ce mergeau…

Am fost smuls din aceste gânduri plăcute de o bruscă accentuare a zgomotului. Două tinere de la masa alăturată începuseră să se certe. Cei doi tineri care erau cu ele încercau să aplaneze lucrurile, dar fără succes.

Brusc, începură să ţipe una la alta. Una din fete o plesni peste faţă pe cealaltă, a doua o smulse de pe scaun pe prima. Se băteau ca zarzavagioaicele, insultându-se cu ţipete isterice. Una era o roşcată ciufulită, cealaltă o blondă cu părul lins.

În afară de termenii insultători, nu-mi dădeam seama de ce se certau. De la celelalte mese izbucniră strigăte şi întărâtări.

— Bravo, fetiţo! Zvânt-o, Lou!

Proprietarul din spatele barului, un tip cu înfăţişare de italian focos pe care îl mirosisem a fi Luigi, interveni cu un glas în cel mai pur accent londonez cockney.

— Hai, gata… Terminaţi… Potoliţi-vă! O să aduceţi într-o clipă toată strada aici. O să-i aduceţi pe copoi. Încetaţi, vă spun!

Dar blonda lăţoasă îşi înfipse mâna în părul roşcatei şi o trăgea cu sălbăticie în timp ce ţipa:

— Nu eşti decât o târfă care fură bărbaţi!

— Târfă eşti tu!

Luigi şi cei doi însoţitori stânjeniţi reuşiră să le despartă. În pumnul blondei era un smoc mare de păr roşcat.

Îl ţinu sus ca pe un trofeu, apoi îl aruncă pe podea.

Uşa dinspre stradă se deschise larg şi Autoritatea, îmbrăcată în albastru, apăru în prag şi rosti majestos obişnuitele cuvinte:

— Ce se petrece aici?

Toţi cei prezenţi făcură pe loc front comun în faţa inamicului.

— Ne distram şi noi un pic, spuse unul din tineri.

— Asta-i tot, spuse Luigi. O mică distracţie între prieteni.

Cu vârful pantofului trimise smocul de păr drept sub una din mesele din apropiere. Părţile beligerante îşi zâmbeau una celeilalte cu o prefăcută prietenie.

Poliţistul se uită bănuitor la toţi din jur.

— Noi tocmai plecam, spuse blonda, toată numai miere. Vino, Doug.

Printr-o coincidenţă, alţi câţiva tocmai plecau. Autoritatea îi urmări cu asprime plecând. Ochii lui spuneau că de data asta trece cu vederea, dar că e cu ochii pe ei. Se retrase agale.

Însoţitorul roşcatei achită consumaţia.

— Te simţi bine? O întrebă Luigi pe fata care îşi aranja o eşarfă pe cap. Ţi-a cam făcut-o Lou, smulgându-ţi părul din rădăcină în halul ăsta.

— Nu m-a durut, spuse cu nonşalanţă fata, zâmbindu-i. Îmi pare rău pentru tămbălău, Luigi.

Perechea ieşi. Acum, barul era practic pustiu. M-am cotrobăit prin buzunare după mărunţiş.

— E o tipă pe cinste! Spuse Luigi cu admiraţie, privind spre uşa care se închidea. Luă o mătură şi împinse după tejghea smocul de păr roşcat.

— Trebuie să fi fost groaznic de dureros, am spus.

— Eu aş fi răcnit din toţi plămânii dacă ar fi fost al meu, recunoscu Luigi. Dar Tommy e o tipă pe cinste.

— O cunoşti bine?

— Oh, în majoritatea serilor e aici. Tuckerton, aşa o cheamă, Thomasina Tuckerton. Dar pe aici i se spune Tommy Tucker. E putred de bogată. Bătrânul ei i-a lăsat o avere, iar ea ce face? Vine în Chelsea, trăieşte într-o cameră prăpădită la jumătatea drumului către Wandsworth Bridge, şi se înhăitează cu o gaşcă ce face acelaşi lucru. Omoară-mă şi tot nu pricep – jumătate din banda asta are bani. Şi-ar putea cumpăra cele mai grozave lucruri, ar putea sta la Ritz dacă ar vrea. Dar se pare că ei se dau în vânt după modul ăsta de viaţă pe care şi l-au ales. Da, treaba asta mă depăşeşte.

— Dumneata n-ai alege-o?

— Eu am minte! Dar aşa cum stă treaba, eu mă aleg cu banii.

M-am ridicat să plec şi am întrebat care a fost motivul scandalului.

— Tommy a pus mâna pe iubitul celeilalte. Un individ pentru care nu merită să te baţi, credeţi-mă!

— Se părea că cealaltă era de părere că merită, am remarcat.

— Oh, Lou este foarte romantică, spuse tolerant Luigi. Nu asta era concepţia mea despre romantism, dar nu i-am spus-o.

Trebuie să fi trecut cam o săptămână, când privirea mi-a fost reţinută de un nume de la rubrica Decese din The Times.

TUCKERTON. Pe 2 octombrie a decedat la sanatoriul Fallowfield, Amberley, Thomasina Ann, douăzeci de ani,

unica fiică a defunctului Thomas Tuckerton, din Carrington Park, Amberley, Surrey. Funeralii private. Fără flori.

Gata cu florile pentru sărmana Tommy Tucker; şi s-a terminat cu „senzaţiile” vieţii din Chelsea. Am simţit brusc un sentiment efemer de compasiune pentru toate Tommy Tucker din ziua de azi. În definitiv, mi-am reamintit eu, de unde ştiam că punctul meu de vedere era cel corect? Cine eram eu ca să decretez că era o viaţă irosită? Poate că viaţa mea liniştită de cărturar, îngropată în cărţi, ruptă de lume, era cea irosită. Viaţă la mâna a doua. Să fim cinstiţi, cu ce mă alegeam eu de la viaţă? Ce senzaţii îi smulgeam? O idee foarte neobişnuită! Adevărul era, fireşte, că nu vroiam senzaţii. Dar şi în privinţa asta, oare n-ar fi trebuit să vreau? Un gând neobişnuit şi nu prea bine venit.

Mi-am alungat-o din minte pe Tommy Tucker şi m-am întors la corespondenţa mea.

Singurul lucru interesant era o scrisoare de la verişoara mea Rhoda Despard, care îmi cerea să-i fac un serviciu.

Cum nu aveam nici un chef de lucru în dimineaţa asta, m-am agăţat de scrisoare pentru a-mi oferi o scuză grozavă.

Am ieşit în King’s Road, am oprit un taxi şi am pornit spre locuinţa unei prietene, doamna Ariadne Oliver.

Doamna Ariadne Oliver era o renumită scriitoare de romane poliţiste. Servitoarea ei, Milly, era un balaur eficient care îşi apăra stăpâna de atacurile lumii exterioare.

Am înălţat din sprâncene, într-o întrebare nerostită. Milly dădu cu putere din cap.

— Mai bine aţi urca direct, domnule Mark, mi-a spus ea. E cu capsa pusă în dimineaţa asta. Poate o ajutaţi să iasă din starea asta.

Am urcat două rânduri de trepte, am bătut uşor într-o uşă şi am intrat fără să mai aştept să fiu invitat. Camera de lucru a doamnei Oliver era o încăpere mare, cu pereţii acoperiţi cu un tapet cu păsări exotice care cuibăreau în lăstărişuri tropicale. Cât despre doamna Oliver personal, aceasta, într-o stare vecină cu nebunia, se învârtea de colo-

colo prin cameră, vorbind singură. Îmi aruncă o scurtă privire lipsită de interes şi continuă să bată podeaua. Privirea ei, lipsită de concentrare, mătura pereţii, zbura pe fereastră, şi, din când în când, dispărea sub pleoapele închise în ceea ce părea un spasm agonic.

— Dar de ce, luă la întrebări doamna Oliver universul, de ce nu spune pe loc idiotul că a văzut cacadu-ul? De ce n-ar spune? Nu putea să nu-l vadă! Dar dacă ar spune-o, asta ar dărâma totul. Trebuie să existe o cale… Trebuie să existe…

Mârâi, îşi trecu degetele prin părul scurt şi cărunt şi trase frenetic de el. Apoi, uitându-se la mine cu privirea brusc concentrată, spuse: „Bună, Mark. Am să înnebunesc", şi îşi reluă jalea.

— Şi apoi e Monica. Cu cât încerc s-o fac mai drăguţă, cu atât devine mai enervantă… Aşa o fată tâmpită! Şi mai e şi încântată de sine! Monica… Monica? Cred că numele nu-i bun. Nancy? Ar fi mai bine? Joan? Întotdeauna toate sunt Joan. Şi Anne. Susan? Am avut o Susan. Lucia? Lucia? Cred că-mi pot imagina o Lucia. Roşcată. Pulover decoltat. Colanţi negri? Ciorapi negri, oricum.

Această sclipire fugară de înveselire fu eclipsată de amintirea problemei cu cacadu-ul, şi doamna Oliver îşi reluă zbuciumul nefericit, luând inconştient diferite lucruri de pe mese şi punându-le în cu totul alt loc. Îşi îndesă cu o oarecare grijă tocul de ochelari într-o cutie lăcuită ce conţinea deja un evantai chinezesc, apoi oftă adânc şi spuse:

— Mă bucur că ai venit dumneata.

— Eşti foarte amabilă.

— Putea să fi fost oricine. Vreo femeie insipidă care să mă vrea la deschiderea unui bazar, sau bărbatul cu poliţa de asigurare a lui Milly, pe care Milly refuză categoric să şi-o facă… Sau instalatorul (dar asta ar fi fost un noroc prea mare, nu-i aşa?). Sau putea să fie cineva care vroia să-mi ia un interviu, punându-mi toate întrebările alea stânjenitoare care de fiecare dată sunt aceleaşi. Ce v-a făcut să vă apucaţi

de scris? Câte cărţi aţi scris? Câţi bani aţi scos? Etc., etc. Niciodată nu ştiu răspunsul la niciuna din ele, şi asta mă face să arăt complet tâmpită. Nu că ceva din toate astea ar conta, pentru că sunt convinsă că am să înnebunesc din cauza afacerii ăsteia cu cacadu-ul.

— Ceva ce nu se leagă? Am întrebat compătimitor. Poate ar fi mai bine să plec.

— Nu, să nu pleci. În tot cazul, dumneata eşti o distracţie.

Am acceptat acest compliment îndoielnic.

— Vrei o ţigară? Mă întrebă doamna Oliver cu o vagă ospitalitate. Sunt unele pe undeva pe aici. Uită-te în capacul maşinii de scris.

— Mulţumesc, am ţigări. Serveşte-te. Oh, nu, dumneata nu fumezi.

— Nici nu beau. Aş dori să fi băut. Ca detectivii ăia americani care au mereu la îndemână sticle cu rachiu. Asta pare să le rezolve toate problemele. Să ştii. Pe când eu… Ştii, Mark, eu chiar nu pot să pricep cum scapă cineva basma curată după ce a săvârşit o crimă în viaţa reală. Mie mi se pare că din momentul în care ai făcut o crimă, toată treaba este absolut evidentă.

— Prostii. Ai făcut o grămadă.

— Cel puţin cincizeci şi cinci. Partea cu crima este foarte uşoară şi simplă. Muşamalizarea este lucrul dificil. Adică, de ce trebuie să fie altcineva şi nu tu? Tu sari în ochi de la o poştă.

— Nu în povestea terminată.

— Ah, dar cât mă costă asta! Spuse amărâtă doamna Oliver. Orice ai spune, nu e firesc ca cinci sau şase oameni să se afle la locul faptei când B este omorât, şi toţi să aibă un motiv să-l omoare pe B. Afară doar dacă B este un individ absolut insuportabil, iar în cazul ăsta pe nimeni nu-l deranjează că a fost omorât şi nu-i pasă câtuşi de puţin cine a făcut-o.

— Înţeleg problema dumitale, am spus. Dar dacă i-ai făcut faţă de cincizeci şi cinci de ori, vei reuşi s-o rezolvi şi de

data asta.

— Asta-mi tot repet şi eu, dar de fiecare dată nu pot să cred, şi aşa intru în agonie.

Se apucă din nou de păr şi trase cu violenţă.

— Termină! Am strigat. Ai să-l scoţi din rădăcini.

— Prostii. Părul e rezistent. Deşi, când am avut pojar la paisprezece ani şi am făcut temperatură, mi-a căzut tot părul din faţă. Cât se poate de penibil. Şi a trebuit să treacă şase luni bune ca să-mi crească la loc ca lumea. Cumplit pentru o fată. Un lucru foarte deranjant. Mă gândeam ieri la asta când eram în vizită la Mary Delafontaine în sanatoriul ăla. Îi cădea părul exact cum îmi căzuse şi mie. Spunea că o să-şi cumpere o meşă când s-o face mai bine. La şaizeci de ani nu-ţi mai creşte la loc, cred.

— În una din nopţile trecute am văzut o fată smulgându-i alteia părul din rădăcină, am spus. Eram conştient de uşoara notă de mândrie din glasul meu, ca unul care văzuse viaţa.

— Prin ce locuri extraordinare ai fost? Mă întrebă doamna Oliver.

— Asta a fost într-un cafe-bar din Chelsea.

— Oh, Chelsea! Acolo se întâmplă totul, cred. Comunişti atei şi macaronari şi fandosiţi conservatori şi generaţia beat. Nu prea scriu despre ei pentru că mi-e teamă să nu folosesc greşit termenii. Cred că e mai sigur să rămâi la ceea ce cunoşti.

— Ca de pildă?

— Oameni în croaziere, şi în hoteluri, şi ce se petrece în spitale şi în sinoadele parohiilor… Şi la licitaţii… Şi festivaluri de muzică, şi fete în magazine, şi comisii şi femei de zi cu zi, şi tineri şi tinere care cutreieră lumea în interesul ştiinţei, şi vânzători…

Se opri să-şi tragă sufletul.

— Cu astea e de înţeles că poţi s-o scoţi la capăt, am spus.

— În tot cazul, ai putea să mă scoţi la o cafea în Chelsea. Doar ca să-mi îmbogăţesc experienţa, spuse visătoare

doamna Oliver.

— Oricând doreşti. Diseară?

— Nu diseară. Sunt prea ocupată cu scrisul sau, mai degrabă, cu îngrijorarea că nu pot scrie. Într-adevăr, ăsta-i cel mai obositor lucru la scris, deşi totul e obositor, în afara unicului moment când consideri că ţi-a venit o ideea formidabilă şi abia aştepţi să începi. Spune-mi, Mark, crezi că e posibil să omori pe cineva prin control de la distanţă?

— Ce înţelegi prin control de la distanţă? Să apeşi pe un buton şi să trimiţi o rază radioactivă ucigătoare?

— Nu, nu science fiction. Mă gândeam… Se opri îndoită. Mă refer la magia neagră.

— Figuri de ceară cu bolduri în ele?

— Oh, figurile de ceară sunt depăşite, spuse cu dispreţ doamna Oliver. Dar lucruri ciudate chiar se întâmplă, să ştii, în Africa sau în Indiile de Vest. Lumea aşa spune. Povesteşte cum băştinaşii se înconvoaie pur şi simplu şi mor. Voodoo… Sau ju-ju… Oricum, ştii ce vreau să spun.

I-am spus că în ziua de azi multe lucruri de genul ăsta sunt atribuite puterii sugestiei. Victimei i se inoculează ideea că moartea i-a fost decretată de către vraci, iar subconştientul face restul.

Doamna Oliver pufni cu dispreţ.

— Dacă cineva mi-ar sugera că am fost osândită să mă întind şi să mor, mi-ar face o deosebită plăcere să-i zădărnicesc aşteptările!

Am râs.

— Ai în sânge o doză zdravănă de scepticism occidental. Nici o predispoziţie.

— Deci crezi că se poate întâmpla?

— Nu cunosc prea multe despre tema asta ca să mă pot pronunţa. Cum ţi-a venit în minte? Noua dumitale capodoperă urmează să se numească. „Crimă prin sugestie”?

— Nu, nici vorbă. Vechea otravă pentru şobolani şi arsenicul sunt destul de bune pentru mine. Sau vajnicul

instrument contondent. Fără arme de foc, dacă e posibil. Armele de foc sunt atât de înşelătoare! Dar n-ai venit aici ca să vorbim despre cărţile mele.

— Sincer, nu… Realitatea e că verişoara mea Rhoda Despard organizează o sărbătoare bisericească şi…

— Nici vorbă! Ştii ce s-a întâmplat ultima dată? Am aranjat un joc „Găsiţi o crimă” şi primul lucru care s-a găsit a fost un cadavru adevărat. N-am să uit niciodată asta!

— Nu e vorba de aşa ceva. Tot ce vei avea de făcut este să stai într-un cort şi să dai autografe pe propriile dumitale cărţi, contra cinci şilingi bucata.

— Bineee, spuse cu îndoială doamna Oliver. Asta ar putea fi în regulă. Nu va trebui să deschid sărbătoarea? Sau să spun lucruri prosteşti? Sau să trebuiască să port pălărie?

Am asigurat-o că nimic din toate astea nu i se va cere.

— Şi nu va dura decât o oră sau două, i-am promis. După aceea va fi un meci de cricket… Nu, cred că în perioada asta a anului nu. O serbare pentru copii, poate. Sau un concurs de costume…

Doamna Oliver mă întrerupse cu un strigăt sălbatic.

— Asta e! O minge de cricket! Fireşte! El o vede de la fereastră… Înălţându-se în aer… Şi asta îl distrage… Şi aşa nu mai pomeneşte de cacadu! Ce bine ai făcut că ai venit, Mark! Ai fost minunat!

— Nu prea văd…

— Poarte că nu, dar eu da. Totul e destul de complicat şi nu vreau să-mi pierd timpul explicându-ţi. Oricât de multă plăcere îmi face să te văd, tot ce vreau acum este să pleci. Imediat.

— Bine-nţeles. În privinţa sărbătorii…

— Mă mai gândesc. Acum nu mă necăji. Unde naiba mi-am pus ochelarii? Doamne, cum mai dispar lucrurile!

Capitolul II

Doamna Gerahty deschise uşa prezbiteriului în obişnuitul ei stil brusc care nu era atât un răspuns la chemarea

soneriei cât o manevră triumfătoare exprimând sentimentul „De data asta te-am prins!”

— Ei bine, ce mai vrei şi tu? Întrebă ea belicoasă.

În prag stătea un băiat, cu aspect foarte neglijabil, nici uşor de remarcat, nici uşor de ţinut minte – un băiat ca o mulţime de alţi băieţi. Vorbea fornăit pentru că era răcit.

— Asta e casa preotului?

— Îl cauţi pe părintele Gorman?

— E chemat, spuse băiatul.

— Cine îl cheamă şi unde şi de ce?

— Benthall Street. Douăzeci şi trei. O femeie, că spune că e pe moarte. Doamna Coppins m-a trimis. Asta-i o biserică romano-catolică, nu-i aşa? Femeia spune că vicarul n-o să vină.

Doamna Gerahty îl linişti în privinţa acestui aspect esenţial, îi spuse să nu se mişte de unde stătea şi intră din nou în prezbiteriu. După vreo trei minute ieşi un preot înalt şi în vârstă, ducând în mână o mică servietă de piele.

— Sunt părintele Gorman, spuse el. Benthall Street? Asta-i pe lângă calea ferată, nu-i aşa?

— Îhî. La doi paşi.

Porniră alături, preotul călcând cu paşi mari şi rari.

— Doamna… Coppins, ai spus? Asta-i numele?

— Ea e proprietăreasa casei. Închiriază camere. Una din chiriaşe vă cheamă. Davis, parcă.

— Davis. Cine o fi? Nu-mi amintesc.

— E de-a dumneavoastră, nici o grijă. Romano-catolică, adică. A spus că vicarul n-o să vrea să vină.

Preotul dădu din cap. În scurt timp ajunseră în Benthall Street. Băiatul îi indică o casă înaltă şi soioasă dintr-un şir de alte case înalte şi soioase.

— Asta-i.

— Tu nu intri?

— Eu sunt anglican. Doamna C. Mi-a dat un şiling să duc mesajul.

— Înţeleg. Cum te cheamă?

— Mike Potter.

— Mulţumesc, Mike.

— Cu plăcere, spuse Mike şi se îndepărtă fluierând. Moartea iminentă a cuiva nu-l afecta.

Uşa de la numărul 23 se deschise şi doamna Coppins, o femeie masivă şi roşie la faţă, apăru în prag şi-l întâmpină cu entuziasm pe vizitator.

— Poftiţi, poftiţi. Se simte rău, aş spune. Ar trebui să fie la spital, nu aici. Am sunat, dar Dumnezeu ştie când vor ajunge. Bărbatul soră-mi a trebuit să aştepte şase ore când şi-a rupt piciorul. Mizerabil! Asistenţa medicală, ce să zic! Îţi iau banii, şi când îi chemi ia-i de unde nu-s!

În timp ce vorbea îl conduse pe preot pe o scară îngustă.

— Ce a păţit?

— A avut gripă. Părea că e mai bine. A ieşit prea curând aş spune. Oricum, aseară când a venit arăta ca moartea. Ain dus-o în pat. N-a mâncat nimic. N-a vrut să chem doctorul. Azi dimineaţă am văzut că avea temperatură mare. I-a ajuns la plămâni.

— Pneumonie?

Doamna Coppins, de acum gâfâind, scoase un sunet ca al unui motor cu aburi, ceea ce părea să semnifice aprobarea. Deschise larg o uşă, se dădu în lături pentru a-i face loc preotului să intre, spuse peste umărul lui „Uite, ţi-a venit reverendul. Acum o să-ţi fie bine!”, şi se retrase.

Părintele Gorman înaintă. Camera, mobilată în demodatul stil victorian, era curată şi ordonată. În patul de lângă fereastră, o femeie întoarse cu greu capul. Preotul văzu pe loc că era foarte bolnavă.

— Aţi venit… Nu prea e timp… Ticăloşia… Atâta ticăloşie… Trebuie… Trebuie… Nu pot să mor aşa… Îmi mărturisesc… Mărturisesc. Păcatul. Dureros. Dureros. Sub pleoapele pe jumătate închise, privirea îi era rătăcită.

Buzele continuară să rostească un şir de cuvinte monotone, fără noimă.

Părintele Gorman veni lângă pat. Vorbi cum vorbise de atâtea ori… de atât de multe ori. Cuvinte de îmbărbătare, de liniştire, cuvinte ale menirii şi credinţei lui. În cameră se instală pacea… Din ochii chinuiţi, agonia dispăru…

Apoi, în timp ce preotul îşi încheia misiunea, muribunda vorbi din nou.

— Să înceteze… Trebuie să înceteze… Veţi… Preotul glăsui cu o autoritate liniştitoare:

— Voi face ce e necesar. Poţi să ai încredere în mine… Puţin mai târziu, o ambulanţă şi un doctor sosiră simultan.

Doamna Coppins îi întâmpină cu un triumf macabru.

— Prea târziu, ca de obicei! Spuse ea. A murit…

Părintele Gorman se întorcea prin amurgul ce se lăsa. Avea să fie ceaţă la noapte, deja începuse să se îndesească cu repeziciune. Se opri o clipă, încruntându-se. O poveste atât de fantastică! Cât din ea se datora febrei şi delirului? Ceva era adevărat, desigur, dar cât? Oricum, era important să-şi noteze câteva nume acum cât erau încă proaspete în minte. Sinodul St. Francis avea să fie adunat la întoarcerea lui. Coti brusc într-o cafenea micuţă, comandă o cafea şi se aşează.

Se căută în buzunarul sutanei. Ah, doamna Gerahty! O rugase să-i coasă căptuşeala. Ca de obicei, n-o făcuse! Carneţelul şi un ciot de creion şi câteva monede pe care le purta la el căzuseră prin gaura căptuşelii buzunarului şi se opriseră la poalele sutanei. Reuşi să recupereze bâjbâind o monedă şi creionul, dar carneţelul era prea complicat de scos. Când sosi cafeaua, întrebă dacă putea face rost de o bucată de hârtie.

— Asta e bună?

Era o pungă de hârtie ruptă. Preotul dădu din cap şi o luă. Începu să scrie. Numele – era important să nu uite numele. Numele erau genul de lucruri pe care le uita…

Uşa cafenelei se deschise şi trei flăcăi în veşminte edwardiene intrară şi se aşezară cu zgomot.

Părintele Gorman îşi termină însemnările. Împături bucata de hârtie şi era pe punctul s-o bage în buzunar când îşi aduse aminte de gaură. Făcu ceea ce făcuse de atâtea ori până atunci – îndesă hârtia împăturită în pantof.

În încăpere intră în linişte un bărbat care se aşează într-un colţ îndepărtat. Părintele Gorman sorbi de politeţe o gură sau două din cafeaua slabă, ceru nota de plată şi plăti. Apoi se ridică şi ieşi.

Bărbatul care tocmai intrase păru să se răzgândească. Se uită la ceas ca şi cum s-ar fi înşelat în privinţa orei, se ridică şi ieşi în grabă.

Ceaţa cobora repede. Părintele Gorman grăbi pasul. Îşi cunoştea foarte bine cartierul. O luă pe scurtătură cotind pe o străduţă care mergea pe lângă calea ferată. Se poate să fi fost conştient de paşii din spatele lui, dar nu-i băgă în seamă. De ce ar fi făcut-o?

Lovitura îl privise complet nepregătit. Se clătină şi căzu…

Dr. Corrigan, fluierând „Părintele O'Flynn", intră în camera inspectoratului de poliţie de circumscripţie şi i se adresă inspectorului detectiv Lejeune pe un ton flecar.

— Ţi l-am rezolvat pe popă, spuse el.

— Şi rezultatul?

— Vom economisi termenii tehnici pentru procuror. Pălit bine şi cu sârg. Probabil că prima lovitură l-a ucis, dar oricine o fi făcut-o a ţinut să fie sigur. O afacere de-a dreptul scârboasă.

— Da, spuse Lejeune.

Era un bărbat solid, cu pârul închis la culoare şi ochi cenuşii. Avea un înşelător fel de a fi paşnic, dar gesturile lui erau uneori surprinzător de grafice şi îi trădau originea de hughenot francez.

Spuse gânditor:

— Mai scârboasă decât ar fi fost necesar pentru jaf?

— Jaf a fost? Întrebă doctorul.

— Aşa se presupune. Avea buzunarele întoarse pe dos şi căptuşeala sutanei sfâşiată.

— Nu putea spera la prea mult. Majoritatea acestor preoţi de parohie sunt săraci ca un şoarece.

— I-au zdrobit capul… ca să fie siguri, îngână Lejeune. Tare aş vrea să ştiu de ce.

— Există două răspunsuri posibile. Unul, treaba a fost făcută de un criminal pervers căruia îi place violenţa de dragul violenţei… Din păcate, în ziua de azi sunt o grămadă din ăştia.

— Şi celălalt răspuns?

Doctorul ridică din umeri.

— Cineva a avut o răfuială personală cu părintele Gorman al tău. E posibil?

Lejeune clătină din cap.

— Extrem de puţin probabil. Era un om popular, foarte iubit în cartier. Din cât se aude, nu avea duşmani. Şi jaful e puţin probabil. Doar dacă…

— Doar dacă ce? Întrebă Corrigan. Poliţia are un indiciu! Am dreptate?

— Avea la el ceva ce nu i-a fost luat. De fapt, îl avea în pantof.

Corrigan fluieră.

— Sună a poveste cu spioni.

Lejeune zâmbi.

— E mult mai simplu. Avea buzunarul rupt. Sergentul Fine a stat de vorbă cu menajera lui. Se pare că e cam leneşă. N-a avut grijă de hainele lui cum ar fi trebuit. A recunoscut că, din când în când, părintele Gorman îşi băga în pantof o hârtie sau o scrisoare ca să nu-i cadă în căptuşeala sutanei.

— Iar ucigaşul n-a ştiut asta?

— Ucigaşul nici nu s-a gândit la asta! Fireşte, presupunând că bucata asta de hârtie era ceea ce căuta el şi nu un mărunţiş amărât.

— Ce era pe hârtie?

— Doar o listă de nume, spuse Lejeune şi scoase din sertar o bucată de hârtie şifonată.

Corrigan se uită curios la ea.

Ormerod
Standford
Parkinson
Hesketh-Dubois
Shaw
Harmandworth
Tuckerton
Corrigan?
Delafontaine?
Ridică din sprâncene.
— Văd că şi eu sunt pe listă!
— Îţi spune vreun nume ceva? Întrebă inspectorul.
— Niciunul nu-mi spune nimic.
— L-ai cunoscut pe părintele Gorman?
— Nu.
— Deci nu ne prea poţi fi de ajutor.
— Ai vreo ideea cu privire la ce înseamnă lista asta… Dacă înseamnă ceva?
Lejeune nu-i răspunse direct.
— La şapte seara, un băiat a venit la părintele Gorman. A spus că o femeie era pe moarte şi vroia un preot. Părintele Gorman a plecat cu el.
— Unde? Dacă ştii.
— Ştim. Nu ne-a luat mult ca să aflăm. Benthall Street 23. Casa e proprietatea unei femei pe nume Coppins. Bolnava era o anume doamnă Davis. Preotul a ajuns la şapte şi un sfert şi a stat cu ea cam o jumătate de oră. Doamna Davis a murit chiar înainte de sosirea ambulanţei.
— Înţeleg.
— Următorul lucru pe care l-am auzit despre părintele Gorman este că a fost la Tony’s Place, o cafenea micuţă din zonă. Foarte decentă, nimic dubios cu ea, serveşte răcoritoare de proastă calitate şi nu e prea frecventată. Părintele Gorman a cerut o cafea. Apoi se pare că s-a căutat în buzunar, n-a găsit ce vroia şi l-a rugat pe patron, Tony, să-i dea o bucată de hârtie. Asta e bucata de hârtie.

— Şi pe urmă?

— Când Tony i-a adus cafeaua, preotul scria. La scurt timp după aceea a plecat, lăsându-şi cafeaua aproape neatinsă (lucru pentru care nu poţi să-l condamni) şi purtând în pantof lista asta.

— Mai era cineva în cafenea?

— Trei băieţi în ţinută aiurită au intrat în încăpere şi s-au aşezat la o masă, iar un bărbat în vârstă a intrat şi s-a aşezat la alta. Acesta din urmă a plecat fără să comande ceva.

— El l-a urmărit pe preot?

— S-ar putea. Tony n-a observat când a plecat. N-a observat nici cum arăta. L-a descris ca pe un tip oarecare. Respectabil. Genul de om care arată la fel ca ceilalţi. De înălţime medie, crede el, trenci bleumarin sau poate maro. Nici foarte brunet, nici foarte blond. Nu avem nici un motiv să credem că are vreo legătură cu povestea asta. Doar că nu se ştie niciodată. N-a venit să spună că l-a văzut pe preot la cafeneaua lui Tony… Dar încă e prea devreme. I-am rugat pe toţi cei care l-au văzut pe părintele Gorman între opt fără un sfert şi opt şi cincisprezece să ia legătura cu noi. Până acum n-au răspuns decât două persoane: o femeie şi un farmacist care are o prăvălie în apropiere. Am să mă duc să vorbesc cu ei. Cadavrul a fost descoperit la opt şi un sfert de doi băieţei în West Street… O ştii? Practic, e o alee mărginită pe o parte de calea ferată. Restul îl ştii.

Corrigan dădu din cap. Arătă spre hârtie.

— Ce crezi despre asta?

— Cred că e importantă, răspunse Lejeune.

— Muribunda i-a spus ceva şi el a notat numele ca să nu le uite? Singura treabă este că… ar fi făcut el asta dacă ceea ce i se spusese fusese sub taina spovedaniei?

— Nu e neapărat nevoie să fi fost sub jurământul păstrării secretului. Să presupunem, de pildă, că numele astea au o legătură cu… Şantajul, să spunem.

— Asta-i ideea ta, nu-i aşa?

— N-am nici o idee încă. Asta e doar o ipoteză de lucru. Aceşti oameni erau şantajaţi. Muribunda fie că era şantajista, fie că ştia de şantaj. Aş spune că ideea generală a fost căinţa, spovedania şi dorinţa de a repara atât cât se mai putea. Părintele Gorman şi-a asumat responsabilitatea.

— Şi apoi?

— Orice altceva se bazează pe presupuneri, spuse Lejeune: Să zicem că era vorba de o escrocherie de unde ieşeau bani şi cineva n-a vrut să-i pună capăt. Cineva a ştiut că doamna Davis era pe moarte şi că chemase preotul. Restul urmează.

— Stau şi mă întreb, spuse Corrigan studiind din nou hârtia. De ce crezi că este câte un semn de întrebare după ultimele două nume?

— Poate pentru că părintele Gorman nu era sigur că reţinuse corect aceste două nume.

— Ar fi putut să fi fost Mulligan în loc de Corrigan, aprobă doctorul cu un rânjet. Asta-i destul de posibil. Dar aş spune că un nume ca Delafontaine, fie îl ţii minte, fie nu… Dacă ştii ce vreau să spun. E ciudat că nu există nici măcar o adresă… Reciti lista. Parkinson – există o mulţime de Parkinsoni. Sandford, nu-i un nume neobişnuit. Hesketh-Dubois – ăsta-i niţel mai aparte. Nu pot fi mulţi Hesketh-Dubois.

Sub imperiul unui impuls de moment, se aplecă şi luă de pe birou cartea de telefon.

— De la E la L. Să vedem. Hesketh, doamna A… John and Co, Instalatori… Sir Isidore. Ah! Uite! Hesketh-Dubois, lady, Ellesmere Square 49, S. W.l. Ce spui s-o sunăm?

— Şi ce să-i spunem?

— O să vină inspiraţia, spuse fluşturatic doctorul Corrigan.

— Dă-i drumul, spuse Lejeune.

— Poftim? Corrigan se holbă la el.

— Am spus să-i dai drumul, răspunse degajat Lejeune. Nu mai fi atât de picat din cer! Ridică el receptorul. Dă-mi un ton de exterior. Se uită la Corrigan. Numărul?

— Grosvenor 64578.

Lejeune îl repetă apoi îi trecu receptorul lui Corrigan.

— Distrează-te, spuse el.

Uşor nedumerit, Corrigan se uită la el în timp ce aştepta. Trecu ceva timp până când să răspundă cineva. Apoi, respirând întretăiat, un glas de femeie rosti:

— Grosvenor 64578.

— Casa lady Hesketh-Dubois?

— Păi… Păi, da… Adică…

Doctorul Corrigan ignoră aceste incertitudini.

— Aş putea vorbi cu ea?

— Nu, nu puteţi! Lady Hesketh-Dubois a murit în aprilie.

— Oh! Uluit, doctorul Corrigan ignoră acel „Cine întreabă, vă rog?” şi puse uşor receptorul în furcă.

Se uită cu răceală la inspectorul Lejeune.

— Deci de asta ai fost atât de uşor de acord să mă laşi să sun.

Lejeune zâmbi maliţios.

— Noi nu neglijăm ceea ce este evident, punctă el.

— În aprilie, rosti gânditor Corrigan. Acum cinci luni. Cinci luni de când şantajul sau ce-o fi fost n-a mai reuşit s-o necăjească. Îmi închipui că nu s-a sinucis sau ceva de genul ăsta?

— Nu. A murit din cauza unei tumori la creier.

— Aşa că acum o luăm de la capăt, spuse Corrigan uitându-se pe listă.

Lejeune oftă.

— Nu ştim precis că lista a avut vreo legătură cu povestea asta, spuse el. Se poate să fi fost doar o ciomăgeală ordinară într-o noapte ceţoasă, şi puţine speranţe să aflăm cine e autorul, afară doar dacă avem un dram de noroc…

Doctorul Corrigan spuse:

— Te deranjează dacă mă concentrez în continuare asupra acestei liste?

— Dă-i bătaie. Îţi doresc tot norocul din lume.

— Asta însemnând că eu n-am să ajung nicăieri dacă voi n-aţi ajuns! Nu fi prea sigur. Am să mă concentrez pe Corrigan. Domnul sau doamna sau domnişoara Corrigan… cu un mare semn de întrebare.

Capitolul III

— Vai, zău, domnule Lejeune, nu văd ce aş putea să vă spun mai mult! I-am spus totul sergentului dumneavoastră. Eu nu ştiu cine era doamna Davis, sau de unde venea. Îşi plătea chiria în mod regulat şi părea o persoană cumsecade, liniştită şi respectabilă, şi nu ştiu ce aşteptaţi să vă mai spun.

Doamna Coppins se opri să-şi tragă răsuflarea şi se uită la Lejeune cu o oarecare iritare. El îi zâmbi blând şi melancolic, lucru care, aşa cum ştia din experienţă, nu rămânea fără efect.

— Dacă aş putea, v-aş ajuta, se înmuie doamna Coppins.

— Mulţumesc. Exact de asta avem nevoie – de ajutor. Femeile ştiu din instinct mult mai multe decât poate şti un bărbat.

Fu o mutare bună şi ţinu.

— Ah, aş dori să vă poată auzi Coppins! Spuse doamna Coppins. El era întotdeauna atât de zăpăcit şi pe dinafară cu toate! Mereu îmi spunea: „Cum poţi să spui tu că ştii nişte lucruri când habar n-ai ce se petrece?” Şi de nouă ori din zece aveam dreptate.

— Tocmai de asta aş vrea să vă aud părerea despre doamna Davis. Era… O femeie nefericită, ce credeţi?

— Nu, n-aş spune asta. Genul practic. Aşa părea întotdeauna. Ca şi cum îşi planificase viaţa şi acţiona în consecinţă. Am înţeles că avea o slujbă la una din asociaţiile astea de cercetare a consumului. Umbla şi întreba lumea ce fulgi de săpun folosea sau ce făină şi cât cheltuia din bugetul săptămânal şi cum şi-l împărţea. Fireşte că întotdeauna am considerat că genul ăsta de lucruri e cu adevărat o indiscreţie şi nu înţeleg nici moartă de ce guvernul sau altcineva vrea să ştie aşa ceva! Şi dacă vreţi

să ştiţi, aş spune că sărmana doamnă Davis îşi făcea treaba foarte drăguţ. O purtare plăcută, nu băgăreaţă, doar practică şi la obiect.

— Cunoaşteţi numele firmei sau asociaţiei la care lucra?

— Nu, mă tem că nu.

— A pomenit vreodată de rude?

— Nu. Am ghicit că era văduvă şi că şi pierduse bărbatul cu mulţi ani în urmă. Fusese puţin invalid, dar ea nu vorbea niciodată de el.

— N-a pomenit de unde venea… Din ce parte a ţării?

— Nu cred că era din Londra. Aş spune ca venea de undeva din nord.

— N-aţi simţit că era ceva… Misterios cu ea?

În timp ce vorbea, Lejeune avu o îndoială. Dacă era o femeie sugestionabilă… Dar doamna Coppins nu profită de ocazia care i se oferea.

— Nu pot spune că am simţit cu adevărat aşa ceva. Din ceea ce a spus vreodată, categoric nu. Singurul lucru care ar fi putut să-mi dea de gândit era geamantanul ei. Nu nou, dar de bună calitate. Iar pe el fuseseră pictate iniţialele J. D.

— Jessie Davis, peste altele care la început fuseseră J. Şi H, parcă. Dar putea să fie şi A. Totuşi, la vremea aceea nu mi-a dat de gândit. Poţi să-ţi cumperi foarte ieftin un geamantan la mâna a doua, iar apoi e normal să-i schimbi iniţialele. Nu avea multe lucruri, doar un singur geamantan.

Lejeune ştia asta. În mod curios, moarta avusese foarte puţine lucruri personale. Nu păstrase nici o scrisoare, nici o fotografie. Aparent, nu avusese nici o poliţă de asigurare, nici un libret de economii, nici un carnet de cecuri. Hainele ei erau haine de zi cu zi, de serviciu, de bună calitate, aproape noi.

— Părea total fericită?

— Presupun că da.

Inspectorul sesiză uşoara îndoială din glasul ei.

— Doar presupuneţi?

— Ei bine, nu e genul de lucruri la care să te gândeşti, nu-i aşa? Aş spune că era binişor aranjată, avea o slujbă bună şi era pe deplin mulţumită de viaţa ei. Nu era genul care să debordeze de fericire. Dar fireşte, când s-a îmbolnăvit…

— Da, când s-a îmbolnăvit? O îmboldi inspectorul.

— La început a fost iritată. Când a doborât-o gripa, adică. Spunea că asta avea să-i dea peste cap tot programul. Programări ratate şi aşa mai departe. Dar gripa e gripă şi nu poţi s-o ignori când a venit. Aşa că a rămas în pat şi şi-a făcut un ceai pe reşou şi a luat aspirină. Am întrebat-o de ce nu cheamă doctorul şi mi-a spus că nu are rost. La gripă nu e nimic de făcut decât să stai în pat la căldură şi mi-a spus că ar fi bine să nu mă apropii ca să n-o iau şi eu. Când s-a făcut mai bine i-am dat supă fierbinte şi pâine prăjită şi, când şi când, budincă de orez. Gripa a doborât-o, fireşte, aşa se întâmplă cu gripa, dar nu mai mult ca de obicei, aş spune. După ce trece gripa te apucă deprimarea, şi aşa s-a întâmplat şi cu ea. Îmi amintesc că stătea acolo, lângă foc, şi mi-a spus: „Mi-aş dori să nu fi avut atâta timp să gândesc. Nu-mi place că am timp să gândesc. Asta mă doboară.”

Lejeune continuă să se arate profund interesat şi doamna Coppins deveni şi mai cooperantă.

— I-am împrumutat câteva reviste. Dar se părea că nu-i era mintea la citit. Ţin minte că mi-a spus o dată: „Dacă lucrurile nu sunt deloc cum ar trebui să fie, e mai bine să nu le ştii, nu eşti de acord?” iar eu i-am răspuns: „Asta aşa e, dragă”. Şi ea a spus: „Nu ştiu… Niciodată n-am fost cu adevărat sigură”. Iar eu i-am spus că, atunci, totul era în regulă. Iar ea a spus: „Tot ce am făcut a fost întotdeauna cinstit şi pe faţă. N-am nimic să-mi reproşez”. Eu i-am spus: „Bine-nţeles că n-ai, dragă”. Dar în mintea mea chiar m-am întrebat dacă nu cumva la firma la care lucra era vreo afacere ciudată cu banii şi ea prinsese de veste, dar considerase că nu era treaba ei.

— Posibil, aprobă Lejeune.

— În tot cazul, s-a făcut bine, sau aproape bine, şi s-a întors la lucru. I-am spus că era prea devreme. Mai stai o zi sau două, i-am spus. Şi uite câtă dreptate am avut! A doua seară, când a venit acasă, am văzut imediat că avea febră mare. Abia putea să urce scările. Trebuie să chemi doctorul, i-am spus, dar ea nu şi nu. Îi era tot mai rău şi mai rău, avea ochii sticloşi, obrajii ca para focului, iar respiraţia groaznică. Iar ziua următoare, spre seară, mi-a spus abia putând să vorbească: „Un preot. Trebuie să am un preot. Şi repede… Altfel va fi prea târziu.” Dar nu l-a vrut pe vicarul nostru. Trebuia să fie un preot romano-catolic. Nici nu ştiam că era romano-catolică, niciodată n-am văzut la ea vreun crucifix sau altele de felul ăsta.

Dar existase un crucifix, ascuns la fundul geamantanului. Lejeune nu pomeni de asta. Rămase ascultând.

— L-am văzut pe tânărul Mike pe stradă şi l-am trimis după părintele Gorman la St. Dominic’s. Şi am sunat după un doctor şi la spital după o ambulanţă, din proprie iniţiativă, fără să-i spun ei.

— Dumneavoastră l-aţi dus sus pe preot când a venit?

— Da. Şi i-am lăsat singuri.

— A spus vreunul din ei ceva?

— Păi, nu-mi amintesc exact. Ştiu că eu am vorbit, spunând că venise preotul şi că de-acum o să-i fie bine, căutând s-o mai înveselesc, dar acum parcă îmi aduc aminte că, atunci când am închis uşa, am auzit-o spunând ceva despre ticăloşie. Da… Şi, de asemenea, ceva despre un cal… sau o cursă de cai, poate. Eu însămi pariez din când în când câte o jumătate de coroană… Dar se fac o grămadă de escrocherii la curse, aşa se spune.

— Ticăloşie, îngână Lejeune. Cuvântul îl şocase.

— Romano-catolicii trebuie să-şi mărturisească păcatele înainte de a muri, nu-i aşa? Aşa că eu cred că de asta a spus-o.

Lejeune nu se îndoia de asta, dar cuvântul folosit îi stârnise imaginaţia. Ticăloşie…

O ticăloşie mai aparte, gândi el, dacă preotul care ştia despre ea a fost urmărit şi omorât…

Nu fu nimic de aflat de la ceilalţi trei chiriaşi ai casei. Doi dintre ei, un funcţionar la bancă şi un bărbat în vârstă care lucra la un magazin de pantofi locuiau acolo de câţiva ani. A treia era o fată de douăzeci şi doi de ani care se mutase de curând acolo şi care lucra la un depozit din vecinătate. Toţi trei abia dacă o cunoşteau pe doamna Davis din vedere.

Femeia care raportase că-l văzuse pe stradă în seara aceea pe părintele Gorman nu furniză nici o informaţie utilă. Era catolică şi mergea la St. Dominic's, aşa că-l cunoştea pe părintele Gorman. Îl văzuse dând colţul din Benthall Street şi intrând în Tony's Place în jur de opt fără zece. Asta era tot.

Domnul Osborne, proprietarul farmaciei din colţul lui Benthall Street, îşi aduse o contribuţie mai mare.

Era un bărbat scund, între două vârste, era chel şi avea o faţă rotundă şi nevinovată, şi purta ochelari.

— Bună seara, domnule inspector şef. Vreţi, vă rog, să poftiţi aici?

Ridică aripa prinsă în balamale a unei tejghele demodate. Lejeune trecu dincolo de tejghea, traversă un fel de laborator în care un tânăr în halat alb prepara sticluţe de medicamente cu îndemânarea unui scamator, şi ajunse într-o încăpere micuţă în care se aflau două scaune, o masă şi un birou. Domnul Osborne trase draperia care separa camera de laborator, se aşeză pe un scaun şi-i făcu semn inspectorului să ia loc pe celălalt. Se aplecă în faţă, ochii scânteindu-i de o emoţie dătătoare de plăcere.

— E pur şi simplu o întâmplare că pot să vă ajut. N-a fost o seară aglomerată… N-am avut mai nimic de făcut, vremea fiind nefavorabilă. Tânăra mea doamnă era în spatele tejghelei. Întotdeauna joia ţinem deschis până la opt. Se lăsa ceaţa şi nu prea era lume prin preajmă. Mă dusesem la uşă să văd cum e vremea şi mi-am spus că ceaţa cobora repede. Aşa spuseseră şi meteorologii. Am rămas puţin în

uşă. Înăuntru nu prea aveam ce face. Cu creme de faţă şi săruri de baie se descurca foarte bine şi tânăra mea doamnă. Atunci l-am văzut pe părintele Gorman venind pe cealaltă parte a străzii. Îl cunosc foarte bine din vedere, desigur. Şocant lucru, crima asta, să ataci un om, mai ales că era cine era. „Uite-l pe părintele Gorman”, mi-am spus. Mergea în direcţia lui West Street, asta este cum dai colţul la stânga înainte de calea ferată, după cum ştiţi. La mică distanţă în urma lui era un alt bărbat. Nu mi-ar fi dat prin cap să observ sau să mă gândesc la ceva legat de asta, dacă cel de al doilea nu s-ar fi oprit dintr-o dată, absolut brusc, în dreptul uşii mele, pe trotuarul de vizavi, fireşte. M-am întrebat de ce se oprise… Şi atunci am observat că părintele Gorman, care era puţin mai în faţă, încetinise pasul. Dar nu s-a oprit de tot. Era ca şi cum se gândea la ceva atât de intens încât aproape a uitat că mergea. Apoi şi-a reluat ritmul, iar celălalt a pornit şi el, destul de repede. M-am gândit că probabil era cineva care îl cunoştea pe părintele Gorman şi vroia să-l prindă din urmă ca să-i vorbească.

— Dar, în realitate, putea pur şi simplu să-l urmărească?

— Acum sunt sigur că asta făcea, dar la vremea respectivă nu m-am gândit. Cu ceaţa care se îndesea, i-am pierdut din vedere aproape imediat.

— Mi-l puteţi descrie cât de cât pe acest om?

Glasul lui Lejeune suna neîncrezător. Era pregătit să audă obişnuitele caracteristici nesemnificative. Dar domnul Osborne era făcut din alt aluat decât Tony de la Tony’s Place.

— Păi, da, cred că pot, spuse el cu o oarecare încântare de sine. Era un bărbat înalt…

— Înalt? Cât de înalt?

— Ei bine… Între un metru şaptezeci şi opt şi unu optzeci, cel puţin, aş spune. Deşi s-ar putea să-mi fi părut mai înalt decât era din cauză că era deşirat, adică. Avea umerii căzuţi şi mărul lui Adam foarte reliefat. Părul cărunt, destul de

lung sub pălărie. Un nas mare, coroiat. Foarte uşor de remarcat. Fireşte că n-am putut să-i văd culoarea ochilor. L-am văzut din profil. Ca vârstă, să fi avut cam cincizeci de ani. Mă iau după mers. Un bărbat mai tânăr se mişcă cu totul altfel.

Lejeune măsură în gând distanţa dintre cele două trotuare, apoi se uită la domnul Osborne, şi se miră. Se miră foarte tare…

O descriere ca cea făcută de farmacist putea să însemne una din două. Putea izvorî dintr-o imaginaţie neobişnuit de bogată – cunoscuse multe exemple de genul ăsta, în majoritate femei. Ele alcătuiau un portret fantezist al criminalului pe baza impresiei lor despre cum ar trebui să arate un criminal. Totuşi, asemenea portrete fanteziste conţineau unele detalii evident false – ochi rotindu-se în orbite, arcadele sprâncenelor proeminente, maxilare de maimuţă, ferocitate izbitoare. Descrierea făcută de domnul Osborne suna ca descrierea unei persoane reale. În acest caz, era posibil să aibă de a face cu un martor cum găseşti doar unul la un milion, un om cu un spirit de observaţie desăvârşit, complet sigur pe ceea ce văzuse.

Lejeune aprecie din nou în minte distanţa dintre trotuare. Ochii lui odihneau gânditori pe chipul farmacistului, întrebă:

— Credeţi că l-aţi recunoaşte pe acest om dacă l-aţi revedea?

— Oh, da. Domnul Osborne era extrem de încrezător. Niciodată nu uit o faţă. E unul din hobby-urile mele. Întotdeauna am spus că dacă una din nevestele astea criminale ar intra în farmacia mea şi ar cumpăra un pacheţel cu arsenic, aş fi în stare să depun mărturie împotriva ei la proces. Întotdeauna am sperat că într-o bună zi se va întâmpla ceva de genul ăsta.

— Dar încă nu s-a întâmplat?

Domnul Osborne recunoscu cu tristeţe că nu.

— Şi probabil că nici de: acum încolo, adăugă el visător. Vând afacerea asta. Iau un preţ frumuşel pe ea şi mă retrag în Bournemouth.

— Aveţi aici un loc drăguţ.

— Are clasă, spuse domnul Osborne cu o undă de mândrie în glas. Sunt aproape o sută de ani de când ne-am stabilit aici, mai întâi bunicul, apoi tatăl meu. O afacere de familie, ca pe vremuri. O afacere bună. Când eram copil, nu gândeam aşa. O consideram îmbâcsită. Ca flăcăiandru, eram nebun după actorie. Eram convins că pot să joc. Tata n-a încercat să mă oprească. „Vezi ce poţi scoate din asta, băiete”, mi-a spus. „Vei descoperi că nu eşti nici pe departe vreun sir Henry Irving”. Şi câtă dreptate a avut! Tatăl meu era un om foarte înţelept. După vreo optsprezece luni de scenă m-am întors şi am intrat în afacere. Am devenit mândru de ea. Întotdeauna am vândut lucruri de bună calitate. Dădu din cap cu tristeţe. În ziua de azi, însă, lucrurile sunt dezamăgitoare pentru un farmacist. Toate cosmeticele astea. Trebuie să le ţii. Jumătate din profit din rahaturile astea iese. Pudră şi ruj şi creme de faţă; şi şampoane şi bureţi fistichii de baie. Eu personal nu mă ating de chestiile astea. Am o doamnă tânără care se ocupă de toate astea. Nu, farmacia nu mai e ca pe vremuri. În tot cazul, am pus deoparte o sumă frumoasă, iau şi pe afacere un preţ bun, şi am aranjat să-mi cumpăr o vilişoară drăguţă în apropiere de Bournemouth.

Adăugă:

— Retrage-te cât încă te mai poţi bucura de viaţă. Asta e motto-ul meu. Am o mulţime de hobby-uri. Fluturii, de exemplu. Şi, din când în când, mă uit după păsări. Şi grădinăritul. Există o grămadă de cărţi bune despre cum să te apuci de grădinărit. Şi apoi mai sunt călătoriile. S-ar putea să plec într-o croazieră, să văd străinătatea, până nu e prea târziu.

Lejeune se ridică.

— Ei bine, vă urez mult noroc, spuse el. Şi dacă, înainte de a părăsi locurile astea, îl zăriţi cumva pe acest om…

— Vă anunţ imediat, domnule Lejeune. Normal. Contaţi pe mine. Va fi o plăcere. Cum v-am spus, nu uit niciodată o faţă. Am să fiu cu ochii-n patru. Da. Puteţi să vă bazaţi pe mine.

Capitolul IV

Am ieşit din Old Vic, având-o alături pe prietena mea, Hermia Redcliffe. Văzuserăm un spectacol cu piesa Macbeth. Ploua cu găleata. În timp ce traversam strada spre locul unde îmi parcasem maşina, Hermia remarcă pe nedrept că ori de câte ori mergeai la Old Vic, întotdeauna ploua.

N-am fost de acord cu acest punct de vedere. I-am spus că, spre deosebire de cadranele solare, ea ţinea minte doar orele ploioase.

— La Glyndebourne am avut întotdeauna noroc, continuă Hermia în timp ce dădeam drumul la ambreiaj. Nu mi-l pot imagina altfel decât perfecţiunea: muzică… Superbele flori de pe marginea scenei… Florile albe mai ales.

Am discutat un timp despre Glyndebourne şi muzica lui, apoi Hermia întrebă:

— N-o să mergem la Dover pentru micul dejun, nu-i aşa?

— Dover? Ce idee extraordinară! Mă gândeam că ar trebui să mergem la Fantasie. După atâta măreţie sângeroasă şi sumbră din Macbeth, simţi nevoia să mănânci şi să bei bine. Shakespeare îmi stârneşte întotdeauna foamea.

— Da. La fel şi Wagner. Cu sandvişurile cu somon afumat din pauzele de la Covent Garden nu reuşeşti niciodată să-ţi potoleşti junghiurile din stomac. Cât despre de ce Dover, te-am întrebat asta pentru că în direcţia aia ai luat-o.

— Trebuie să faci giratoriul, i-am explicat.

— Dar tu l-ai prea făcut. Acum avansăm cu succes pe Old Kent Road.

M-am uitat bine la împrejurimi şi a trebuit să recunosc că, ca de obicei, Hermia avea dreptate.

— Întotdeauna mă încurc aici, m-am scuzat.

— E derutant, admise Hermia. Te tot învârţi în jurul lui Waterloo Station.

După ce în final am străbătut cu succes Westminster Bridge, ne-am reluat conversaţia, discutând despre piesa pe care tocmai o văzuserăm. Prietena mea Hermia Readcliffe era o tânără frumoasă de douăzeci şi opt de ani. Avea un profil grecesc aproape fără cusur, şi o masă de păr castaniu închis încolăcit într-un coc la ceafă. Sora mea se refera întotdeauna la ea ca la „iubita lui Mark”, cu o intonaţie care accentua ghilimelele care reuşea de fiecare dată să mă irite.

La Fantasie ni se făcu o primire plăcută şi furăm conduşi la o masă lipită de peretele tapiţat în catifea stacojie. Fantasie este un local pe bună dreptate popular, iar mesele sunt apropiate între ele. În timp ce ne aşezam, vecinii de la masa alăturată ne salutară cu voioşie. David Ardingly era conferenţiar de istorie la Oxford. Îşi prezentă însoţitoarea, o fată foarte drăguţă, cu o coafură la modă, toată numai şuviţe, codiţe şi firişoare prinse în unghiuri nedefinite în creştetul capului. E ciudat s-o spun, dar o prindea. Avea ochi albaştri, enormi, şi o gură pe care de regulă o ţinea pe jumătate căscată. Era, ca de altfel toate iubitele lui David de până atunci, extrem de prostuţă. David, care era un tânăr fantastic de deştept, nu se putea relaxa decât cu fete care erau practic semi-tâmpite.

— Asta este pisicuţa mea favorită, Poppy, explică el. Ei sunt Mark şi Hermia. Sunt foarte serioşi şi intelectuali şi încearcă să te acomodezi cu ei. Noi tocmai venim de la Fă-o de pl ăcere. Încântător spectacol! Pun pariu că voi aţi aterizat direct de la Shakespeare sau Ibsen.

— Macbeth la Old Vic, spuse Hermia.

— Ah, ce părere ai de regia lui Batterson?

— Mi-a plăcut, spuse Hermia. Lucrurile au fost foarte interesante. N-am văzut niciodată scena banchetului atât de reuşită.

— Dar vrăjitoarele?

— Groaznice! Spuse Hermina şi adăugă: întotdeauna sunt.

David o aprobă.

— Elementul de pantomimă pare predestinat să se strecoare, spuse el. Toate ţopăie de colo-colo şi se comportă ca un triplu Rege Demon. Parcă te şi aştepţi să apară Zâna Bună îmbrăcată în alb cu paiete şi să rostească pe un ton plat: Răul vostru nu va triumfa. În final, Macbeth va fi cel care va ieşi învingător.

Am râs cu toţii, dar David, care se prindea repede, mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Ce ai? Mă întrebă el.

— Nimic. Doar că mai zilele trecute reflectam asupra Răului şi a Regilor Demoni în pantomimă. Da, şi la Zâna Bună.

— A propos de ce?

— Oh, în Chelsea, într-un cafe-bar.

— Ce documentat şi la zi eşti, Mark! Ştii tot ce mişcă în Chelsea, nu-i aşa? Acolo moştenitoarele se mărită cu băieţii de pe la colţuri puşi pe căpătuială. Acolo ar trebui să fie şi Poppy, nu-i aşa, răţuşco?

Poppy îşi căscă şi mai mult ochii enormi.

— Urăsc Chelsea, protestă ea. Prefer mult mai bine Fantasie! O mâncare atât de încântătoare!

— Bravo, Poppy! Oricum, nu eşti destul de bogată pentru Chelsea. Mai vorbeşte-ne despre Macbeth, Mark, şi despre cumplitele vrăjitoare. Dacă ar fi să regizez un spectacol, ştiu cum aş realiza vrăjitoarele.

— Ei bine, cum?

— Le-aş face foarte banale. Pur şi simplu nişte babe şleampete şi tăcute. Ca vrăjitoarele de prin cătune.

— Dar mai există vreo vrăjitoare în ziua de azi? Întrebă Poppy holbându-se la el.

— Te miri pentru că eşti o fată crescută în Londra. În fiecare sat din Anglia există încă o vrăjitoare. Baba Neagră, din a treia căsuţă din vârful dealului. Băieţilor mici li se spune să n-o supere şi din când în când i se dau în dar ouă

şi prăjituri de casă. Pentru că, dacă te pui rău cu ea, vacile tale încetează să mai dea lapte, recolta de cartofi ţi se duce de râpă, sau micul tău Johnnie îşi va scrânti glezna. Trebuie să te ai bine cu Baba Neagră. Nimeni n-o spune pe faţă, dar toţi o ştiu!

— Glumeşti, spuse Poppy făcând botic.

— Nu, nu glumesc. Am dreptate, nu-i aşa, Mark?

— Bine-nţeles că toate superstiţiile astea au murit o dată cu creşterea nivelului de educaţie, spuse Hermia.

— Nu şi în sătucuri. Tu ce spui, Mark?

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, am spus încetişor. Deşi nu ştiu cu adevărat. N-am trăit niciodată la ţară.

— Nu văd cum ai putea realiza vrăjitoarele ca pe nişte babe obişnuite, spuse Hermia revenind la remarca anterioară a lui David. Trebuie să existe o atmosferă supranaturală în jurul lor.

— Oh, dar ia gândeşte-te puţin, spuse David. E cam ca nebunia. Dacă vezi pe cineva care aiurează şi se bălăbăne de colo-colo cu paie în păr şi arată nebun, nu e deloc înspăimântător! Dar îmi amintesc că am fost trimis o dată cu un mesaj la un doctor la o casă de nebuni şi am fost condus într-o cameră să aştept, iar acolo era o doamnă în vârstă, cumsecade, care sorbea dintr-un pahar cu lapte. A făcut câteva observaţii convenţionale despre vreme, apoi s-a aplecat brusc spre mine şi m-a întrebat cu glasul coborât: „Sărmanul dumitale copil este cel care e îngropat în spatele c ăminului?” Şi apoi a dat din cap şi a spus: „2:10 fix. Întotdeauna, zilnic la aceea şi or ă. Pref ă-te c ă nu observi sângele.” Felul firesc în care vorbea î ţi înghe ţa sângele în vine.

— Şi chiar era cineva îngropat în spatele căminului? Vru să ştie Poppy.

David o ignoră şi continuă:

— Ia apoi medium-urile. Cad brusc în transă în camere întunecate în care se aud ciocănituri şi scârţâituri. După aceea, medium-ul se ridică, îşi netezeşte părul şi se duce

acasă şi mănâncă peşte şi cartofi prăjiţi exact ca orice altă femeie de rând.

Am intervenit.

— Aşadar, ideea ta despre vrăjitoare este trei cotoroanţe scoţiene cu un al doilea văz, care-şi practică arta în secret, mormăindu-şi vrăjile în jurul cazanului, invocând spiritele, dar rămânând ele însele exact ca un trio banal de babe. Da… ar putea fi impresionant.

— Dacă ai putea face rost vreodată de nişte actriţe care să joace în felul ăsta, spuse sec Hermia.

— Aici cam ai dreptate, recunoscu David. Orice aluzie la nebunie în scenariu şi actorul e imediat hotărât s-o scoată cât mai mult în evidenţă. La fel şi cu morţile bruşte. Nici un actor nu poate să se limiteze să se prăbuşească liniştit şi să moară. El trebuie să geamă, să se bălăbăne, să-şi dea ochii peste cap, să se înconvoaie, să-şi ducă mâna la inimă, să se prindă de cap, şi să scoată o scenă grozavă din asta.

— Chiar şi Shakespeare ar putea să aibă câteva surprize dacă şi-ar vedea piesele jucate în ziua de azi, am spus.

— Cred că Burbage and CO. I-au distrus deja o mare parte din spirit, spuse David.

Hermia îngână:

— Eterna surpriză a autorului în faţa a ceea ce scoate regizorul din piesa lui.

— Nu l-a scris în realitate cineva pe nume Bacon pe Shakespeare? Întrebă Poppy.

— Teoria asta e complet depăşită în ziua de azi, spuse cu blândeţe David. Şi ce ştii tu despre Bacon?

— A inventat praful de puşcă, spuse triumfătoare Poppy.

— Înţelegeţi de ce o iubesc pe fata asta? Ne întrebă David. Lucrurile pe care le ştie sunt întotdeauna absolut neaşteptate. Francis, nu Roger, iubirea mea.

— Mă gândeam că e interesant că Fielding a jucat rolul celui de-al doilea criminal. Există un precedent în treaba asta?

— Aşa cred, spuse David. Cât de convenabil trebuie să fi fost în vremurile acelea să poţi să ai un criminal la îndemână ori de câte ori vroiai să rezolvi o trebuşoară. Ar fi amuzant dacă ai putea s-o faci şi în ziua de azi.

— Dar se face, protestă Hermia. Gangsterii. Cuţitarii… Sau cum vrei să le spui. Chicago şi tot tacâmul.

— Da, dar eu nu mă refeream la gangsterism, la huligani sau la baronii crimei. Mă refeream pur şi simplu la oamenii de rând care vor să scape de cineva. De un rival de afaceri; de mătuşa Emily, atât de bogată şi, din păcate, atât de longevivă; de un soţ supărător ce-ţi stă mereu în drum. Ce convenabil ar fi să poţi să suni la Harrods şi să spui: „Vă rog să-mi trimite-ţi doi criminali buni, se poate?”!

Am râs cu toţii.

— Dar poţi să faci într-un fel, nu-i aşa? Întrebă Poppy.

Ne-am întors spre ea.

— În ce fel, păpuşă? Întrebă David.

— Păi, adică, oamenii pot s-o facă dacă vor… Oamenii ca noi, cum spuneai. Doar că eu cred că este foarte costisitor.

Ochii lui Poppy erau largi şi inocenţi, buzele uşor întredeschise.

— Ce vrei să spui? Întrebă curios David.

— Oh… Cred… Le-am încurcat. Mă refeream la Calul Bălan.

— Un cal bălan? Ce fel de cal bălan?

Poppy se înroşi şi coborî pleoapele.

— Sunt proastă. E ceva de care a pomenit cineva… Dar trebuie că am înţeles complet greşit.

— Serveşte puţin Coupe Nesseldrom încântător, spuse cu blândeţe David.

După cum ştim cu toţii, unul din cele mai vechi lucruri din lume este că atunci când ai auzit pomenindu-se de un lucru, aproape întotdeauna dai iar peste el în decurs de douăzeci şi patru de ore. Un exemplu al acestui fapt l-am avut în dimineaţa următoare.

A sunat telefonul şi am răspuns…

— Flaxman 73841.

Pe fir se auzi un fel de icnet. Apoi un glas rosti gâfâit dar sfidător:

— M-am gândit la asta şi voi veni!

Mi-am scormonit mintea cu disperare.

— Splendid! Am răspuns, trăgând de timp. Aă… Şi…?

— În definitiv, fulgerul nu loveşte niciodată de două ori, spuse vocea.

— Eşti sigură că n-ai greşit numărul?

— Bine-nţeles că sunt. Eşti Mark Easterbrook, nu-i aşa?

— M-am prins! Doamna Oliver.

— Oh, exclamă vocea, mirată. Nu ştiai cine era? Nici nu m-am gândit la asta. E vorba de sărbătoarea Rhodei. Dacă vrea, voi veni şi voi da autografe.

— E fantastic de drăguţ din partea dumitale. Fireşte, vei fi anunţată.

— Nu vor fi petreceri, nu-i aşa? Întrebă neliniştită doamna Oliver. Ştii cum se întâmplă. Lumea vine la mine şi mă întreabă dacă scriu ceva chiar acum când te-ai gândi că poate să vadă că beau bere de ghimber sau suc de roşii şi nu scriu deloc. Şi-mi spune că-i plac cărţile mele, ceea ce e plăcut, fireşte, numai că eu nu găsesc niciodată răspunsul potrivit. Dacă spui „Mă bucur foarte mult” sună ca „încântată să vă cunosc”. Un fel de frază şablon. Ei bine, chiar e, fireşte. Şi nu crezi că o să-mi ceară să merg cu ei la Calul Roz şi să beau?

— Calul Roz?

— Calul Bălan. Cârciumi, adică. Mă simt atât de rău în cârciumi! La o adică pot să beau bere la halbă, dar după asta îmi bolboroseşte îngrozitor burta.

— Ce înţelegi prin Calul Bălan?

— Există pe acolo o cârciumă numită aşa, nu? Sau poate o fi Calul Roz? Sau poate asta o fi în altă parte? S-ar putea doar să mi-o fi imaginat. Eu chiar îmi imaginez o grămadă de lucruri.

— Cum merge cu cacadu-ul?

— Cacadu-ul? Doamna Oliver părea în încurcătură.

— Şi mingea de cricket?

— Ascultă! Spuse cu demnitate doamna Oliver. Cred că trebuie să fii nebun sau mahmur sau ceva pe-acolo. Cai Roz şi cacaduzi şi mingi de cricket!

Închise.

Încă mă mai gândeam la a doua menţionare a Calului Bălan când telefonul sună din nou.

De data asta era domnul Soames White, un distins avocat care suna să-mi reamintească faptul că, în baza testamentului naşei mele, lady Hesketh-Dubois, aveam dreptul să-mi aleg trei dintre tablourile ei.

— Fireşte, nu e nimic valoros din cale afară, spuse domnul Soames White pe tonul lui melancolic şi defetist. Dar am înţeles că într-o anumită perioadă v-aţi exprimat admiraţia faţă de unele tablouri ale defunctei.

— Avea câteva acuarele fermecătoare cu scene din India, am spus. Cred că mi-aţi scris deja despre problema asta, dar mă tem că mi-a ieşit din minte.

— Chiar aşa, spuse domnul Soames White. Dar acum, inventarul fiind terminat, executorii testamentari, printre care mă număr şi eu, aranjează să scoată la licitaţie lucrurile din casa ei din Londra. Dacă aţi putea veni în Ellesmere Square în viitorul apropiat…

— Voi veni acum, am spus.

Se părea că nu era o dimineaţă favorabilă pentru lucru.

Cărând sub braţ cele trei acuarele alese de mine, am ieşit din Ellesmere Square 49 şi imediat m-am ciocnit de cineva care urca scările spre uşa din faţă. Mi-am cerut scuze, am primit la rândul meu scuze şi tocmai eram pe punctul să opresc un taxi când mi s-a aprins beculeţul şi m-am răsucit fulgerător.

— Hei! Nu eşti Corrigan?

— Chiar el… Şi… Da, tu eşti Mark Easterbrook!

Jim Corrigan şi cu mine fuseserăm prieteni în timpul studenţiei la Oxford, dar trebuie să fi trecut cincisprezece

ani sau mai mult de când nu ne mai văzuserăm.
— Mi s-a părut mie că te cunosc, dar nu ştiam de unde să te iau, aşa, pe loc, spuse Corrigan. Îţi citesc din când în când articolele şi trebuie să spun că îmi plac.
— Tu ce faci? Ai intrat în cercetare cum aveai de gând?
Corrigan oftă.
— Nu prea. E o slujbă costisitoare, dacă vrei să răzbeşti prin forţele tale. Afară doar dacă găseşte o milionară proastă sau un trust impresionabil.
— Viruşi hepatici, nu-i aşa?
— Ce memorie! Nu, am renunţat la viruşii hepatici. Ceea ce mă interesează în prezent sunt proprietăţile secreţiilor glandelor mandarine. Sunt sigur că n-ai auzit de ele! Au legătură cu spleen-ul. Aparent, nu servesc absolut la nimic!
Vorba cu entuziasmul savantului.
— Deci, care-i treaba?
Corrigan părea că se scuză.
— Am o teorie conform căreia ele pot influenţa comportamentul. Ca să mă exprim în termeni simpli, ele pot acţiona ca lichidul de frână de la maşină. N-ai lichid – frânele nu funcţionează. La om, o deficienţă a acestor secreţii ar putea – spun doar ar putea – face din tine un criminal.
Am fluierat.
— Şi ce se întâmplă cu „păcatul originar”?
— Chiar, ce? Popilor n-o să le placă, nu-i aşa? Din păcate, n-am reuşit să stârnesc interesul nimănui pentru teoria mea. Aşa că sunt medic legist. Foarte interesant. Vezi o mulţime de tipuri de criminali. Dar nu vreau să te plictisesc cu chestiuni de serviciu… Afară doar dacă vii să luăm masa împreună, ce zici?
— Mi-ar surâde. Dar parcă te duceai într-acolo? Am arătat eu spre casa din spatele lui Corrigan.
— Nu chiar. Dădeam doar târcoale.
— Nu e nimeni acolo, în afara unui îngrijitor.

— Mi-am imaginat. Dar m-am gândit că aş putea afla câte ceva despre lady Hesketh-Dubois.

— Aş îndrăzni să spun că de la mine poţi afla mai multe decât de la un îngrijitor. A fost naşa mea.

— Serios? Asta da noroc! Unde mergem să ne facem plinul? Ştiu un loc lângă Lowndes Square, nu mare, dar servesc o supă specială din fructe de mare…

Ne-am instalat în micul restaurant. Un flăcău palid la faţă, în pantaloni marinăreşti franţuzeşti, ne aduse un ceaun cu supă aburindă.

— Delicioasă, am spus savurând supa. Şi acum, Corrigan, ce vrei să ştii despre bătrâna doamnă? Şi, în treacăt fie spus, de ce?

— E o poveste destul de lungă, spuse prietenul meu. Mai întâi, spune-mi ce gen de femeie era bătrâna?

Am reflectat.

— Era o femeie de modă veche, am spus. Victoriană. Văduva unui fost guvernator al unei nu ştiu ce insule obscure. Era bogată şi-i plăcea confortul. Iarna pleca în străinătate la Estoril şi în locuri de felul ăsta. Casa ei e hidoasă, plină de mobilă victoriană şi cel mai urât şi mai ornat gen de argintărie victoriană. Nu avea copii, dar ţinea doi pudeli destul de educaţi pe care îi iubea la nebunie. Era încăpăţânată şi o conservatoare înveterată. Amabilă, dar autocrată. Neclintită dintr-ale ei. Ce mai vrei să ştii?

— Nu sunt prea sigur. Crezi că ar fi posibil să fi fost vreodată şantajată?

— Şantajată? Am întrebat de-a dreptul uluit. Nu-mi pot imagina ceva mai puţin probabil. Ce-i toată povestea asta?

Atunci a fost prima dată când am auzit despre circumstanţele uciderii părintelui Gorman.

Am pus lingura jos şi am întrebat:

— O listă cu nume? O ai?

— Nu originalul. Am copiat-o. Poftim.

Am luat hârtia pe care a scos-o din buzunar şi am început s-o studiez.

— Parkinson? Cunosc doi Parkinson. Arthur, care a intrat în marină. Şi apoi mai există un anume Henry Parkinson în unul din ministere. Ormerod – există un maior Ormerod în poliţie… Sandford – bătrânul nostru preot, pe când eram copil, era Sandford. Harmondsworth? Nu. Tuckerton… M-am oprit. Tuckerton… Presupun că nu Thomasina Tuckerton?

Corrigan mă privi curios.

— Ar putea fi. Cine e şi ce face?

— Acum, nimic. Moartea ei a fost anunţată în ziare cam acum o săptămână.

— Deci, asta nu ne prea ajută.

Am continuat să citesc.

— Shaw. Cunosc un dentist pe nume Shaw, şi mai e Jerome Shaw, consilierul reginei… Delafontaine – am auzit de curând numele ăsta, dar nu-mi amintesc unde. Corrigan. Nu cumva asta se referă la tine?

— Sper din tot sufletul că nu. Am sentimentul că-ţi poartă ghinion să ai numele pe lista asta.

— S-ar putea. Ce te face să te gândeşti la şantaj, legat de ea?

— Dacă-mi amintesc bine, a fost sugestia inspectorului detectiv Lejeune. Pare cea mai mare probabilitate. Dar mai sunt multe altele. Ar putea fi o listă cu traficanţi de droguri, sau dependenţi de droguri, sau agenţi secreţi… de fapt, ar putea fi orice. Un singur lucru este sigur şi anume că lista era destul de importantă ca să se comită o crimă pentru a pune mâna pe ea.

Am întrebat curios:

— Întotdeauna manifeşti un asemenea interes faţă de latura poliţienească a muncii tale?

Corrigan clătină din cap.

— Nu pot spune asta. Pe mine mă interesează caracterul criminalului. Mediul, educaţia, şi mai ales sănătatea glandulară.

— Atunci, de unde interesul pentru lista asta de nume?

— Al naibii să fiu dacă ştiu! Spuse încet Corrigan. Probabil pentru că mi-am văzut numele pe listă. Corrigani uniţi-vă! Un Corrigan sare în ajutorul altui Corrigan.

— În ajutor? Deci tu vezi în mod categoric asta ca pe o listă a victimelor, nu ca o listă a răufăcătorilor. N-ar putea fi şi una şi alta?

— Ai perfectă dreptate. Şi e cu siguranţă ciudat că sunt atât de categoric. Probabil e pur şi simplu un presentiment. Sau poate e ceva legat de părintele Gorman. Nu l-am întâlnit prea des, dar era un om grozav, respectat şi iubit de enoriaşii lui. Era genul militant. Nu-mi iese din cap că el a considerat această listă ca o problemă de viaţă sau moarte…

— Poliţia n-a ajuns nicăieri?

— Ba da, dar e o poveste lungă. Verifică aici, verifică acolo. Verifică antecedentele femeii care l-a chemat în seara aceea.

— Cine era?

— Aparent, nu există nici un mister în jurul ei. Văduvă. Am avut noi o idee că bărbatul ei se poate să fi fost implicat în cursele de cai, dar se pare că n-a fost aşa. Lucra la o mică firmă comercială care se ocupă cu evaluarea consumurilor. Nimic putred acolo. E o firmă mică, dar corectă şi cunoscută. Nu ştiau prea multe despre ea. Venise din nordul Angliei – Lancashire. Singurul lucru ciudat la ea este că avea foarte puţine lucruri personale.

Am ridicat din umeri.

— Cred că lucrul ăsta e valabil pentru mult mai mulţi oameni decât ne imaginăm.

— Da, aşa e.

— Oricum, te-ai hotărât să dai o mână de ajutor?

— Doar adulmec pe ici pe colo. Hesketh-Dubois este un nume aparte. M-am gândit că dacă aş putea afla ceva despre această doamnă… Lăsă fraza neterminată. Dar din ce mi-ai spus, se pare că de aici nu-i posibil să iasă nimic.

— Nu era nici traficantă, nici dependentă de droguri, l-am asigurat. Categoric, nici agent secret. A dus o viaţă mult prea corectă ca să fie şantajată. Nu-mi imaginez pe ce fel de listă putea să fie. Îşi ţinea bijuteriile la bancă, aşa că şi perspectiva jafului cade.

— Mai cunoşti vreun alt Hesketh-Dubois? Fii?

— Nu avea copii. Avea un nepot şi o nepoată, parcă, dar nu cu numele ăsta. Soţul ei a fost singur la părinţi.

Corrigan îmi spuse acid că-l ajutasem mai mult de-o grămadă. Se uită la ceas, remarcă vesel că avea planificat să ciopârţească pe cineva şi ne despărţirăm.

M-am dus acasă îngândurat. Fiindu-mi imposibil să mă concentrez asupra lucrului, l-am sunat pe David Ardingly.

— David? Aici Mark. Cum o mai cheamă pe fata aia cu care erai zilele trecute? Mă refer la Poppy.

— Vrei să-mi sufli iubita, aşa-i?

David părea să se amuze copios.

— Ai şi aşa prea multe, am marşat eu. Te-ai putea lipsi de una.

— Las’ că ai şi tu batalionul tău, amice. Ca să nu mai vorbesc de cea de categorie grea. Credeam că te-ai fixat definitiv la ea.

„Te-ai fixat la ea”. Respingătoare expresie. Şi totuşi, cât de bine ilustra relaţia mea cu Hermia! Şi de ce ar trebui să mă facă să mă simt deprimat? Întotdeauna considerasem în adâncul sufletului meu că într-o bună zi eu şi Hermia aveam să ne căsătorim… Îmi plăcea mai mult decât oricare altă fată pe care o cunoşteam. Aveam atâtea în comun!

Fără nici un motiv aparent, am simţit o cumplită dorinţă să casc… Viitorul nostru se întindea în faţa mea. Eu şi Hermia mergând la spectacole serioase, cu mesaje semnificative. Discuţii despre artă… Despre muzică. Indubitabil, Hermia era partenera perfectă.

Dar mai puţină distracţie, se auzi un drăcuşor zeflemist, ivit brusc din subconştientul meu. Am fost şocat.

— Ai adormit? Întrebă David.

— Fireşte că nu. Ca să fiu sincer, prietena ta Poppy mi s-a părut foarte tonică.

— Bun cuvânt! Este – luată în doze mici. Numele ei real este Pamela Stirling şi lucrează la una din florăriile alea pentru aranjamente florale din Mayfair. Ştii tu, o jerbă cu trei rămurele, o lalea cu petalele arcuite invers şi o frunză de laur pestriţ. Preţul – trei guinee.

Mi-a dat adresa.

— Scoate-o în oraş şi distrează-te, îmi spuse pe un ton amabil de unchi hâtru. Te vei relaxa de minune. Fata asta nu ştie nimic – are vid în cap. O să creadă tot ce-i spui. Apropo, e castă, aşa că nu-ţi face speranţe deşarte.

Am intrat pe uşa lui Flower Studies LtD. Cu un soi de panică. Un parfum copleşitor de gardenia mai să mă izbească de uşă. Câteva fete, îmbrăcate în halate verzulii şi arătând exact ca Poppy, m-au derutat. În final, am identificat-o.

Scria cu o oarecare dificultate o adresă, vizibil în dubiu privitor la cum se scrie Fortescue Crescent. De îndată ce s-a eliberat, după alte câteva mici hopuri în darea corectă a restului la o bancnotă de cinci lire, i-am captat atenţia.

— Ne-am cunoscut acum câteva seri, i-am reamintit. Erai cu David.

— Oh, da! Recunoscu cu căldură Poppy, privirea ei trecând cu îndoială peste faţa mea.

— Vreau să te întreb ceva. Poate ar fi mai bine să cumpăr nişte flori? Am adăugat cuprins brusc de scrupule.

Ca un automat acţionat corect, Poppy spuse:

— Avem nişte trandafiri încântători, tăiaţi proaspăt.

— Să-i iau pe cei galbeni? Peste tot erau trandafiri. Cât costă?

— Foarte, foarte ieftini, spuse Poppy cu un glas numai miere. Doar cinci şilingi firul.

Am înghiţit şi i-am spus că vreau şase.

— Şi să le pun şi verdeaţa asta foarte specială?

M-am uitat cu îndoială la verdeaţa „foarte specială” care părea într-un stadiu avansat de ofilire. Am optat în schimb pentru câteva crenguţe de asparagus de un verde luminos, alegere care m-a coborât evident în ochii lui Poppy.

— Vroiam să te întreb ceva, am reluat eu în timp ce Poppy îmi aranja cu stângăcie buchetul. Serile trecute ai pomenit ceva despre Calul Bălan.

Tresărind violent, Poppy scăpă trandafirii şi asparagusul pe podea.

— Îmi poţi spune mai multe despre asta?

Poppy se aplecă să adune florile, apoi se îndreptă.

— Ce-ai spus? Mă întrebă.

— Te întrebam despre Calul Bălan.

— Un cal bălan? Ce vrei să spui?

— Ai pomenit de el serile trecute.

— Sunt sigură că n-am făcut aşa ceva! N-am auzit în viaţa mea un lucru ca ăsta.

— Cineva ţi-a vorbit despre el. Cine?

Poppy inspiră adânc şi începu să vorbească foarte repede.

— Nu ştiu câtuşi de puţin la ce te referi! Şi noi nu avem voie să stăm la discuţii cu clienţii. Trânti florile într-o hârtie şi le înfăşură. Vă costă treizeci şi cinci de şilingi, vă rog.

La somaţia profesională, i-am dat două bancnote de o liră. Mi-a pus în palmă şase şilingi şi s-a întors rapid, spre un alt client.

Am observat că mâinile îi tremurau uşor.

Am ieşit agale. După ce-am mers o mică distanţă, mi-am dat seama că socotise greşit preţul (asparagusul făcea treisprezece şilingi) şi-mi dăduse şi prea mult rest.

Am revăzut chipul acela destul de fermecător şi ochii mari, albaştri. Ochii aceia trădau ceva… „Panică”, mi-am spus…! „O panică teribilă… Dar de ce? De ce?”

Capitolul V

— Ce uşurarea să ştiu că s-a terminat şi nu s-a întâmplat nimic! Spuse cu un oftat doamna Oliver.

Era un moment de relaxare. Sărbătoarea Rhodei trecuse în maniera tuturor sărbătorilor. Nelinişte violentă cauzată de vreme, care dis-de-dimineaţă se arăta extrem de capricioasă. Discuţii aprinse cu privire la standurile ce trebuiau aşezate în magazia lungă sau în cortul mare sau în aer liber. Diverse dispute pasionate în jurul aranjamentelor servirii ceaiului, rezolvate cu tact de Rhoda. Periodicele evadări ale încântătorilor dar indisciplinaţilor câini ai Rhodei care, dat fiind acest mare eveniment, trebuiseră să fie închişi în casă, comportarea lor neinspirând nici o încredere. Şi pe bună dreptate! Sosirea starletei frumuşele dar aeriene la deschiderea sărbătorii, lucru pe care-l făcu încântător, adăugând câteva cuvinte mişcătoare despre situaţia grea a refugiaţilor, fapt care nedumiri pe toată lumea, întrucât scopul sărbătorii era restaurarea turlei bisericii. Succesul enorm al standului cu sticle. Obişnuitele dificultăţi cu mărunţişul pentru rest. Îmbulzeala de la ora ceaiului când toţi contribuabilii vroiau să invadeze cortul şi să se înfrupte simultan din preparate.

Şi, în final, binecuvântata sosire a serii. Concursurile de dansuri locale continuau încă în magazia cea lungă. Erau programate focuri de artificii şi un foc mare, dar familia extenuată se retrăsese deja în casă şi era adunată în sufragerie, împărţind o mâncare rece şi întreţinând una din acele conversaţii în care fiecare dă frâu liber propriilor gânduri, prea puţin atent la ce spun ceilalţi. Totul era dezlânat şi confortabil.

— O să strângem mai mult decât anul trecut la Salvaţi Copii, spuse veselă Rhoda.

Domnişoara Macalister, guvernanta scoţiană a copiilor, spuse:

— Mie mi se pare extraordinar cum Michael Brent a descoperit trei ani la rând comoara îngropată. Mă întreb dacă nu cumva a avut informaţii dinainte?

— Lady Brookbank a câştigat porcul, spuse Rhoda. Nu cred că-l vroia. Părea atât de stânjenită!

Întrunirea consta din verişoara mea Rhoda şi soţul ei, colonelul Despard, domnişoara Macalister, o tânără cu părul roşu pe nume Ginger, doamna Oliver, vicarul, reverendul Caleb Dane Calthrop, şi soţia lui. Vicarul era un fermecător – cărturar în vârstă, a cărui principală plăcere era să găsească unele comentarii potrivite din clasici. Acest lucru, deşi adesea stânjenitor şi un motiv de a aduce conversaţia în impas, acum era perfect în regulă. Vicarul nu avea niciodată pretenţia să i se recunoască erudiţia latină, plăcerea de a fi găsit citatul potrivit fiindu-i propria răsplată.

— Cum spunea Horaţiu… Începu el, uitându-se zâmbitor la cei din jurul mesei.

Urmă obişnuita pauză, şi apoi:

— Cred că doamna Horsefall s-a înşelat în privinţa sticlei de şampanie, spuse gânditoare Ginger. Nepotul ei a luat-o.

Doamna Dane Calthrop, o femeie deconcertantă, cu ochi grozavi, o studia îngândurată pe doamna Oliver. Întrebă brusc:

— Ce v-aţi aşteptat să se întâmple la această sărbătoare?

— Păi, o crimă sau ceva de genul ăsta.

Doamna Dane Calthrop se arătă interesată.

— Dar de ce s-ar fi întâmplat?

— Nu există absolut nici un motiv. Şi e cu totul improbabil. Dar la ultima sărbătoare la care am fost a avut loc una.

— Înţeleg. Şi asta vă supără?

— Foarte mult.

Vicarul renunţă la latină şi o dădu pe greacă.

După pauza de rigoare, domnişoara Macalister aruncă dubii asupra tombolei pentru raţa vie.

— Foarte drăguţ din partea bătrânului Lugg de la King’s Arms că ne-a trimis douăsprezece duzini de sticle de bere pentru standul cu băuturi, spuse Despard.

— King’s Arms? Am întrebat repede.

— Localul nostru, dragă, spuse Rhoda.

— Şi nu mai e şi altă cârciumă pe aici? Calul Bălan, n-ai spus dumneata aşa? Am întrebat întorcându-mă spre doamna Oliver.

Vorbele mele n-au stârnit nici o reacţie, cum sperasem. Feţele întoarse spre mine erau lipsite de interes.

— Calul Bălan nu-i o cârciumă, spuse Rhoda. Adică, nu acum.

— A fost un vechi han, spuse Despard. Cam de prin secolul al şaisprezecelea. Dar acum e doar o casă de rând. Mereu mă gândesc că ar fi trebuit să-i schimbe numele.

— Oh, nu! Exclamă Ginger. Ar fi fost o prostie cumplită să-i spună Wayside, sau Fairview. După mine, Calul Bălan e mult mai drăguţ, şi au un însemn fermecător al vechiului han. Îl ţin înrămat în hol.

— Cine? Am întrebat. Care „ei”?

— Casa îi aparţine Thyrzei Grey, spuse Rhoda. Nu ştiu dacă am văzut-o azi. O femeie înaltă cu părul scurt şi cărunt.

— E foarte preocupată de ocultism, spuse Despard. Se ţine de spiritism şi transe, şi magie. Nu chiar magie neagră, dar lucruri de genul ăsta.

Ginger chicoti brusc.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Tocmai mă gândeam la domnişoara Grey ca la madame de Montespan pe un altar de catifea neagră.

— Ginger! Spuse Rhoda. Nu în faţa vicarului.

— Scuzaţi-mă, domnule Dane Calthrop.

— Nu face nimic, spuse vicarul zâmbitor. După cum spun anticii. Şi continuă un timp în greacă.

După o respectuoasă tăcere de admiraţie, m-am întors la atac.

— Totuşi, vreau să ştiu cine sunt „ei”. Domnişoara Grey şi mai cine?

— Oh, e o prietenă care locuieşte cu ea. Sybil Stamfordis. E medium, parcă. Trebuie s-o fi văzut pe aici… O mulţime

de scarabei şi mărgele… Şi uneori îşi pune un sari. Nu-mi imaginez de ce; n-a fost niciodată în India.

— Şi mai e şi Bella, spuse doamna Dane Calthrop. E bucătăreasa lor. Şi ea e vrăjitoare. Vine din satul Little Dunning. A avut o reputaţie de mare vrăjitoare acolo. Vine din familie. Şi mama ei a fost vrăjitoare.

Vorbea pe un ton absolut firesc.

— Vorbiţi ca şi cum aţi crede în vrăjitorie, doamnă Dane Calthrop, am spus.

— Dar, desigur! Nu e nimic misterios sau secretos în asta. Totul este foarte firesc. E un dar pe care-l moşteneşti din familie. Copiilor li se spune să nu-ţi necăjească pisica şi lumea îţi dă din când în când o bucată de brânză sau un borcan de dulceaţă de casă.

M-am uitat la ea cu îndoială. Părea să vorbească serios.

— Sybil ne-a ajutat azi ghicind viitorul, spuse Rhoda. Era în cortul verde. E foarte bună la asta.

— Mi-a ghicit un viitor grozav, spuse Ginger. Bani, un străin brunet şi chipeş de peste ocean, doi soţi şi şase copii. A fost foarte generoasă.

— Am văzut-o pe fata aceea, Curtis, ieşind chicotind, spuse Rhoda. Şi după aceea era foarte băţoasă cu tânărul ăla al ei. I-a spus să nu creadă că e singura pietricică de pe plajă.

— Bietul Tom! Spuse Despard. Şi el nu i-a dat nici o replică?

— Ba da. „Nu-ţi spun ce mi-a prezis mie”, i-a spus. „S-ar putea să nu-ţi placă deloc, fato!”

— Bravo lui Tom!

— Bătrâna doamnă Parker era foarte acră, spuse Ginger. „Toată treaba asta e prostească”, a spus ea. „Să nu credeţi nimic, voi două! „Dar atunci doamna Cripps a sărit şi a spus: „Lizzie, ştii la fel de bine ca mine că domnişoara Stamfordis vede lucruri pe care alţii nu le văd, iar domnişoara Grey ştie până şi ziua când urmează să aibă loc un deces. Nu se înşeală niciodată! Câteodată mă trec fiorii”. Iar doamna Parker a spus: „Moartea – asta-i altceva. E un

dar”. Iar doamna Cripps a spus: „Oricum, nu mi-ar plăcea s-o supăr pe niciuna din astea trei, asta-i clar!”

— Chiar că sună palpitant, spuse visătoare doamna Oliver. Tare aş vrea să le cunosc.

— Vă ducem mâine acolo, îi promise colonelul Despard. Vechiul han mai merită încă să fie văzut. Au fost foarte isteţe că l-au făcut confortabil fără să-i altereze caracterul.

— Am s-o sun mâine dimineaţă pe Thyrza, spuse Rhoda.

Trebuie să recunosc că am plecat la culcare uşor dezumflat.

Calul Bălan, care îmi acaparase mintea ca un simbol a ceva necunoscut şi sinistru, se dovedise a fi cu totul altceva.

Afară doar dacă nu mai exista vreun alt Cal Bălan în altă parte, firește.

Am rumegat ideea asta până am adormit.

Ziua următoare, care era duminică, avea o senzaţie de relaxare. Senzaţia de după o petrecere. Pe pajişte, cortul mare şi cele mici fâlfâiau lălâi în briza umedă, aşteptând să fie ridicate şi duse în zorii zilei următoare. Luni aveau să fie evaluate stricăciunile şi locul curăţat. Rhoda hotărâse în mod înţelept că azi era preferabil să fim plecaţi cât mai mult posibil.

Am mers cu toţii la biserică şi am ascultat cu respect predica erudită a reverendului Dane Calthrop pe baza unui text din Isaia care părea să aibă de-a face mai puţin cu religia decât cu istoria persană.

— O să luăm masa cu domnul Venables, ne înştiinţă Rhoda după aceea. O să-ţi placă, Mark. E un om extrem de interesant. A fost pretutindeni şi a făcut de toate. Cunoaşte tot soiul de lucruri ieşite din comun. Acum trei ani a cumpărat Priors Court, iar lucrurile pe care le-a făcut acolo trebuie să-l fi costat o avere. A avut poliomielită şi e semi-invalid, aşa că se mişcă într-un cărucior sau, mă rog, scaun cu rotile. E foarte trist pentru el, căci până atunci a fost un mare călător. Firește că înoată în bani şi, cum spuneam, a făcut minunăţii cu casa aceea, care era o ruină, mai să se

dărâme. Acum e de-a dreptul superbă. Din câte am înţeles, în prezent îl preocupă în mod deosebit licitaţiile.

Priors Court era la doar câteva mile depărtare. Gazda veni în întâmpinarea noastră în căruciorul de invalid.

— Drăguţ din partea voastră că aţi venit, ne spuse el cu însufleţire. Trebuie să fiţi epuizaţi după ziua de ieri. Toată treaba a fost un mare succes, Rhoda.

Domnul Venables era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu o faţă subţire, ca de şoim, şi un nas coroiat care ieşea arogant în evidenţă.

Rhoda făcu prezentările.

Venables îi zâmbi doamnei Oliver.

— Am cunoscut-o ieri pe această doamnă în timp ce-şi exercita profesiunea, spuse el. Am şase cărţi cu autograful ei. M-am aranjat de şase daruri de Crăciun. Grozave cărţi scrieţi, doamnă Oliver. Să ne mai scrieţi. Nu ne putem sătura de ele. Îl rânji lui Ginger. Dumneata cât pe ce să mă procopseşti cu o raţă vie, domnişoară. Apoi se întoarse spre mine. Mi-a plăcut articolul dumitale de luna trecută din Review.

— Aţi fost extrem de amabil că aţi venit la sărbătoarea noastră, domnule Venables, spuse Rhoda. După generosul cec pe care ni l-aţi trimis, nu speram să apăreţi personal.

— Oh, îmi plac treburile de genul ăsta. E o parte din viaţa rurală englezească, nu-i aşa? M-am întors acasă cu cea mai cumplită paiaţă de la concursul de bancuri şi cu un splendid dar nerealist viitor prezis de Sybil a noastră, îmbrăcată toată cu un turban cu paiete şi cu aproape o tonă de mărgele egiptene false acoperindu-i bustul.

— Buna Sybil, spuse colonelul Despard. În după-amiaza asta mergem să luăm ceaiul la Thyrza. E un loc interesant.

— Calul Bălan? Da. Aş fi preferat să fi fost lăsat ca han. Întotdeauna am considerat că locul ăla a avut un trecut misterios şi neobişnuit de malefic. Nu poate să fi fost contrabanda; nu suntem suficient de aproape de mare pentru asta. Un adăpost pentru tâlhari, poate? Sau un loc în

care trăgeau călătorii bogaţi peste noapte şi nu mai erau văzuţi niciodată după aceea? Oricum, mi se pare destul de stupid că a fost transformat într-o reşedinţă decentă pentru trei domnişoare bătrâne.

— Oh, eu niciodată nu le-am considerat aşa! Strigă Rhoda. Sybil Stamfordis, poate, cu sari-urile şi scarabeii ei, şi văzând mereu aure în jurul capetelor oamenilor. Ea e cam caraghioasă. Dar Thyrza chiar că are ceva care inspiră teamă, nu credeţi? Simţi că ştie exact ce gândeşti. Ea nu vorbeşte despre faptul că are darul previziunii, dar toată lumea ştie că îl are.

— Iar Bella, departe de a fi domnişoară bătrână, a îngropat doi soţi, spuse colonelul Despard.

— Îi cer sincer iertare, spuse râzând Venables.

— Cu interpretările sinistre ale morţilor din vecini, adăugă Despard. Se spune că o iritau, aşa că şi-a pus ochii pe ei şi uşurel s-au îmbolnăvit şi au dat ortu' popii!

— Desigur, uitasem, ea e vrăjitoarea locală?

— Aşa spune doamna Dane Calthrop.

— Interesant lucru, vrăjitoria, spuse gânditor Venables. În toată lumea există variante ale ei… Îmi amintesc că pe când eram în estul Africii…

Vorbi cu uşurinţă şi cu antren pe această temă. Vorbi, despre vracii din Africa; despre cultele puţin cunoscute din Borneo. Ne promise că, după prânz, avea să ne arate nişte măşti de vrăjitori din vestul Africii.

— În casa asta există de toate, declară râzând Rhoda.

Venables ridică din umeri.

— Dacă nu poţi să ieşi să vezi totul, atunci totul trebuie făcut să vină la tine, spuse el.

O clipă, în glas i se citi o undă de amărăciune. Aruncă o privire rapidă spre picioarele paralizate.

— Lumea e atât de plină de lucruri", cită el. Cred că asta a fost întotdeauna nenorocirea mea. Există atâtea despre care vreau să cunosC. Pe care vreau să le văd! Fireşte, nu

mă pot plânge că n-am făcut-o la vremea mea. Şi chiar şi acum… Viaţa are consolările ei.

— De ce aici? Întrebă pe neaşteptate doamna Oliver.

Toţi fuseseră uşor stingheriţi, aşa cum se întâmplă când unda tragediei pluteşte în aer. Singura neafectată fusese doamna Oliver. Ea întreba pentru că vroia să ştie. Iar curiozitatea ei sinceră reîntrona atmosfera degajată.

Venables o privi întrebător.

— Adică, spuse doamna Oliver, de ce aţi venit să trăiţi aici, în regiunea asta? Atât de departe de tot ce se petrece. Aveţi prieteni aici?

— Nu. Am ales părţile astea-pentru că n-am avut nici un prieten aici.

Pe buze îi flutură, un surâs vag ironic.

M-am întrebat cât de profund îl afectase infirmitatea lui. Pierderea mişcării neîngrădite, a libertăţii de a explora lumea, îi rănise adânc sufletul? Sau reuşise să se adapteze la noile circumstanţe cu înţeleaptă resemnare, izvorâtă dintr-o adevărată măreţie a spiritului?

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Venables spuse:

— În articolul dumitale ai pus la îndoială înţelesul cuvântului măreţie, ai comparat diferite sensuri atribuite lui în Occident şi în orient. Dar ce înţelegem noi toţi în ziua de azi, aici în Anglia, când folosim expresia „un mare om”?

— Măreţia intelectului, categoric, şi totodată tăria morală, am spus.

Se uită la mine cu ochi luminoşi şi strălucitori.

— Deci un om rău nu poate fi descris ca un mare om? Întrebă el.

— Bine-nţeles că poate! Strigă Rhoda. Napoleon şi Hitler şi, oh, o grămadă de oameni. Toţi au fost oameni mari.

— Din cauza efectului pe care l-au produs? Întrebă Despard. Dar dacă i-ai fi cunoscut personal… M-aş mira să te fi impresionat.

Ginger se aplecă şi îşi trecu degetele prin smocul de păr morcoviu.

— E o idee interesantă, spuse ea. N-ar fi putut să pară nişte figurine pitice, patetice? Opintindu-se, profitând de situaţie, simţindu-se necorespunzători, hotărâţi să fie cineva, chiar dacă dărâmau lumea în jurul lor?

— Oh, nu! Protestă vehement Rhoda. Dacă ar fi fost aşa, n-ar fi avut rezultatele pe care le-au avut.

— Ştiu şi eu, spuse doamna Oliver. În definitiv, cel mai tâmpit copil poate da foc casei foarte uşor.

— Ei, hai, spuse Venables. Eu nu sunt de acord cu această interpretare modernă a răului ca ceva care nu există în realitate. Răul există. Şi răul e puternic. Uneori mult mai puternic decât binele. Există. Trebuie să fie cunoscut şi combătut. Altfel… Îşi întinse mâinile. Ne prăbuşim în întuneric.

— Fireşte că eu am fost crescută cu diavolul, se scuză doamna Oliver. Să cred în el, adică. Dar să ştiţi că întotdeauna mi s-a părut atât de nătâng! Cu copite şi coadă şi toate astea. Ţopăind de colo-colo ca un cabotin. Desigur, în cărţile mele am adesea un maestru al crimei, oamenilor le place asta, dar zău, el reuşeşte tot mai greu să păcălească. Atâta timp cât nu ştii cine e, pot să-l menţin impresionant, dar când totul iese la iveală, pare cumva atât de necorespunzător! Un fel de efect contrar. E mult mai simplu când ai doar un director de bancă ce a delapidat fondurile, sau un bărbat care vrea să scape de nevastă ca să se însoare cu guvernanta copiilor. E infinit mai natural… Dacă ştiţi ce vreau să spun.

Am râs cu toţii, iar doamna Oliver se scuză.

— Ştiu că nu m-am exprimat prea bine… Dar înţelegeţi la ce mă refer?

I-am răspuns cu toţii că ştiam exact la ce se referea.

Capitolul VI

Trecuse de patru când am plecat de la Priors Court. După un prânz delicios, Venables ne luase să facem turul casei.

Îi făcea o adevărată plăcere să ne arate diferitele lucruri pe care le deţinea. Casa era un veritabil muzeu.

— Trebuie că se scaldă în bani, am spus când, în cele din urmă, am plecat. Jadurile alea. Şi sculpturile africane… ca să nu mai vorbesc de toate Meissen-urile şi Bow-urile pe care le are. Aveţi noroc că aveţi un asemenea vecin.

— Crezi că nu ştim? Spuse Rhoda. Majoritatea oamenilor de pe aici sunt destul de drăguţi, dar hotărât plicticoşi. Prin comparaţie, domnul Venables este absolut exotic.

— Cum şi-a agonisit banii? Întrebă doamna Oliver. Sau i-a avut întotdeauna?

Despard făcu observaţia că în ziua de azi nimeni nu s-ar putea lăuda că a moştenit un venit enorm. Cheltuielile de înmormântare şi impozitele avuseseră grijă de asta. Şi adăugă:

— Cineva mi-a spus că Venables a pornit în viaţă ca docher, dar pare extrem de puţin probabil. Niciodată nu vorbeşte de copilăria sau familia lui. Se întoarse către doamna Oliver. Un „om misterios” pentru dumneavoastră…

Doamna Oliver spuse că lumea îi oferea întotdeauna lucruri pe care nu le vroia…

Calul Bălan era o clădire construită pe jumătate din lemn (lemn autentic, nu imitaţie). Era aşezată puţin mai retras faţă de uliţa satului. Dincolo de ea se putea zări o grădină împrejmuită de un zid, ceea ce conferea locului un plăcut aer desuet.

Eram dezamăgit şi am spus-o.

— Nici pe departe sinistră, m-am plâns. N-are atmosferă.

— Aşteaptă să intri, spuse Ginger.

Am coborât din maşină şi ne-am îndreptat către uşă care, la apropierea noastră, s-a deschis.

În prag apăru domnişoara Thyrza, o siluetă înaltă, uşor masculină, îmbrăcată în fustă şi taior din tweed. Avea un păr aspru, cărunt, fruntea înaltă, un nas mare şi coroiat şi ochi de un albastru deschis, foarte pătrunzători.

În spatele umărului ei, am văzut o faţă căutând să străpungă umbrele holului întunecat. O faţă ciudată, parcă fără formă; ca ceva făcut din lut de un copil rătăcit în

atelierul unui sculptor. Era genul de faţă pe care-l întâlneşti uneori în mulţimea de chipuri dintr-un tablou italian sau flamand al curentului pre-renascentist.

— Iată-vă, în sfârşit, spuse domnişoara Thyrza cu un glas de bas. Credeam că v-aţi rătăcit.

Rhoda făcu prezentările, explicând că fuseserăm la masă la domnul Venables.

— Deci aşa se explică! Exclamă domnişoara Grey. Huzureală! Bucătărie italiană. Şi toate comorile alea din casa care şi ea e o comoară. În fine, bietul om trebuie să aibă şi el ceva care să-l înveselească. Dar intraţi, vă rog. Şi noi suntem destul de mândre de căsuţa noastră. Secolul cincisprezece şi puţin din paisprezece.

Holul era scund şi întunecos şi din el pornea o scară în spirală. Avea un cămin mare, iar deasupra lui atârna un tablou înrămat.

— Însemnul vechiului han, spuse domnişoara Grey observându-mi privirea. Nu se prea vede în lumina asta. Calul Bălan.

— Am să ţi-l curăţ, spuse Ginger. Am spus că am s-o fac. Dă-mi-l şi vei fi surprinsă de rezultat.

— Sunt puţin îndoită, spuse domnişoara Grey. Dacă mi-l distrugi?

— Fireşte că n-am să ţi-l distrug, se indignă Ginger. Asta e meseria mea. Întorcându-se spre mine, îmi explică: Lucrez la Galeriile Londoneze.

— Restaurarea modernă a picturilor se face cam cu prea mult zel, spuse domnişoara Grey. În ziua de azi, de câte ori intru în Galeria Naţională mi se taie respiraţia. Toate tablourile arată de parcă ar fi fost îmbăiate în ultimul detergent la modă.

— Doar nu le preferi afumate şi de culoarea muştarului, protestă Ginger. Se chiorî la tablou. Multe ar mai putea să iasă la iveală. Calul ar putea să aibă chiar şi un călăreţ.

M-am dus lângă ea şi m-am uitat lung la tablou. Era o pictură grosolană fără nici un merit cu excepţia celui

îndoielnic al vechimii şi murdăriei. Pe fundalul nedefinit se distingea silueta unui armăsar bălan.

— Hei, Sybil! Strigă Thyrza. Vizitatorii cârcotesc în faţa Calului nostru, afurisită fie-le impertinenţa!

Domnişoara Sybil Stamfordis apăru pe o uşă.

Era o femeie înaltă şi mlădioasă, cu un păr negru, uşor încărunţit, cu o expresie de mironosiţă şi o gură ca de peşte.

Purta un sari de un verde luminos care nu contribuia cu nimic la înfrumuseţarea aspectului ei. Avea o voce firavă şi alarmată.

— Dragul, dragul nostru Cal! Spuse ea. Ne-am îndrăgostit de acest vechi însemn din clipa în care l-am văzut. Cred că el ne-a influenţat să cumpărăm casa. Nu-i aşa, Thyrza? Dar intraţi… Intraţi.

Camera în care ne conduse era mică şi pătrată şi probabil că la vremea ei fusese barul. Acum era îmbrăcată în cretoane şi cu mobilă Chippendale şi se vedea limpede că era camera de zi a unei doamne, stilul ţărănesc. Am văzut şi două vaze cu crizanteme.

Apoi am fost duşi să vedem grădina, care din cât mi-am putut da seama trebuie să fi fost încântătoare vara, după care ne-am întors în casă şi ni s-a servit ceaiul. Pe masă erau sandvişuri şi prăjituri de casă, şi bătrâna a cărei faţă o zărisem o clipă în hol intră cu un ceainic de argint. Purta un halat simplu, verde închis. Văzută de aproape, impresia de cap făcut din lut de un copil dispăru. Era o faţă primitivă şi tâmpă, dar nu-mi puteam imagina de ce mi se păruse sinistră.

M-am înfuriat brusc pe mine însumi. Ce-mi venise cu toate prostiile astea legate de un han transformat şi trei femei între două vârste?!

— Mulţumesc, Bella, spuse Thyrza.

— Aveţi tot ce vă trebuie?

Cuvintele sunară ca un mormăit.

— Da, mulţumesc.

Bella ieşi. Nu se uitase la nimeni, dar chiar înainte să iasă ridică ochii şi-mi aruncă o privire rapidă. În privirea aceea era ceva care mă făcu să tresar, deşi ar fi fost greu de spus de ce. Era în ea maliţiozitate şi o ciudată sugestie de atotcunoaştere. Am simţit că fără efort, şi aproape fără curiozitate, ştiuse exact ce era în mintea mea.

Thyrza Grey îmi observase reacţia.

— Bella e deconcertantă, nu-i aşa, domnule Easterbrook? Întrebă ea moale. Am observat că s-a uitat la dumneata.

— E de prin partea locului, nu? Mă străduiam să mă arăt doar politicos interesat.

— Da. Îndrăznesc să spun că cineva vă va fi spus că e o vrăjitoare locală.

Sybil Stamfordis îşi zornăi mărgelele.

— Acum mărturiseşte, domnule… Domnule…

— Easterbrook.

— Easterbrook. Sunt sigură că ai auzit că practicăm vrăjitoria. Recunoaşte. Am căpătat o mare reputaţie, să ştii…

— Şi nu pe nedrept, poate, spuse Thyrza, părând să se amuze. Sybil e înzestrată cu mult har.

Sybil oftă mulţumită.

— Întotdeauna am fost atrasă de ocultism, murmură ea. Chiar de când eram copil mi-am dat seama că am puteri neobişnuite. Scrierea automată mi-a venit absolut natural. Nici măcar nu ştiam ce era! Stăteam pur şi simplu cu un creion în mână, fără să am habar de ceea ce se petrecea. Şi, fireşte, întotdeauna am fost ultra sensibilă. O dată am leşinat la ceai în casa unei prietene. În camera aceea se întâmplase cândva ceva îngrozitor. Am ştiut-o! Explicaţiile ne-au fost date mai târziu. Acolo, în camera aceea, avusese loc o crimă în urmă cu douăzeci şi cinci de ani! Chiar în camera aceea!

Dădu din cap şi se uită la noi cu mare satisfacţie.

— Într-adevăr remarcabil, spuse colonelul Despard cu un dezgust politicos.

— Şi în casa asta s-au petrecut lucruri sinistre, spuse întunecată Sybil. Dar noi am luat măsurile necesare. Spiritele legate de pământ au fost eliberate.

— Un fel de curăţenie spirituală de primăvară? Am întrebat.

Sybil mă privi cam cu îndoială.

— Ce culoare minunată are sari-ul dumitale! Spuse Rhoda.

Sybil se lumină.

— Da, l-am cumpărat când am fost în India. Am petrecut o perioadă interesantă acolo. Am cercetat îndeaproape yoga şi toate celelalte. Dar n-am putut să nu-mi spun că totul era prea sofisticat… Nu suficient de aproape de ceea ce este natural şi brut. Eu consider că trebuie să te întorci la începuturi, la puterile primitive iniţiale. Sunt una din puţinele femei care au vizitat Haiti. Acolo chiar că ai tangenţă cu izvoarele originale ale ocultismului. Acoperite, fireşte, de o anumită cantitate de denaturare. Dar rădăcinile problemei acolo sunt. Mi s-au arătat o mulţime de lucruri, mai ales când au aflat că aveam două surori gemene mai mari ca mine. Copilul care se naşte după gemeni are puteri aparte, aşa mi s-a spus. Interesant, nu-i aşa? Au nişte dansuri ale morţii minunate. Toată panoplia morţii, cranii şi oase încrucişate, şi unelte groparului, cazma, târnăcop şi lopată. Se îmbracă precum cioclii, de sus până jos în negru… Marele Maestru este Baron Samedi, iar zeul pe care îl invocă el este Legba, zeul care „ridică bariera”. Dai drumul morţii să provoace moarte. Sinistră idee, nu-i aşa?

Sybil se ridică şi luă un obiect de pe pervazul ferestrei.

— Acesta este Asson al meu. Este o tigvă uscată cu o reţea de mărgele şi – vedeţi bucăţelele astea?

— Vertebre de şarpe uscate.

Ne-am uitat din politeţe, fără entuziasm.

Sybil îşi zornăi drăgăstos oribila jucărie.

— Foarte interesant, spuse de curtoazie Despard.

— Aş putea să vă povestesc mult mai multe.

În acest punct atenţia mea o luă razna. Cuvintele lui Sybil ajungeau ca prin vis la mine.

Când am întors capul, am descoperit că Thyrza mă privea ciudat.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu-i aşa? Dar greşeşti, să ştii. Nu poţi explica totul ca fiind superstiţie, sau teamă, sau bigotism religios. Există adevăruri elementare şi puteri elementare. Întotdeauna au existat şi vor exista.

— Nu cred că m-aş putea contrazice cu dumneata pe tema asta, am spus.

— Înţelept om. Vino să-mi vezi biblioteca.

Am urmat-o pe uşa dinspre grădină şi am luat-o în lungul Casei.

— Am făcut-o pe locul vechilor grajduri.

Grajdurile şi anexele fuseseră reconstruite sub forma unei camere foarte spaţioase. Un perete întreg era acoperit de cărţi. M-am dus la ele şi, la un moment dat, am exclamat:

— Ai aici câteva cărţi foarte rare, domnişoară Grey! Asta este Malleus Maleficorum originală? Pe cuvântul meu, ai nişte comori.

— Nu-i aşa?

— Şi acest Grimoire… O carte cu adevărat rară. Am luat de pe rafturi volum după volum.

Thyrza mă urmărea cu un aer de satisfacţie domoală pe care nu l-am înţeles.

În timp ce puneam la loc Sadducismus Triumphatus, Thyrza a spus:

— E plăcut să întâlneşti pe cineva care e în stare să-ţi aprecieze comorile. Majoritatea oamenilor cască sau se uită ca viţelul la poarta nouă.

— Nu cred că au mai rămas prea multe din practica vrăjitoriei pe care să nu le cunoşti, am spus. Ce ţi-a stârnit interesul în domeniul ăsta?

— Acum e greu de spus… A trecut foarte mult timp de atunci… Te uiţi la un lucru prosteşte şi apoi, brusc, te

prinzi! E un studiu fascinant să descoperi ce au crezut oamenii, şi ce lucruri a naibii de prosteşti au făcut!

Am râs.

— Asta-i bine. Mă bucur că nu crezi tot ce citeşti.

— Nu trebuie să mă judeci după biata Sybil. Oh, ba da, te-am văzut cum te uitai superior. Dar greşeai. În multe privinţe e o femeie prostuţă. Ia voodoo-ul şi demonologia şi magia neagră şi face din toate o splendidă plăcintă ocultistă… Dar are puterea.

— Puterea?

— Nu ştiu cum i-aş putea spune altfel…,. Există oameni care pot deveni o punte vie între această lume şi o lume a forţelor supranaturale. Sybil este unul din ei. Este un medium de primă clasă. Niciodată n-a făcut-o pentru bani. Dar harul ei este de-a dreptul excepţional. Când ea, eu şi Bella…

— Bella?

— Da. Bella are puterile ei. Toate avem, în grade diferite. Ca echipă…

Se întrerupse.

— Vrăjitoarele Ltd? Am întrebat zâmbind.

— Se poate spune şi aşa.

M-am uitat la volumul pe care îl ţineam în mână.

— Nostradamus şi aşa mai departe?

— Nostradamus şi aşa mai departe.

— Doar nu crezi în asta, nu-i aşa? Am întrebat liniştit.

— Nu cred. Ştiu.

M-am uitat la ea. Vorbea triumfătoare.

— Dar cum? În ce fel? Din ce motiv?

Îmi arătă cu mâna rafturile de cărţi.

— Toate astea! Atât de multe din ele sunt prostii! Nişte caraghioslâcuri enorme! Dar dă la o parte superstiţiile şi prejudecăţile vremurilor şi acolo, în miez, e adevărul! Tu doar îl îmbraci elegant ca să impresionezi oamenii, întotdeauna a fost aşa.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Dragul meu domn, de ce crezi că oamenii au apelat de-a lungul vremurilor la necromanţi, la vrăjitoare, la vraci? De fapt, sunt doar două motive. Există doar două lucruri la care râvnesc oamenii suficient de mult ca să rişte damnaţiunea. Leacul de dragoste sau cupa de otravă. E atât de simplu, nu-i aşa? Dragostea şi moartea. Leacul de dragoste ca să-l cucereşti pe bărbatul pe care-l vrei, ritualul negru ca să-ţi păstrezi iubitul. Se ia o înghiţitură pe lună plină. Se invocă numele diavolilor sau ale spiritelor. Se trasează modele pe podea sau pe pereţi. Toate astea sunt perdeaua. Adevărul este afrodiziacul din băutură!

— Şi moartea?

— Moartea? Începu să râdă. Un râs uşurel şi ciudat care m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Te interesează atât de mult moartea?

— Pe cine nu? Am spus degajat.

— Mă mir. Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, cercetătoare, care m-a uimit. Moartea. Întotdeauna s-a făcut mai mult comerţ cu ea decât cu leacurile de dragoste. Şi totuşi, ce puerilă era treaba în trecut! Familia Borgia şi otrăvurile ei secrete! Ştii ce folosea în realitate? Banalul arsenic alb! La fel ca orice gospodină de rând din mahalale care-şi otrăveşte bărbatul. Dar în ziua de azi am progresat mult. Ştiinţa ne-a lărgit orizonturile.

— Cu otrăvurile nedetectabile, care nu lasă urme? Am întrebat sceptic.

— Otrăvuri! Astea-s vieux jeu. Chestii copilăreşti. Există noi orizonturi.

— De exemplu?

— Mintea. Cunoaşterea a ceea ce este mintea, ce poate face ea, şi ce poate fi făcută să facă.

— Continuă, te rog. Este extrem de interesant.

— Principiul este bine cunoscut. Timp de secole a fost folosit de vracii din comunităţile primitive. Nu e nevoie să-ţi omori victima. Tot ce ai de făcut este să-i spui să moară.

— Sugestia? Dar asta are efect numai dacă victima crede în asta.

— Vrei să spui că n-are efect la europeni, mă corectă Thyrza. Uneori are. Dar nu asta e problema. Am ajuns mult mai departe decât au ajuns vreodată vracii. Psihologii ne-au arătat calea. Dorinţa de moarte! Ea există în fiecare din noi. Nu trebuie decât să acţionezi asupra ei!

— O idee interesantă. Vorbeam cu interesul omului de ştiinţă. Îţi influenţezi subiectul să se sinucidă? Asta e?

— Eşti încă în urmă. Ai auzit de bolile traumatice?

— Desigur.

— Oameni care, din cauza unei dorinţe inconştiente de a evita să se întoarcă la muncă, dezvoltă tulburări reale. Nu prefăcătorie – boli adevărate, cu simptome şi cu dureri reale. Mult timp asta i-a pus pe doctori în încurcătură.

— Încep să pricep ce vrei să spui.

— Ca să-ţi distrugi subiectul, trebuie să-ţi exerciţi puterea asupra eului său secret, subconştientul. Dorinţa de moarte care există în noi toţi trebuie stimulată, amplificată. Nu înţelegi? Va fi indusă o boală adevărată, cauzată de acel eu căutător de moarte. Doreşti să te îmbolnăveşti, doreşti să mori şi aşa chiar te îmbolnăveşti şi mori.

Mă privea de sus, triumfătoare. Mi s-a făcut brusc foarte frig. Toate erau prostii, fireşte. Femeia aceasta era puţin nebună… Şi totuşi…

Thyrza Grey izbucni în râs pe neaşteptate.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— E o teorie fascinantă, domnişoară Grey, şi totul pe linia gândirii moderne, trebuie să recunosc. Dar cum propui să fie stimulată această dorinţă de moarte pe care toţi o posedăm?

— Asta-i secretul meu. Calea! Mijloacele! Există comunicările fără contact direct. Gândeşte-te numai la radio, radar, televiziune. Experimentele în domeniul percepţiei extrasenzoriale n-au avansat într-atât cât sperau oamenii, dar asta din cauză că n-au înţeles primul principiu

simplu. Uneori poţi realiza lucrul ăsta întâmplător, dar o dată ce ştii cum lucrează, poţi să-l faci oricând…

— Dumneata poţi?

Nu-mi răspunse imediat… Apoi spuse, îndepărtându-se:

— Nu-mi cere să-mi trădez toate secretele, domnule Easterbrook.

Am urmat-o spre uşa dinspre grădină.

— De ce mi-ai spus toate astea? Am întrebat-o.

— Mi-ai apreciat cărţile. Uneori simţi nevoia să… Să… Ei bine, să vorbeşti cu cineva. Şi în plus…

— Da?

— Am impresia (şi o are şi Bella) că s-ar putea să ai nevoie de noi.

— Să am nevoie de voi?

— Bella crede că ai venit aici… ca să ne găseşti. Rareori se înşeală.

— De ce să vreau să… „vă găsesc”? Thyrza Grey răspunse moale:

— Asta n-o ştiu… Încă.

Capitolul VII

— Aşadar, iată-vă! Ne întrebam unde sunteţi. Rhoda intră pe uşă, urmată de ceilalţi. Aici îţi ţii şedinţele de spiritism, nu-i aşa?

— Eşti bine informată, râse mânzeşte Thyrza Grey. La ţară toată lumea îţi cunoaşte treburile mai bine decât tine. Avem o frumoasă reputaţie sinistră, aşa am auzit. Acum o sută de ani am fi fost spânzurate sau înecate sau arse pe rug. Stră-stră-mătuşa mea, sau poate mai mulţi de „stră-”, a fost arsă pe rug ca vrăjitoare în Irlanda. Aşa erau vremurile.

— Mereu am crezut că eşti scoţianca.

— Dinspre partea tatălui – de aici al doilea văz. Mama a fost irlandeză. Sybil e „demoniţa” noastră, de esenţă grecească. Bella reprezintă Vechea Anglie.

— Un cocteil uman macabru, remarcă Despard.

— Cum spui dumneata.

— Amuzant! Spuse Ginger.

Thyrza îi aruncă o privire rapidă.

— Da, într-un fel. Se întoarse către doamna Oliver. Ar trebui să scrieţi o carte cu o crimă prin magie neagră. Vă pot da o mulţime de informaţii pe tema asta.

Doamna Oliver clipi mărunt şi păru stânjenită.

— Eu scriu doar crime obişnuite, se scuză ea ca şi cum ar fi spus „eu gătesc numai mâncăruri simple”. Doar despre oameni care vor să-i înlăture pe alţii şi încearcă s-o facă isteţ.

— Cam prea isteţ pentru mine, de cele mai multe ori, spuse colonelul Despard. Se uită la ceas. Rhoda, cred că…

— Da, trebuie să plecăm. E mai târziu decât credeam.

Mulţumirăm şi ne luarăm la revedere N-am mai intrat în casă, ci am luat-o spre o poartă laterală.

— Ţineţi o mulţime de păsări de casă, remarcă Despard uitându-se la un ţarc împrejmuit cu plasă de sârmă.

— Urăsc găinile, spuse Ginger. Cotcodăcesc enervant.

— Majoritatea sunt cocoşei, spuse Bella, care venise pe uşa din spate.

— Cocoşei albi, am spus.

— Păsări pentru masă? Întrebă Despard.

Bella spuse:

— Ne sunt de folos.

Gura ei desenă o curbă largă pe faţa fără formă. Ochii aveau o privire şireată.

— Ăsta-i domeniul Bellei, spuse degajată Thyrza Grey.

Ne-am luat din nou la revedere şi Sybil Stamfordis apăru pe uşa din faţă spre a se alătura în grabă oaspeţilor care plecau.

— Nu-mi place femeia asta, spuse doamna Oliver după ce maşina o luă din loc. Nu-mi place deloc.

— Nu trebuie s-o luaţi prea în serios pe Thyrza, spuse indulgent colonelul Despard. Tot ce face e numai paradă.

— Nu mă referem la ea. E o femeie fără scrupule care profită imediat de ocazie. Dar nu-i periculoasă ca cealaltă.

— Bella? E niţel cam stranie, trebuie să recunosc.

— Nu mă refeream nici la ea. Mă refeream la acea Sybil. Pare pur şi simplu proastă. Toate mărgelele alea şi pânzeturile şi chestiile despre voodoo şi reîncarnare. În tot cazul, însă, deşi e tâmpită, am senzaţia că într-adevăr ar putea să facă să se întâmple lucruri ciudate. Niciodată nu reuşesc să mă exprim ca lumea… Dar vreau să spun că ar putea fi folosită într-un fel de cineva, tocmai pentru că e atât de proastă. Cred că nimeni n-a înţeles ce-am vrut să spun, încheie ea patetic.

— Eu da, spuse Ginger. Şi nu m-ar mira să aveţi dreptate.

— Ar trebui să mergem la una din şedinţele lor de spiritism, spuse Rhoda cu jind. S-ar putea să fie destul de amuzant.

— Ba n-ai să mergi, spuse cu fermitate Despard. Nu vreau să te văd amestecată în treburi de genul ăsta.

Începură să se certe în joacă. La un moment dat doamna Oliver întrebă de trenurile din dimineaţa următoare.

— Poţi să te întorci cu mine cu maşina, i-am spus.

Doamna Oliver păru îndoită.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duc cu trenul…

— Asta-i bună! Doar ai mai mers cu mine cu maşina. Sunt un şofer de toată încrederea.

— Nu-i vorba de asta, Mark. Dar mâine trebuie să mă duc la o înmormântare şi din cauza asta trebuie să ajung devreme la Londra. Oftă. Urăsc să merg la înmormântări.

— Trebuie să te duci?

— Cred că în cazul ăsta trebuie. Mary Delafontaine mi-a fost prietenă bună şi cred că ar vrea să mă duc. Era genul de persoană care ţinea la chestiile astea.

— Desigur! Am exclamat. Delafontaine… Desigur!

Ceilalţi mă priviră lung, uimiţi.

— Scuzaţi-mă, am spus… Doar că… Ei bine, mă întrebam unde am auzit de curând numele de Delafontaine. La dumneata, nu-i aşa? M-am uitat la doamna Oliver. Dumneata ai spus ceva despre o vizită pe care i-ai făcut-o… Într-un sanatoriu, parcă.

— Serios? Foarte posibil.

— De ce a murit?

Doamna Oliver îşi încreţi fruntea.

— Polineurită toxică… Ceva în genul ăsta.

Ginger se uita curioasă la mine. Avea o privire tăioasă, pătrunzătoare.

În timp ce coboram din maşină am spus brusc:

— Cred că am să fac o mică plimbare. Am mâncat mult prea mult şi n-am chef să mă aleg cu o indigestie.

Am pornit în pas vioi înainte ca cineva să apuce să se ofere să mă însoţească. Simţeam acut nevoia să fiu singur şi să-mi ordonez gândurile.

Ce era toată povestea asta? Cel puţin să mă lămuresc cu mine însumi. Totul pornise de la remarca întâmplătoare, dar uimitoare, a lui Poppy că dacă vroiai „să scapi de cineva” puteai să te duci la Calul Bălan.

Urmase întâlnirea mea cu Jim Corrigan şi lista lui cu „nume”, legată de moartea părintelui Gorman. Pe lista aceea erau numele de Hesketh-Dubois, şi numele de Tuckerton, care mă dusese cu gândul înapoi, la seara aceea din cafe-barul lui Luigi. Mai fusese şi numele de Delafontaine, care şi el îmi era vag familiar. Fusese menţionat de doamna Oliver în legătură cu o prietenă bolnavă. Prietena bolnavă era acum moartă.

Azi – Thyrza Grey.

Dar în mod sigur Calul Bălan şi ocupantele lui erau un lucru şi lista aceea cu nume alt lucru, fără nici o legătură între ele. De ce naiba le cuplam în mintea mea?

De ce trebuia să-mi imaginez, chiar şi o clipă, că era o legătură între ele?

Era de presupus că doamna Delafontaine trăise la Londra. Căminul Thomasinei Tuckerton fusese undeva în Surey. Nimeni de pe listă nu avea vreo legătură cu micul sat Much Deeping. Doar dacă…

Tocmai ajunsesem în faţa lui King’s Arms. King’s Arms era o cârciumă autentică, cu un aer superior şi o reclamă

proaspăt pictată „servim Prânzuri, Cine şi Ceaiuri”.

Am împins uşa şi am intrat. Barul, nedeschis încă, era în stânga. În dreapta era un hol mic mirosind a fum stătut. Lângă scări era un anunţ: Birou. Biroul consta dintr-o fereastră cu geamul bine închis şi un carton pe care scria APĂSAŢI PE BUTON. Întregul local avea aerul pustiu al unei cârciumi la această oră din zi. Pe raftul de lângă fereastra biroului era registrul pentru vizitatori. L-am deschis şi am răsfoit paginile. Se părea că hanul (hotel nu puteam să-i spun, firește) nu era prea frecventat. Erau cinci sau şase intrări într-o săptămână, în majoritatea doar pentru o noapte. Am dat înapoi paginile, uitându-mă la nume.

N-a trecut mult până când am închis registrul. În jur, tot nimeni. De fapt, nu aveam întrebări la care să vreau răspuns, în stadiul acela. Am ieşit din nou în aerul moale şi umed al după-amiezii.

Era doar o coincidenţă că cineva pe nume Sandford şi altcineva pe nume Parkinson stătuseră anul trecut la King’s Arms? Ambele nume se aflau pe lista lui Corrigan. Da, dar nu erau nume deosebit de aparte. Dar mai remarcasem un nume – Martin Digby. Dacă era Martin Digby pe care îl ştiam eu, atunci era nepotul unei femei căreia întotdeauna îi spusesem mătuşa Min – lady Hesketh-Dubois.

Mergem înainte, fără să văd pe unde mergeam. Tare aş fi vrut să vorbesc cu cineva. Cu Jim Corrigan. Sau cu David Ardingly. Sau cu Hermia cu bunul ei simţ calm. Eram singur cu gândurile mele haotice şi nu vroiam să fiu singur. Ceea ce vroiam era cineva care să mă facă să renunţ la gândurile mele.

Timp de aproape o oră şi jumătate am bătut câmpurile noroioase. În final, am intrat pe poarta vicarului şi, luând-o pe un drum deosebit de prost întreţinut, am ajuns la uşa din faţă şi am apăsat pe butonul unei sonerii.

— Nu sună, spuse doamna Dane Calthrop apărând în uşă din senin, ca un duh.

Bănuisem deja că nu funcţiona.

— Au reparat-o de două ori, dar n-a ţinut mult. Aşa că trebuie mereu să fiu atentă, în caz că e ceva important. Dumneata ai ceva important, nu-i aşa?

— E… păi… Da, e important… Pentru mine, adică.

— La asta mă refeream şi eu… Se uită gânditoare la mine. Da, din câte înţeleg, e foarte rău… Cu cine vrei să vorbeşti? Cu vicarul?

— Eu… Nu prea ştiu.

Venisem să-l văd pe vicar, dar acum, pe neaşteptate, eram în dubiu. Nu prea ştiam de ce. Dar doamna Dane Calthrop îmi spuse imediat:

— Soţul meu e un om foarte bun, pe lângă faptul că e vicar, adică. Iar asta uneori complică lucrurile. Vezi dumneata, oamenii buni nu înţeleg cu adevărat răul. Se opri, apoi adăugă pe un ton vioi şi practic. Cred că ar fi mai bine să vorbeşti cu mine.

— Răul e departamentul dumneavoastră? Am întrebat-o zâmbind uşor.

— Da, este. Într-o parohie este important să cunoşti totul despre diversele… Mă rog… Păcate care se petrec.

— Păcatul nu-i domeniul soţului dumneavoastră? Afacerea lui oficială, ca să zic aşa.

— Iertarea păcatelor, mă corectă ea. El poate absolvi lumea, oamenii mai bine zis, de păcate. Eu nu pot. Dar eu pot ordona şi clasifica păcatele pentru el, spuse cu cea mai mare veselie. Trebuie să cunoşti răul dacă vrei să-l împiedici să facă rău. Dar nu poţi ajuta oamenii ca suflete. Adică, eu nu pot. Numai Dumnezeu poate chema la pocăinţă, cum ştii… Sau poate nu ştii. Multă lume nu ştie în ziua de azi.

— Nu pot concura cu cunoştinţele dumneavoastră în domeniu, dar mi-ar plăcea să împiedic răul… Să feresc oamenii de rău.

Îmi aruncă o privire iute:

— Deci despre asta e vorba. Ar fi bine să intri şi să stăm de vorbă în linişte.

Camera de zi a vicariatului era mare şi ponosită, umbrită şi mai mult de un enorm boschet din faţa ferestrei. Dar întunecimea ei nu era apăsătoare ci, dimpotrivă, relaxantă.

Toate scaunele ponosite purtau amprenta trupurilor care şezuseră în ele de-a lungul anilor. Oare câţi nu veniseră să-şi mărturisească păcatele şi să găsească înţelegere? Fete cu ochi încercănaţi care descoperiseră că vor fi mame se destăinuiseră doamnei Dane Calthrop şi primiseră un sfat înţelept, chiar dacă nu întotdeauna ortodox. Soţii şi soţi îşi dezvăluiseră greutăţile conjugale. Rudele mânioase îngropaseră securea războiului iscat de cine ştie ce moştenire.

Şi iată-mă pe mine, Mark Easterbrook, cărturar, scriitor, om de lume, stând în faţa unei femei bătute de vreme cu părul cărunt şi ochi minunaţi, pregătit să-i deşert problemele mele în poală. De ce? Nu ştiam. Aveam doar certitudinea că ea era persoana potrivită.

— Tocmai am luat ceaiul cu Thyrza Grey, am început.

Nu era deloc greu să-i explici ceva doamnei Dane Calthrop. Îţi sărea în întâmpinare.

— Oh, înţeleg. Asta te tulbură? Femeile astea trei sunt puţin cam greu de înţeles, recunosc. Eu însămi m-am întrebat… Atâta fanfaronadă! De regulă, din experienţa mea, cei cu adevărat răi nu se laudă. Ei păstrează tăcerea asupra răutăţii lor. Vrei să vorbeşti atât de mult despre păcatele tale doar atunci când nu sunt cu adevărat mari. Păcatul este un lucruşor atât de josnic, mizerabil şi mediocru. E teribil de necesar să-l faci să pară mare şi important. Vrăjitoarele de la ţară sunt de obicei bătrâne proaste şi acre cărora le place să înspăimânte oamenii şi să facă rost de ceva pe gratis în felul ăla. Teribil de simplu de făcut, fireşte. Bella Webb ar putea, doar ar putea, fi ceva mai mult… Ceva care s-a păstrat de-a lungul veacurilor şi care răsare când şi când în locurile de la ţară. E înspăimântător când se întâmplă, pentru că asta este răutate adevărată, nu doar o dorinţă de a impresiona. Sybil

Stamfordis este una din cele mai proaste femei pe care le-am cunoscut, dar e cu adevărat medium. Thyrza… Ştiu şi eu? Ce ţi-a spus? Presupun că ţi-a spus ceva care te-a tulburat, nu-i aşa?

— Aveţi o mare experienţă, doamnă Dane Calthrop. Din câte ştiţi şi aţi auzit, credeţi că o făptură umană poate să distrugă altă făptură umană de la distanţă, fără o legătură vizibilă?

Ochii doamnei Dane Calthrop se lărgiră.

— Din câte înţeleg eu, când spui să distrugă te referi la să omoare? Un act fizic?

— Da.

— Aş spune că e o prostie, spuse cu tărie doamna Dane Calthrop.

— Ah! Am exclamat, uşurat.

— Dar, fireşte, s-ar putea să greşesc. Tatăl meu spunea că avioanele sunt o prostie, şi bunicul meu probabil că spunea că trenul e o prostie. Amândoi aveau dreptate. La vremea aceea amândouă erau imposibile. Dar în ziua de azi nu mai sunt imposibile. Ce face Thyrza, activează o rază cauzatoare de moarte sau aşa ceva? Sau se adună toate trei şi desenează pentagrame şi doresc cu ardoare moartea cuiva?

Am zâmbit.

— Aveţi talentul de a face lucrurile să devină clare, am spus. Trebuie că m-am lăsat hipnotizat de femeia aceea.

— Oh, nu, nu poate fi vorba de asta. Dumneata nu eşti genul sugestionabil. Trebuie să fi fost altceva. Ceva care s-a întâmplat înainte de toate astea.

— Aveţi absolută dreptate.

I-am povestit cât mai pe scurt posibil despre uciderea părintelui Gorman şi despre menţionarea întâmplătoare a Calului Bălan. Apoi am scos din buzunar lista cu nume pe care o copiasem după cea a lui Corrigan.

Doamna Dane Calthrop o citi încruntându-se.

— Înţeleg, spuse ea. Ce-i cu toţi oamenii aceştia? Ce au ei în comun?

— Nu suntem siguri. Ar putea fi vorba de şantaj… Sau droguri…

— Prostii. Nu asta te îngrijorează. Dumneata crezi că toţi aceşti oameni sunt morţi, nu-i aşa?

Am oftat adânc.

— Da. Asta cred. Dar nu ştiu cu adevărat că este aşa. Trei au murit. Minnie Hesketh-Dubois, Thomasina Tuckerton, Mary Delafontaine. Toate trei au murit în patul lor, din cauze naturale. Exact cum spune Thyrza că trebuie să se întâmple.

— Vrei să spui că a afirmat că ea a făcut să se întâmple?

— Nu. Ea nu a vorbit despre vreo persoană anume. Ea a expus ceea ce crede că e o posibilitate ştiinţifică.

— Ceea ce la prima vedere pare o prostie, spuse îngândurată doamna Dane Calthrop.

— Ştiu. Aş fi râs în sinea mea dacă n-ar fi fost acea ciudată menţionare a Calului Bălan.

— Da. Calul Bălan. Asta-i sugestiv.

Rămase tăcută câteva clipe, apoi înălţă capul.

— E rău, spuse ea. Foarte rău. Indiferent ce se află în spatele tuturor acestora, trebuie oprit. Dar dumneata ştii asta.

— Da… Dar ce se poate face?

— Asta va trebui să descoperi dumneata. Dar nu e timp de pierdut. Doamna Dane Calthrop se ridică, toată un vârtej de energie. Trebuie să-i dai de capăt – imediat. Reflectă. Nu ai nişte prieteni care te-ar putea ajuta?

M-am gândit. Jim Corrigan? Un om ocupat, cu puţin timp liber, făcând probabil deja tot ce putea. David Ardingly… Dar ar fi crezut oare David o boabă? Hermia? Da, o aveam pe Hermia. O minte limpede, o logică admirabilă. Un stâlp de nădejde dacă o convingeai să ţi se alieze. În definitiv, ea şi cu mine… N-am terminat fraza. Hermia era reazemul meu… Hermia era persoana.

— Te-ai gândit la cineva? Bine.

Doamna Dane Calthrop era vioaie şi practică.

— Eu am să stau cu ochii pe cele trei vrăjitoare, deşi am senzaţia că nu ele sunt cu adevărat răspunsul. Este ca atunci când femeia aia, Stamfordis, îndrugă o grămadă de idioţenii despre misterele egiptene şi profeţiile din textele piramidelor. Tot ce spune ea e curată aiureală, dar există piramida şi texte şi temple cu mistere. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că Thyrza Grey a pus mâna pe ceva, a descoperit sau a auzit vorbindu-se despre acest ceva, şi îl foloseşte ca pe un fel de potpuriu fioros ca să se laude cu importanţa ei şi faptul că deţine controlul puterilor oculte. Oamenii sunt atât de mândri de răutatea lor. E ciudat că oamenii care sunt buni nu se laudă cu asta. Presupun că aici intervine smerenia creştinească. Ei nici măcar nu ştiu că sunt buni.

Rămase tăcută o clipă, apoi spuse:

— Ceea ce ne trebuie este o verigă între unul din aceste nume şi Calul Bălan. Ceva tangibil.

Capitolul VIII

Inspectorul detectiv Lejeune auzi bine cunoscuta melodie „Părintele O’Flynn” fluierată pe culoar. La scurt timp, intră doctorul Corrigan.

— Regret că trebuie să dezamăgesc pe toată lumea, dar şoferul Jaguarului nu avea pic de alcool în sânge… Agentului vostru i s-a năzărit că-i miroase a alcool.

Dar Lejeune nu era deloc preocupat în acel moment de zilnicele infracţiuni de circulaţie.

— Vino şi uită-te la asta? Spuse el.

Corrigan luă scrisoarea întinsă. Era scrisă mărunt şi îngrijit. Antetul era Everest, Glendower Close, Bournemouth.

Stimate inspector Lejeune, Poate vă amintiţi c ă m-a ţi rugat s ă iau leg ătura cu dumneavoastr ă în cazul în care se întâmpl ă s ă-l v ăd pe b ărbatul care l-a urm ărit pe p ărintele Gorman în noaptea în care a fost ucis. Am vegheat

cu aten ţie împrejurimile stabilimentului meu, dar nu l-am mai z ărit.

Totuşi, ieri am luat parte la o s ărb ătoare pentru strângere de fonduri pentru biseric ă într-un sat cam la vreo dou ăzeci de mile de aici. Am fost atras de faptul c ă doamna Oliver, bine cunoscuta scriitoare de romane poli ţiste, urma s ă dea autografe pe c ăr ţile ei. Sunt un mare cititor de c ăr ţi poli ţiste şi eram curios s-o v ăd pe aceast ă doamn ă.

Spre surpriza mea, l-am văzut acolo pe b ărbatul pe care vi l-am descris, b ărbatul care îl urm ărise pe p ărintele Gorman. Se pare c ă între timp a suferit un accident, deoarece la s ărb ătoarea de care v ă vorbesc era într-un c ărucior de invalid. Am f ăcut unele cercet ări ca s ă aflu cine e şi se pare c ă este un rezident localnic, pe nume Venables. Locuie şte la Priors Court, Much Deeping. Se spune c ă este un om cu o avere considerabil ă.

Cu speranţa că aceste detalii v ă vor fi de ajutor, închei aici.

Al dumneavoastră sincer, Zachariah Osborne.

— Ce zici? Întrebă Lejeune.

— Sună extrem de puţin probabil, răspunse descurajator Corrigan.

— La prima vedere, poate. Dar nu sunt prea sigur…

— Tipul ăsta, Osborne… pe o noapte ceţoasă ca aia nu putea să vadă cu atâta claritate faţa nimănui. Mă aştept să fie doar o asemănare întâmplătoare. Ştii cum sunt oamenii. Sună de prin toată ţara că au văzut o persoană dată dispărută şi în nouă cazuri din zece nu există nici o asemănare nici măcar cu fotografia publicată!

— Osborne nu este aşa.

— Dar cum este?

— Este mic farmacist ager şi respectabil, de modă veche, o figură în felul lui, şi un mare observator al oamenilor. Unul din visurile vieţii lui este să aibă posibilitatea să identifice o

nevastă care a cumpărat arsenic de la el şi şi-a otrăvit bărbatul.

Corrigan râse.

— În acest caz, este clar un visător.

— Probabil.

Corrigan îl privi curios.

— Aşadar crezi că s-ar putea să fie ceva în treaba asta? Ce ai de gând să faci?

— N-ar strica să facem câteva cercetări discrete cu privire la acest domn Venables de la Priors Court, Much Deeping.

Capitolul IX

— Ce lucruri palpitante se petrec la ţară! Spuse cu o uşoară frivolitate Hermia.

Tocmai terminaserăm cina. Acum aveam în faţă un ibric de cafea fără zahăr.

M-am uitat la ea. Cumintele nu erau deloc ceea ce mă aşteptasem. Îmi petrecusem ultimul sfert de oră depănându-i povestea mea. Mă ascultase cu interes. Dar răspunsul ei nu era câtuşi de puţin cel pe care îl aşteptam. Tonul ei era indulgent… Nu părea nici şocată, nici agitată.

— Oamenii care spun că la ţară te plictiseşti şi că oraşul îţi oferă numai senzaţii nu ştiu despre ce vorbesc, continuă ea. Ultimele dintre vrăjitoare s-au dus să se ascundă în case dărăpănate, tineri decăzuţi celebrează ritualuri de magie neagră în conace străvechi. Superstiţia e în floare în cătunele izolate. Fete bătrâne îşi zornăie scarabeii falşi şi ţin şedinţe de spiritism. S-ar putea scrie o serie de articole foarte amuzante pe tema asta. De ce nu-ţi încerci mâna?

— Cred că n-ai înţeles cu adevărat ce ţi-am povestit, Hermia.

— Ba am înţeles, Mark! Şi găsesc că totul e fantastic de interesant. E o pagină de istorie, toată înţelepciunea uitată a Evului Mediu.

— Pe mine nu mă interesează perspectivă istorică, am spus iritat. Mă interesează faptele. Faptele dintr-o listă de nume scrise pe o foaie de hârtie. Ştiu ce li s-a întâmplat

unora din aceşti oameni. Ce urmează să li se întâmple sau li s-a întâmplat celorlalţi?

— Oare nu te cam laşi dus de val?

— Nu, am spus cu încăpăţânare. Nu cred. Cred că primejdia e reală. Şi nu sunt singurul care o crede. Soţia vicarului este de acord cu mine.

— Oh, soţia vicarului! Glasul Hermiei suna dispreţuitor.

— Nu spune pe tonul ăsta „soţia vicarului”! E o femeie deosebită. Toată treaba este reală, Hermia.

Hermia ridică din umeri.

— S-ar putea.

— Dar tu nu crezi că e?

— Eu cred că imaginaţia ţi-a luat-o niţel razna, Mark. Aş spune că băbuţele tale, sau mă rog, domnişoare între două vârste, cred cu adevărat toate astea despre ele însele. Sunt sigură că sunt foarte nesuferite.

— Dar nu cu adevărat sinistre?

— Zău, Mark, cum ar putea să fie?

Am rămas tăcut câteva clipe. Mintea mea oscila între întuneric şi lumină. Întunericul Calului Bălan, lumina reprezentată de Hermia. Lumina de fiecare zi, rezonabilă şi bună. Becul electric bine înşurubat în locaşul său, luminând colţurile întunecoase şi arătându-ţi că acolo nu se afla nimic în afara obiectelor pe care le găseai în mod obişnuit într-o cameră. Şi totuşi… Şi totuşi… Oricât de, limpezi ar fi putut să facă lucrurile să pară, lumina Hermiei era, la urma urmei, o lumină artificială.

Mintea mea revenea obsesiv la întuneric…

— Vreau să mă ocup de povestea asta, Hermia. Trebuie să descopăr ce se petrece.

— De acord. Ar putea fi foarte interesant. De fapt, chiar amuzant.

— Nu amuzant! Am spus tăios, apoi am adăugat: Vroiam să te rog să mă ajuţi, Hermia.

— Să te ajut? Cum?

— Să mă ajuţi să investighez şi să dau de capătul întregii afaceri.

— Dar Mark, în momentul de faţă sunt teribil de ocupată. Am articolul pentru revistă şi mai am şi tema cu Bizanţul. Le-am promis studenţilor mei…

Continuă rezonabil… cu bun simţ. Abia o ascultam.

— Înţeleg, am spus. Ai deja prea multe pe agenda ta de lucru.

— Aşa e. Hermia păru uşurată în faţa înţelegerii de care dădeam dovadă. Îmi zâmbi. Expresia ei indulgentă m-a izbit o dată în plus. Semăna cu indulgenţa unei mame faţă de copilul ei absorbit de noua lui jucărie.

La naiba, nu eram un băieţel! Nu căutam o mamă – nu genul ăla de mamă, categoric. Mama mea fusese fermecătoare şi aiurită şi toţi din jur, inclusiv fiul ei, adoraseră să aibă grijă de ea…

M-am uitat dezamăgit la Hermia.

Atât de frumoasă, atât de naturală, atât de intelectuală, atât de citită! Şi atât de plictisitoare!

În dimineaţa următoare am încercat să dau de Jim Corrigan. N-am reuşit. I-am lăsat un mesaj spunându-i că avem să fiu acasă între şase şi şapte, dacă putea veni să bem ceva. Era un om ocupat, ştiam, şi mă îndoiam că o să dea curs invitaţiei într-un timp atât de scurt, dar pe la şapte fără zece m-am pomenit cu el la uşă. În timp ce îi turnam un whisky, se plimba prin cameră uitându-se la tablourile şi cărţile mele. În final făcu observaţia că nu l-ar fi deranjat să fi fost un împărat în loc de un amărât medic legist hărţuit şi suprasolicitat.

— Deşi, aş îndrăzni să spun că ăştia au cam avut de suferit de pe urma femeilor, adăugă el în timp ce se aşeza. Eu cel puţin am scăpat de asta.

— Deci nu eşti însurat?

— Nici gând. Şi, după dezordinea confortabilă în care trăieşti, aş zice că nici tu. O nevastă ar pune în ordine cât ai clipi toate astea.

I-am spus că, după părerea mea, o nevastă nu era ceva atât de rău pe cât făcea el să pară.

M-am aşezat în fotoliul din faţa lui şi am început.

— Probabil că te-ai mirat că am vrut să stăm de vorbă atât de urgent, dar problema e că a apărut ceva care ar putea avea legătură cu ceea ce am discutat la ultima noastră întâlnire.

— Şi ce-am discutat? Oh, fireşte, afacerea cu părintele Gorman.

— Da. Dar mai întâi… Îţi spune ceva Calul Bălan?

— Calul Bălan? Calul Bălan… Nu, nu cred. De ce?

— Pentru că ar putea avea legătură cu lista aceea cu nume pe care mi-ai arătat-o… Am fost la ţară cu nişte prieteni, într-un loc numit Much Deeping, şi m-au dus la un vechi han, sau mai bine zis un fost han, pe nume Calul Bălan.

— Stai puţin! Much Deeping? Much Deeping… Nu e pe lângă Bournemouth?

— E cam la cincisprezece mile sau aşa ceva de Bournemouth.

— Presupun că n-ai dat acolo de cineva cu numele de Venables?

— Ba am dat.

— Serios? Corrigan era cuprins de agitaţie. Categoric, ai un adevărat talent să nimereşti locurile! Cum e tipul?

— Un bărbat absolut remarcabil.

— Zău? În ce fel, remarcabil?

— În primul rând, prin forţa personalităţii lui. Deşi e complet infirm din cauza poliomielitei…

Corrigan mă întrerupse aprig.

— Poftim?

— A avut în urmă cu câţiva ani poliomielită. E paralizat; de la talie în jos.

Corrigan se lăsă pe spate dezamăgit.

— Deci treaba cade! Mă gândeam eu că e prea frumos ca să fie adevărat.

— Nu înţeleg la ce te referi.

Corrigan spuse:

— Ar trebui să-l cunoşti pe inspectorul detectiv Lejeune. O să-l intereseze foarte mult ce ai de spus. Când Gorman a fost omorât, Lejeune a cerut informaţii de la toţi cei care l-au văzut pe preot în noaptea aceea pe stradă. Majoritatea răspunsurilor n-au fost de nici un folos, ca de obicei. Dar a fost un farmacist, Osborne, care are o prăvălie prin părţile alea. El a raportat că l-a văzut pe Gorman trecând prin faţa prăvăliei lui, şi că a mai văzut un bărbat care îl urma îndeaproape. Fireşte; la vremea aceea nu i s-a părut nimic suspect. A reuşit să-l descrie cu destulă precizie pe individ, fiind convins că l-ar recunoaşte dacă l-ar revedea. Ei bine, acum două zile Lejeune a primit o scrisoare de la Osborne. S-a retras din afaceri şi locuieşte în Bournemouth. În scrisoare spunea că a fost la nu ştiu ce sărbătoare locală şi acolo l-a văzut pe tipul cu pricina. Era şi el la sărbătoare, într-un cărucior de invalid. Osborne a întrebat cine e şi i s-a spus că îl cheamă Venables.

Mă privi întrebător. Am dat din cap.

— Foarte corect, am spus. Era Venables. A fost la sărbătoare. Dar nu putea fi cel care mergea pe o stradă din Paddington urmărindu-l pe părintele Gorman. Fizic, e imposibil. Osborne a făcut o încurcătură.

— L-a descris foarte amănunţit. Un metru optzeci înălţime, nasul proeminent şi coroiat, şi mărul lui Adam foarte reliefat. Corect?

— Da. Corespunde cu înfăţişarea lui Venables. Dar chiar şi aşa…

— Ştiu. Domnul Osborne nu e chiar atât de bun pe cât se crede în a recunoaşte oamenii. E clar că a fost indus în eroare de coincidenţa unei asemănări întâmplătoare. Dar e derutant că acum vii şi tu şi vorbeşti despre exact acelaşi district şi despre nu ştiu ce cai bălani. Ce e cu acest cal bălan? Povesteşte-mi.

— N-ai să crezi, l-am avertizat. Nici eu însumi n-o cred cu adevărat.

— Dă-i drumul! Să auzim.

I-am povestit conversaţia cu Thyrza Grey. Reacţia lui fu imediată.

— Ce aiureală!

— Nu-i aşa?

— Bine-nţeles! Ce s-a întâmplat cu tine, Mark? Cocoşei albi. Jertfe, presupun! Un medium, vrăjitoarea locală şi o fată bătrână care poate emite o rază garantat mortală! E o nebunie, omule – curată nebunie!

— Da, e o nebunie, am spus greoi.

— Încetează să mă mai aprobi, Mark! Tu crezi că e ceva în treaba asta, nu-i aşa?

— Lasă-mă mai întâi să-ţi pun o întrebare. Există vreun adevăr ştiinţific în chestia asta cu dorinţa secretă de moarte care există în noi toţi?

Corrigan ezită o clipă. Apoi spuse:

— Nu sunt psihiatru. Între noi fie vorba, după părerea mea jumătate din tipii ăştia sunt ei înşişi uşor atinşi la bibilică. S-au tâmpit de atâtea teorii. Şi merg prea departe. Toate poveştile astea cu subconştientul! Puah!

— Nu crezi în asta?

— Bine-nţeles că cred. Dar tipii ăştia prea întind coarda. „Dorinţa inconştientă de moarte” şi toate celelalte, bine-nţeles că e ceva în asta, dar nu atât de mult pe cât susţin ei.

— Deci există aşa ceva, am insistat.

— Mai bine ţi-ai cumpărat o carte de psihologie şi ai studia subiectul.

— Thyrza Grey afirmă că ea cunoaşte tot ce e de cunoscut.

— Thyrza Grey! Ce poate să ştie o fată bătrână de la ţară, pe jumătate capie, despre psihologie?

— Ea spune că ştie multe.

— Aiurea!

— Tot aşa s-a spus întotdeauna la fiecare descoperire care nu corespundea cu ideile împământenite.

— Aşadar ai înghiţit toate astea cu cârlig cu tot?

— Ba deloc. Vroiam doar să ştiu dacă există o bază ştiinţifică.

Corrigan pufni.

— Pe dracu, bază ştiinţifică!

— Perfect. Doar vroiam să ştiu. Ia spune, ce-aţi mai făcut cu lista de nume?

— Băieţii trudesc pe brânci, dar lucru, rile astea cer timp şi multă muncă de rutină. Numele fără adresă sau prenume sunt greu identificat.

— Hai s-o luăm altfel. Aş vrea să pun pariu cu tine pentru un lucru. De-a lungul unei perioade relativ recente, să spunem un an sau un an şi jumătate, fiecare din aceste nume a apărut pe un certificat de deces. Am dreptate?

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ai dreptate… Aşa e.

— Asta e lucrul pe care îl au în comun – moartea.

— Da, dar asta s-ar putea să nu însemne chiar atât de mult pe cât sună, Mark. Ai idee câţi oameni mor zilnic în insulele britanice? Iar unele din numele acestea sunt foarte răspândite.

— Delafontaine, am spus. Mary Delafontaine. Ăsta nu-i un nume prea răspândit, nu-i aşa? Am înţeles că înmormântarea a fost marţea trecută.

— De unde ştii? Mă întrebă repede. Oh, ai citit în ziare, presupun.

— Mi-a spus o prietenă a ei.

— În privinţa morţii ei nu e nimic dubios. Asta ţi-o spun clar. De fapt, niciunul din decesele pe care le investighează poliţia nu ridică vreun semn de întrebare. Dacă ar fi fost „accidente”, ar fi putut da de bănuit. Dar toate sunt morţi perfect normale. Pneumonie, hemoragie cerebrală, tumoră la creier, pietre la fiere, un caz de poliomielită… Nimic câtuşi de puţin suspect.

Am dat din cap.

— Nu accident, am spus. Nu otrăvire. Pur şi simplu boli „pe bune” care conduc la moarte. Exact cum afirmă Thyrza

Grey.

— Tu chiar sugerezi că femeia aceea poate face ca cineva pe care nu l-a văzut în viaţa ei, aflat la mile depărtare, să facă pneumonie şi să moară de ea?

— Nu eu sugerez aşa ceva. Ea a afirmat. Eu cred că e ceva fantastic şi mi-ar plăcea să cred că e imposibil. Dar există anumiţi factori ciudaţi. Există menţionarea întâmplătoare a Calului Bălan în legătură cu înlăturarea persoanelor nedorite. Există un loc numit Calul Bălan, iar femeia care locuieşte acolo practic se laudă că un asemenea lucru este posibil. În vecinătate trăieşte un om care a fost recunoscut fără nici un dubiu ca fiind omul care l-a urmărit pe părintele Gorman în noaptea în care a fost ucis, noaptea în care fusese chemat de o muribundă care a fost auzită vorbind de „o mare ticăloşie”. Cam multe coincidenţe, nu-i aşa?

— Omul acela nu putea fi Venables întrucât, după spusele tale, e paralizat de ani de zile.

— Din punct de vedere medical, nu e posibil ca paralizia să fie „regizată”?

— Bine-nţeles că nu. Membrele ar fi atrofiate.

— Asta pare să lămurească definitiv problema, am admis cu un oftat. Păcat. Dacă există o organizaţie specializată în „înlăturări de oameni”, Venables este genul de creier pe care-l văd conducând-o. Lucrurile pe care le are în casă reprezintă o cantitate fantastică de bani. De unde vin banii aceia?

M-am oprit, apoi am spus:

— Toţi oamenii aceştia care au murit cuminţei în paturile lor de asta, de aia şi de ailaltă… Oare au existat oameni care au profitat de pe urma morţii lor?

— Întotdeauna există cineva care profită de pe urma unei morţi într-o măsură mai mare sau mai mică. N-au fost circumstanţe care să stârnească dubii notabile, dacă la asta te referi. După cum probabil ştii, lady Hesketh-Dubois a lăsat în urma ei în jur de cincizeci de mii de lire net. Moştenitori sunt o nepoată şi un nepot. Nepotul trăieşte în

Canada. Nepoata e măritată şi trăieşte în nordul Angliei. Amândoi puteau avea nevoie de bani. Thomasinei Tuckerton îi rămăsese de la tatăl ei o avere foarte mare. Dacă murea nemăritată înainte de a împlini douăzeci şi unu de ani, averea îi revenea mamei sale vitrege. Mama sa vitregă pare o făptură absolut fără pată. Apoi mai e doamna Delafontaine a ta. Banii i-au rămas unei verişoare.

— Da. Şi verişoara?

— E în Kenya cu soţul ei.

— Cu toţii splendid absenţi, am comentat.

Corrigan îmi aruncă o privire iritată.

— Din cei trei Sandford care au dat ortu' popii, unul a lăsat în urmă o nevastă mult mai tânără decât el, care s-a recăsătorit… Destul de rapid. Defunctul Sandford era romano-catolic şi n-a vrut să-i acorde divorţul. Un anume Sidney Harmondsworth care a murit de hemoragie cerebrală era suspectat de Scotland Yard că-şi rotunjise averea printr-un şantaj discret. Mai multe persoane de la vârf trebuie să fi răsuflat uşurate că s-a dus.

— Din tot ce spui rezultă că toate aceste morţi au fost morţi convenabile. Dar Corrigan? Corrigan rânji.

— Corrigan este un nume comun. Au murit o mulţime de Corrigani, dar din câte am aflat nimeni n-a beneficiat în mod deosebit de pe urma lor. A morţii lor, adică.

— Asta clarifică treaba. Tu eşti următoarea victimă prezumptivă. Ai mare grijă de tine.

— Voi avea. Şi să nu crezi că această Vrăjitoare din Endor a ta o să mă doboare cu un ulcer duodenal sau cu o gripă spaniolă. Nu pe un doctor uns cu toate alifiile!

— Ascultă, Jim. Vreau să investighez această afirmaţie a Thyrzei Grey. Vrei să mă ajuţi?

— Nu, nu vreau! Nu pot să pricep cum un tip isteţ şi educat ca tine crede în aiurelile astea.

Am oftat.

— Nu poţi folosi un alt termen? M-am săturat de ăsta.

— Fleacuri, atunci. Asta-ţi place?

— Nu prea.
— Încăpăţânat ca un catâr, aşa eşti, Mark.
— După cum văd, cineva trebuie să fie!

Capitolul X

Glendower Close era o stradă foarte, foarte nouă. Se arcuia într-un fel de semicerc neregulat, iar clădirile din capătul ei de jos erau încă în lucru. Cam pe la mijlocul ei era o poartă pe care scria Everest.

Dincolo de ea, inspectorul Lejeune îl recunoscu în bărbatul care planta bulbi într-un strat de flori pe domnul Zachariah Osborne. Deschise poarta şi intră. Domnul Osborne se îndreptă de spate şi se întoarse să vadă cine îi călcase domeniul. Recunoscându-şi oaspetele, faţa lui deja roşie se înroşi şi mai tare. Domnul Osborne de la ţară arăta exact la fel ca domnul Osborne din prăvălia lui din Londra, în ciuda ţinutei lui de grădină. Pe chelia lucitoare se lăfăiau câteva broboane de transpiraţie. Înainte de a se îndrepta spre vizitator, domnul Osborne scoase din buzunar o batistă şi îşi şterse chelia.

— Domnul inspector Lejeune! Exclamă încântat. Îmi faceţi o adevărată onoare. Vorbesc serios, domnule. Am primit confirmarea de primire a scrisorii mele, dar n-am sperat să vă văd în persoană. Bine aţi venit în mica mea locuinţă. Bine aţi venit la Everest. Vă surprinde numele? Întotdeauna am fost fascinat de Himalaya. Am urmărit fiecare detaliu al expediţiei în Everest. Ce triumf pentru ţara noastră! Sir Edmund Hillary! Ce om! Ce rezistenţă! Ca unul care n-a trebuit niciodată să sufere vreun disconfort personal apreciez din tot sufletul curajul celor care au escaladat munţii sau au navigat pe mări îngheţate să descopere secretele Polului Nord. Dar intraţi să vă servesc cu ceva răcoritor, vă rog.

Domnul Osborne îl conduse pe Lejeune într-un mic bungalow care strălucea de curăţenie, deşi era cam subţirel mobilat.

— Încă nu m-am aranjat, explică domnul Osborne. Particip la licitaţiile locale ori de câte ori e posibil. Se poate cumpăra marfă bună la un sfert din preţul din magazin. Cu ce să vă servesc? Un pahar de sherry? Bere? Un ceai?

Lejeune îşi exprimă preferinţa pentru bere.

— Gata, spuse domnul Osborne revenind o clipă mai târziu cu două cutii de bere. Să luăm loc şi să ne odihnim. Everest. Ha ha! Numele casei mele are un dublu înţeles, întotdeauna mi-a plăcut să glumesc puţin.

Aceste politeţuri introductive fiind consumate, domnul Osborne abordă pe ocolite motivul vizitei inspectorului.

— Informaţiile mele v-au fost de vreun ajutor?

Lejeune atenuă cât putu lovitura.

— Mă tem că nu pe cât am sperat, spuse el.

— Oh, trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgit. Deşi, îmi dau seama, nu există nici un motiv să cred că un domn care mergea în aceeaşi direcţie cu părintele Gorman trebuie neapărat să-l şi fi ucis. Asta ar fi însemnat să sper prea mult. Iar acest domn Venables este foarte înstărit, am înţeles, şi se mişcă în cele mai bune cercuri sociale.

— Problema e că omul pe care l-aţi văzut în acea seară anume nu putea fi domnul Venables.

— Oh, dar a fost. N-am absolut nici un dubiu în privinţă asta. Niciodată nu mă înşel asupra unei feţe.

— Mă tem că de data asta v-aţi înşelat, spuse cu blândeţe Lejeune. Vedeţi dumneavoastră, domnul Venables este o victimă a poliomielitei. De peste trei ani este paralizat de la centură în jos şi nu-şi poate folosi picioarele.

— Poliomielită! Exclamă domnul Osborne. Vai de mine, vai de mine! Asta chiar pare să lămurească problema. Şi totuşi… Vă rog să mă scuzaţi, domnule inspector, sper să n-o luaţi ca pe-o jignire, dar este oare chiar aşa? Adică, aveţi vreo dovadă medicală clară în sensul ăsta?

— Da, domnule Osborne, avem. Domnul Venables este pacientul lui sir William Dugdale din Harley Street, un medic din cei mai renumiţi.

— Desigur, desigur. Un nume foarte bine cunoscut! Vai, se pare că m-am înşelat rău de tot. Şi eram atât de sigur! Şi v-am mai şi deranjat degeaba.

— N-o luaţi în felul acesta, spuse repede Lejeune. Informaţiile dumneavoastră sunt totuşi foarte valoroase. Este limpede că omul pe care l-aţi văzut în seara aceea trebuie să semene foarte bine cu domnul Venables, şi cum domnul Venables are o înfăţişare cu totul ieşită din comun, informaţia devine extrem de preţioasă. Nu pot fi multe persoane care să corespundă acelei descrieri.

— Adevărat, adevărat. Domnul Osborne se mai înveseli un pic. Un criminal care seamănă cu domnul Venables. Categoric, nu pot fi mulţi. În dosarele Scotland Yard-ului…

Se uită cu speranţă la inspector.

— S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu, spuse încetişor Lejeune. Poate că omul acela nu are dosar. Şi, în tot cazul, după cum spuneţi şi dumneavoastră, nu există nici un motiv să credem că respectiva persoană a avut vreo legătură cu atacul asupra părintelui Gorman.

Domnul Osborne păru din nou deprimat.

— Iertaţi-mă… Mi-ar fi plăcut atât de mult să depun mărturie într-un proces de crimă… Şi n-ar fi fost în stare să mă încurce, vă asigur, oh, nu, aş fi rămas neclintit la depoziţia mea.

Lejeune rămase tăcut, cercetându-şi gânditor gazda. După un timp, întrebă:

— Domnule Osborne, de ce aţi fi rămas neclintit la depoziţia dumneavoastră, cum spuneţi?

— Pentru că sunt atât de convins… Oh… Oh, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Omul nu era omul. Aşa că n-am nici un motiv să fiu convins… Şi totuşi sunt…

Lejeune se aplecă în faţă.

— Poate vă întrebaţi de ce am venit azi la dumneavoastră. Din moment ce dovezile medicale ne arată că omul respectiv nu putea fi domnul Venables, de ce mă aflu aici?

— Chiar aşa. Ei bine, domnule inspector, de ce aţi venit?

— Am venit pentru că exactitatea şi certitudinea identificării dumneavoastră m-au impresionat. Vroiam să ştiu pe ce vă bazaţi această certitudine că descrierea pe care i-aţi făcut-o acelui bărbat este corectă. Îmi aduc aminte că, era o noapte ceţoasă. Am fost la prăvălia dumneavoastră şi am stat în acelaşi loc unde stătuserăţi şi dumneavoastră. M-am uitat peste stradă la trotuarul de vizavi. Impresia mea a fost că, pe o noapte ceţoasă, orice figură văzută de la distanţa aceea ar fi estompată, aproape imposibil de distins cu claritate.

— Până la un punct aveţi dreptate, fireşte. Se lăsa ceaţa. Dar, dacă mă înţelegeţi, venea în valuri. Când şi când era o scurtă perioadă când vizibilitatea era bună. Aşa a fost şi atunci când l-am văzut pe părintele Gorman păşind repede pe trotuarul de vizavi. De aceea i-am văzut atât de clar pe el şi pe bărbatul care îl urma îndeaproape. Mai mult, când acesta din urmă a ajuns în dreptul meu, a scăpărat bricheta ca să-şi reaprindă ţigara. În acel moment profilul i s-a văzut foarte clar – nasul, bărbia, mărul lui Adam foarte pronunţat. Uite un bărbat cu o înfăţişare izbitoare, mi-am zis. Nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Dacă ar fi intrat vreodată în prăvălia mea, l-aş fi recunoscut, mi-am zis. Aşa că, vedeţi dumneavoastră…

Domnul Osborne se întrerupse.

— Da, înţeleg, spuse gânditor Lejeune.

— Un frate? Sugeră cu speranţă domnul Osborne. Gemeni, poate? Asta ar fi o soluţie.

— Soluţia gemenilor identici? Lejeune zâmbi şi clătină din cap. În romane este un lucru foarte convenabil. Dar în realitate… Nu se întâmplă, să ştiţi.

— Da, înţeleg. Dar poate un frate obişnuit. O asemănare de familie.

— În privinţa asta, atât cât am putut stabili, domnul Venables nu are nici un frate.

— Atât cât aţi putut stabili?

— Deşi de naţionalitate britanică, domnul Venables s-a născut în străinătate. A venit cu părinţii în Anglia la vârsta de unsprezece ani.

— Deci nu cunoaşteţi prea multe despre el. Despre familia lui, adică.

— Nu, spuse pe gânduri Lejeune. Nu e uşor să afli multe despre domnul Venables… Afară doar dacă, fireşte, te duci şi-l întrebi. Dar pentru asta nu avem temei.

O spusese în mod intenţionat. Existau căi prin care se puteau afla multe despre o persoană fără să te duci la ea s-o întrebi, dar nu avea de gând să i-o spună domnului Osborne.

Se ridică.

— Aşadar, dacă n-ar fi fost dovezile medicale, aţi fi sigur în privinţa identificării?

— Oh, da. Memorarea chipurilor e un hobby al meu, să ştiţi. Chicoti. Pe mulţi clienţi i-am surprins cu asta. Ţineam minte cu ce reţete veniseră, pentru ce boală, şi cine le prescrisese medicamentele. M-a ajutat mult în afaceri. Oamenilor le place faptul că îi ţii minte, deşi nu eram atât de bun la memorarea numelor cum eram la cea a feţelor. Mi-am făcut un hobby din asta încă de când eram foarte tânăr. Îmi spuneam: „Dacă regalitatea poate s-o facă, poţi s-o faci şi tu, Zachariah Osborne!” După un timp a devenit ceva automat.

Lejeune oftă.

— Mi-ar plăcea să am în boxă un martor ca dumneavoastră, spuse el. Identificarea este întotdeauna o afacere înşelătoare. Majoritatea oamenilor nu-ţi poate spune nimic. De regulă auzi lucruri de genul: „Oh, înăltuţ, parcă. Blond… Nu, nu foarte blond, ceva între blond şi şaten. O faţă comună. Ochi albaştri… Sau cenuşii… Sau poate căprui. Canadiană gri… Sau se poate să fi fost bleumarin.

Domnul Osborne râse.

— Genul ăsta de descrieri nu vă prea ajută.

— Sincer să fiu, un martor ca dumneavoastră ar fi mană cerească.

Domnul Osborne păru încântat.

— E un dar, spuse el cu modestie. Dar, reţineţi, mi-am cultivat darul. Cunoaşteţi jocul ce se joacă la petrecerile copiilor, cel în care se aduc pe o tavă o mulţime de obiecte şi se dau câteva minute ca să fie memorate. De fiecare dată ţi le reproduc cu o precizie de sută la sută. Lumea rămâne foarte surprinsă şi spune că e o minunăţie. Nu e o minunăţie. E un şpil. Vine pe măsură ce exersezi. Chicoti. Sunt şi un scamator bunicel. Îmi place să distrez copii de Crăciun. Scuzaţi-mă, domnule Lejeune, ce aveţi în buzunarul de la piept?

Se aplecă şi scoase o mică scrumieră.

— Vai, vai, şi mai faceţi parte din poliţie!

Râse din toată inima. Râse şi Lejeune. Apoi domnul Osborne oftă.

— Locşorul ăsta pe care-l am e un loc drăguţ. Vecinii par de treabă şi prietenoşi. Este viaţa după care am tânjit ani de zile, dar vă mărturisesc, domnule Lejeune, că îmi lipseşte, duc dorul afacerii pe care am avut-o, al prăvăliei mele. Mereu intra şi ieşea cineva. Aveam o mulţime de tipuri de oameni de studiat. Mă gândeam că dacă am să am un petic de grădină şi am să am timp pentru fluturi şi păsări, nu o să-mi doresc mai mult. Nu mi-am dat seama că îmi va lipsi atât de mult ceea ce s-ar putea numi elementul uman… Abia aşteptam să călătoresc puţin. Ei bine, am fost într-o excursie de o săptămână în Franţa. Foarte drăguţ, trebuie să spun, dar am simţit cu tărie că Anglia e cea mai bună pentru mine. Nu m-am dat câtuşi de puţin în vânt după bucătăria franceză. Din câte mi-am putut da seama, n-au nici cea mai mică idee cum se prepară ouăle cu şuncă.

Oftă din nou.

— Asta dovedeşte cum e omul. Abia aşteptam să mă retrag definitiv din afaceri, iar acum… Ştiţi, am cochetat cu ideea de a intra ca asociat într-o afacere farmaceutică de aici din

Bournemouth, doar atât cât să am o preocupare, fără să fie nevoie să fiu legat tot timpul de prăvălie. Dar m-aş simţi din nou în miezul lucrurilor. Cred că aşa se va întâmpla şi cu dumneavoastră. Vă veţi face planuri de viitor, dar când va veni timpul veţi duce dorul vieţii pline de senzaţional pe care o aveţi acum.

Lejeune zâmbi.

— Viaţa unui poliţist nu e atât de romantic senzaţională pe cât credeţi, domnule Osborne. Dumneavoastră vedeţi infracţiunea de pe poziţia amatorului. Cea mai mare parte a muncii noastre este rutină plictisitoare. Nu întotdeauna înhăţăm criminali şi urmărim indicii misterioase. Poate fi o afacere chiar plictisitoare.

Domnul Osborne nu păru convins.

— Dumneavoastră ştiţi cel mai bine, spuse el. La revedere, domnule Lejeune, şi-mi pare extrem de rău că n-am fost în stare să vă ajut. Dacă mai există ceva… Cândva…

— Vă anunţ, îi promise Lejeune.

— Sărbătoarea din ziua aceea părea o aşa şansă! Murmură cu tristeţe Osborne.

— Ştiu. Păcat că dovezile medicale sunt atât de ferme, dar nu se poate trece peste genul ăsta de lucruri, nu-i aşa?

— Ei bine… Domnul Osborne lăsă cuvintele să plutească în aer, dar Lejeune nu remarcă. Se îndepărtă în pas vioi. Domnul Osborne rămase în poartă, privind în urma lui.

— Dovezi medicale, ce să zic! Doctori! Dacă ar şti jumătate din ce ştiu eu despre doctori… Inocenţi, asta sunt! Doctori, ce să zic!

Capitolul XI

Mai întâi, Hermia. Acum, Corrigan.

Foarte bine, deci, mă făceam de râs!

Acceptam aiurelile ca pe un adevăr solid. Fusesem hipnotizat de femeia aia smintită, Thyrza Grey, să accept o grămadă de prostii. Eram un tâmpit credul şi superstiţios.

Am decis să uit toată afacerea aceea afurisită. Şi, oricum, ce legătură avea cu mine?

Prin ceaţa deziluziei am auzit ecourile cuvintelor rostite insistent de doamna Dane Calthrop.

„Trebuie SĂ FACI ceva!”

E uşor să spui asta.

„Ai nevoie de cineva să te ajute…”

Avusesem nevoie de Hermia. Avusesem nevoie de Corrigan. Dar niciunul nu vrusese să intre în joc. Altcineva nu exista. Afară doar dacă…

Am stat şi am reflectat.

Mânat de-un impuls, m-am dus la telefon şi am sunat-o pe doamna Oliver.

— Alo. Aici Mark Easterbrook.

— Da?

— Poţi să-mi spui cum o cheamă pe fata care a fost cu noi la sărbătoare?

— Stai să văd… Da, desigur, Ginger. Aşa o cheamă.

— Asta ştiu. Celălalt nume mă interesează.

— Care celălalt nume?

— Mă îndoiesc că a fost botezată Ginger {*}. Şi trebuie să aibă şi un nume.

— Da, fireşte. Dar habar n-am care e. În ziua de azi se pare că nu se mai folosesc nume. E prima dată când am întâlnit-o. Urmă o scurtă pauză, apoi doamna Oliver spuse: Mai bine ai suna şi-ai întreba-o pe Rhoda.

Nu-mi plăcea ideea. Nu ştiu de ce, dar nu-mi convenea.

— Oh, nu pot face asta, am spus.

— Este cât se poate de simplu, spuse încurajator doamna Oliver. Îi spui că i-ai pierdut adresa şi nu-i mai ţii minte numele şi că i-ai promis că-i trimiţi una din cărţile dumitale sau numele unei prăvălii care vinde ieftin caviar sau că vrei să-i înapoiezi batista pe care ţi-a împrumutat-o când ţi-a curs sânge din nas sau adresa unei prietene bogate care vrea să-i restaureze un tablou. Ţine vreuna din astea? Pot să-ţi găsesc o mulţime de pretexte, dacă vrei.

— Am să mă descurc de minune cu unul din cele de mai sus, am asigurat-o.

Am închis, am format 100 şi, la un moment dat, am fost pe fir cu Rhoda.

— Ginger? Întrebă Rhoda. Locuieşte în Mews. Calgary Place, 45. Aşteaptă o clipă. Îţi voi da numărul ei de telefon. Scrie: 35987. Ai reţinut?

— Da, mulţumesc. Dar nu ştiu cum o cheamă.

— Numele de familie, adică. Corrigan. Katherine Corrigan. Ce-ai spus?

— Nimic. Mulţumesc, Rhoda.

Mi se părea o coincidenţă ciudată. Corrigan. Doi Corrigani. Poate era un semn.

Am format Capricorn 35987.

Ginger stătea în faţa mea la o masă din Papagalul Alb unde ne întâlniserăm la un pahar. Arăta exact la fel de tonică precum o văzusem la Much Deeping – un smoc zburlit de păr roşcat, o faţă atrăgătoare cu pistrui, şi ochii verzi, vioi. Îmi plăcea foarte mult.

— Mi-a trebuit mult să-ţi dau de urmă, i-am spus. Nu-ţi ştiam nici numele, nici adresa, nici numărul de telefon. Am o problemă.

— Aşa spune întotdeauna femeia care vine să-mi facă menajul. Asta înseamnă de regulă că trebuie să-i cumpăr o tigaie nouă sau o perie de covoare sau ceva plicticos.

— Nu trebuie să cumperi nimic, am asigurat-o.

I-am povestit. Povestea mea n-a durat prea mult pentru că deja era familiarizată cu Calul Bălan şi ocupantele lui. Când am isprăvit de povestit, mi-am luat ochii de la ea. Nu vroiam să-i văd reacţia. Nu vroiam să văd amuzamentul indulgent sau totala neîncredere. Toată treaba, suna mai tâmpit ca niciodată. Cu excepţia doamnei Dane Calthrop, nu era posibil ca cineva să simtă ceea ce simţeam eu.

Glasul lui Ginger rosti vioi:

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

— Ce ai de gând să faci?

— Crezi că… ar trebui să fac ceva?

— Păi da, bine-nţeles! Cineva trebuie să facă ceva! Nu poţi să ştii că ai o organizaţie care dă la cap oamenilor şi să stai cu mâinile în sân.

— Dar ce pot să fac eu?

Îmi venea să-i sar de gât şi s-o îmbrăţişez.

Ea sorbea din pernod şi se gândea. M-am simţit cuprins de căldură. Nu mai eram singur.

La un moment dat, rosti gânditoare:

— Va trebui să descoperi ce înseamnă toate astea.

— De acord. Dar cum?

— Se pare că există un indiciu sau două. S-ar putea să te ajut.

— Dar de ce ai face-o? Tu ai treaba ta, serviciul tău.

— Se pot face multe în afara orelor de serviciu. Se încruntă din nou, gânditoare. Fata aceea… Spuse în cele din urmă. Cea de la Old Vic. Puppy, sau aşa ceva. Dacă a spus ce a spus înseamnă că ştie ceva despre asta… Trebuie să ştie.

— Da, dar era înspăimântată şi s-a făcut că plouă când am încercat să-i pun întrebări. Era speriată. E clar că nu va vorbi.

— Aici te pot ajuta eu, spuse încrezătoare Ginger. Mie îmi va spune ceea ce nu ţi-ar spune ţie. Poţi să ne aranjezi o întâlnire? Prietenul tău şi ea, tu şi cu mine. Un spectacol, o cină sau ceva? Sau asta ar fi prea costisitor?

Am asigurat-o că pot să suport cheltuielile.

— Cât despre tine… Ginger se gândi o clipă, apoi spuse încetişor: Cred că cel mai bine ar fi să abordezi problema din perspectiva Thomasinei Tuckerton.

— Dar cum? E moartă.

— Iar cineva i-a dorit moartea, dacă ideile tale sunt corecte! Şi a aranjat treaba cu Calul Bălan. Aici par să fie două posibilităţi. Mama vitregă, sau fata cu care s-a bătut la Luigi’s şi pe al cărui iubit i-l suflase. Poate că urma să se mărite cu el. Asta nu i-ar fi convenit nici mamei vitrege, nici celeilalte fete, dacă era nebună după individ. Oricare din

ele ar fi putut să se ducă la Calul Bălan. Am putea avea o pistă aici. Cum o chema pe cealaltă fată sau nu ştii?

— Parcă Lou.

— Păr drept, blond cenuşiu, înălţime medie, şi cam ţâţoasă?

Am confirmat descrierea.

— Cred că am cunoscut-o pe undeva. Lou Ellis. Şi ea are ceva bani.

— Nu părea.

— Are, nici o grijă. În tot cazul, îşi putea permite să plătească onorariul Calului Bălan. Îmi închipui că n-o fac pe degeaba.

— Ar fi cam greu de imaginat.

— Va trebui s-o abordezi pe mama vitregă. Ţie ţi-e mai uşor decât mie. Du-te şi vorbeşte cu ea.

— Nu ştiu unde locuieşte şi…

— Luigi ştie ceva despre familia lui Tommy. Trebuie să ştie. Dar ce tâmpiţi suntem! Ai văzut anunţul mortuar din The Times. Trebuie doar să te duci şi să cauţi în arhiva lor.

— Va trebui să am un pretext ca s-o abordez pe mama vitregă, am spus gânditor.

Ginger spuse că asta avea să fie uşor.

— Înţelegi, tu eşti cineva. Eşti istoric şi conferenţiar şi eşti cunoscut ca un cal breaz. Doamna Tuckleton va fi impresionată până la lacrimi să te vadă.

— Şi pretextul?

— Vreo urmă de interes faţă de casa ei? Sugeră vag Ginger. Dacă e veche, sigur are ceva interesant.

— Nimic de a face cu perioada mea, am obiectat.

— Dar ea nu va şti asta. Oamenii cred întotdeauna că tot ce e trecut de o sută de ani trebuie să-i intereseze pe istorici sau arheologi. Sau ce zici de un tablou? Trebuie să aibă vreo pictură veche. În tot cazul, te anunţi şi soseşti şi o îmbrobodeşti şi eşti fermecător şi apoi îi spui că ai cunoscut-o cândva pe fata ei, fata ei vitregă şi cât de rău îţi

pare, etc… Şi apoi trânteşte-i pe nepregătite o referire la Calul Bălan. Fii niţel sinistru, dacă îţi place.

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă vezi cum reacţionează. Dacă pomeneşti din senin Calul Bălan şi ea are ceva pe conştiinţă, desfid pe oricine că nu va trăda nici un semn.

— Şi dacă-i aşa, ce urmează?

— Important e că vom şti că suntem pe calea cea bună. O dată ce suntem siguri, putem să mergem înainte cu toată viteza. După o clipă de gândire, adăugă: Şi mai e ceva. De ce crezi că madam Grey ţi-a spus tot ce ţi-a spus? De ce a fost atât de săritoare?

— Din cauză că, dacă e să ne luăm după bunul simţ, e ţicnită.

— Nu mă refer la asta. Vreau să spun, de ce ţie? De ce tocmai ţie? Mă întreb dacă nu cumva s-ar putea să fie vreun fel de legătură.

— Legătură cu ce?

— Aşteaptă o clipă… Vreau să-mi ordonez ideile…

Am aşteptat. Ginger dădu de două ori apăsat din cap, apoi vorbi:

— Să presupunem, doar să presupunem, că treaba a fost aşa. Poppy ştie totul despre Calul Bălan într-un fel vag, nu prin cunoştinţe dobândite personal, ci din auzite. Pare genul de fată pe care oamenii n-o prea bagă în seamă când vorbesc între ei, dar e foarte posibil ca ea să fi înţeles mult mai multe decât au crezut ei că o să înţeleagă. De multe ori se întâmplă aşa cu oamenii proşti. Să spunem că cineva a auzit-o vorbindu-ţi despre Calul Bălan în seara aceea şi a ameninţat-o. A doua zi când te-ai dus la ea şi i-ai pus întrebări era speriată şi n-a vrut să-ţi răspundă. Dar însuşi faptul că te-ai dus să-i pui întrebări naşte o întrebare. Ce motiv ai avea să-i pui întrebări? Nu eşti de la poliţie. Răspunsul probabil ar fi că eşti un posibil client.

— Dar, categoric…

— E logic, îţi spun. Ai auzit zvonuri despre treaba asta şi vrei să apelezi la ea în propriul tău interes. La un moment dat apari la sărbătoarea din Much Deeping. Eşti adus la Calul Bălan, probabil pentru că tu ai cerut să fii dus acolo, şi ce se întâmplă? Thyrza Grey îţi expune direct marfa.

— Cred că e o posibilitate. Am reflectat… Tu chiar crezi că ea poate să facă ceea ce afirmă, Ginger?

— Personal, aş înclina să spun că bine-nţeles că nu poate! Dar lucrurile ciudate se pot întâmpla. Mai ales treburi ca hipnotismul. Cuiva i se spune să muşte dintr-o lumânare a doua zi la patru şi chiar o s-o facă fără să aibă habar de ce a făcut-o. Genul ăsta de lucruri. Şi cutiile electrice în care-ţi pui o picătură de sânge şi ele îţi spun dacă faci cancer în decurs de doi ani. Totul sună a înşelătorie… Dar poate că nu e în totalitate înşelătorie. Cât despre Thyrza… Eu nu cred că e adevărat, dar tare mă tem că ar putea să fie!

— Da, asta explică foarte bine şi senzaţia mea.

— Aş putea să mă ocup puţin de Lou, spuse gânditoare Ginger. Cunosc o mulţime de locuri unde pot să dau de ea. S-ar putea ca şi Luigi să ştie ceva. Dar în primul rând, trebuie să intru în legătură cu Poppy.

Lucru acesta a fost destul de uşor de aranjat. Am stabilit cu David să mergem toţi patru la un spectacol şi apoi să luăm cina împreună. Ne-am dus la Fantasie şi am observat că, după o absenţă prelungită la toaletă, Ginger şi Poppy au reapărut în relaţii excelente. Păreau prietene de când lumea.

Pe baza instrucţiunilor lui Ginger, în timpul mesei nu s-a abordat nici un subiect controversat. În final ne-am despărţit şi am condus-o pe Ginger acasă cu maşina.

— Nu-s prea multe de raportat, spuse ea veselă. Am fost pe urmele lui Lou. Apropo, bărbatul pentru care s-au certat era Gene Pleydon. O scârbă de om, după părerea mea. Foarte pus pe căpătuială. Toate fetele îl adoră. Îşi pusese farmecele la bătaie ca să pună gheara pe Lou, şi apoi a apărut Tommy. Lou spune că nu ţinea nici un pic la ea, banii

ei îl interesau… Dar era de aşteptat ca Lou să spună asta. În tot cazul, a aruncat-o pe Lou ca pe-un tăciune aprins şi fireşte că ea s-a înfuriat. După spusele ei, n-a fost prea mare tămbălău… Doar o discuţie ceva mai încinsă, ca între fete.

— Discuţie mai încinsă! I-a smuls părul din rădăcină lui Tommy.

— Eu îţi spun doar ce mi-a spus Lou.

— Se pare că a fost foarte serviabilă.

— Oh, tuturor le place să vorbească despre treburile lor. Ar povesti oricui vrea să le asculte. În tot cazul, Lou are acum un alt iubit – alt imbecil, aş spune, dar e deja nebună după el. Nu mi s-a părut că ar fi o clientă a Calului Bălan. Am adus în discuţie numele, dar n-a sensibilizat-o. Cred că putem s-o ştergem de pe listă. Nici Luigi nu crede că a fost mare lucru în cearta aia. Pe de altă parte, el crede că Tommy avea gânduri serioase cu Gene. Tu ce-ai făcut cu mama vitregă?

— E în străinătate. Se întoarce mâine. I-am scris o scrisoare sau mai bine zis secretara mea i-a scris-o, cerându-i o întâlnire.

— Bun… Am pus lucrurile în mişcare. Sper să nu se împotmolească.

— Măcar de ne-ar duce undeva!

— Undeva o să ne ducă, spuse cu entuziasm Ginger. Asta mi-a adus aminte de ceva. Ca să revenim la începutul întregii afaceri, teoria este că părintele Gorman a fost ucis din cauză că o femeie pe moarte îi spusese sau îi mărturisise ceva, ceva ce nu trebuia să se afle. Ce s-a întâmplat cu femeia aceea? A murit? Şi cine era? Ar trebui să existe o pistă şi în treaba asta.

— A murit. Nu ştiu mai nimic despre ea. Cred că o chema Davis.

— N-ai putea afla mai multe?

— Să văd ce pot face.

— Mă gândesc că dacă am putea afla câte ceva despre trecutul ei, am putea descoperi cum a ajuns să ştie ceea ce ştia…

— Înţeleg unde baţi.

A doua zi dimineaţă l-am sunat pe Jim Corrigan şi l-am luat la întrebări.

— Stai să văd. Am mai înaintat puţin, dar nu prea mult. Davis nu era numele ei adevărat, de asta ne-a luat ceva timp s-o verificăm. Stai o clipă, mi-am notat câteva lucruri… Da, am găsit. Numele ei adevărat era Archer, iar bărbatul ei fusese un escroc de mâna a doua. L-a lăsat şi şi-a reluat numele de fată.

— Ce fel de escroc era Archer? Şi unde e acum?

— Oh, mărunţişuri. Umfla diferite lucruri din depozitele departamentale. Fleacuri fără valoare. A avut câteva condamnări… Cât despre unde e acum, află că a murit.

— Deci nu aveţi mare lucru pe partea asta.

— Nu, n-avem. Firma la care lucra doamna Davis la vremea când a murit se pare că nu ştia nimic despre ea sau despre trecutul ei.

I-am mulţumit şi am închis.

Capitolul XII

Trei zile mai târziu m-a sunat Ginger.

— Am ceva pentru tine, mi-a spus. Un nume şi o adresă.

Scrie.

Mi-am luat carnetul de însemnări.

— Dă-i drumul.

— Bradley este numele, iar adresa Municipal Square Buildings 78, Birmingham.

— Ce-i cu asta?

— Dumnezeu ştie! Eu nu. Mă îndoiesc că ar şti-o cu adevărat însăşi Poppy.

— Poppy? De la ea…

— Da. Am lucrat-o pe Poppy în stil mare. Ţi-am spus că dacă încerc scot ceva de la ea. O dată ce am înmuiat-o, a fost uşor.

— Cum ai reuşit? Am întrebat curios.

— De-ale fetelor, mi-a răspuns râzând Ginger. Tu n-ai cum să înţelegi. Fetele îşi spun multe, convinse că nu contează ce-şi spun între ele. În tot cazul, am luat masa împreună, şi m-am văitat de viaţa mea amoroasă şi diferitele obstacole… Un bărbat însurat cu o nevastă imposibilă… Catolică. Nu vrea să divorţeze şi-i face viaţa iad. Şi că e invalidă, are mereu dureri, dar e puţin probabil să moară prea curând. Ar fi mult mai bine pentru ea dacă ar muri. I-am spus că mă bate gândul să încerc la Calul Bălan, dar că nu prea ştiu cum să fac… Şi oare n-ar fi prea scump? Iar Poppy mi-a spus că da, ea credea că ar fi. Auzise că-ţi iau şi pielea de pe tine. Iar eu i-am răspuns: „Ei bine, am perspective”. Ceea ce şi am, să ştii. Am un bătrân unchi bogat, dar aş fi distrusă să moară. Oricum, faptul ş-a dovedit folositor. „Poate or să ia în considerare treaba asta şi or să-mi ia doar un acont”, i-am spus. Dar cum să procedez? Şi atunci Poppy a ieşit cu numele şi adresa. Trebuia mai întâi să te duci la el, a spus ea, şi să stabileşti latura practică, afacerea, adică.

— Fantastic!

— Da, cam aşa.

Am rămas amândoi tăcuţi o clipă.

Am întrebat-o cu neîncredere:

— Ţi-a spus aşa, pe faţă? Nu părea… Speriată?

— Tu n-ai să înţelegi, Mark, spuse Ginger pierzându-şi răbdarea. Faptul că-mi spunea mie nu conta. Şi, la urma urmelor, dacă ceea ce credeam noi este adevărat, afacerii trebuie să i se facă reclamă cât de cât, nu-i aşa? Adică, le trebuie tot timpul „clienţi”.

— Suntem nebuni să credem una ca asta.

— Perfect. Suntem nebuni: Ai de gând să te duci la Birmingham la domnul Bradley?

— Da, mă voi duce la domnul Bradley. Dacă există.

Nu prea credeam că există. Dar mă înşelam. Domnul Bradley chiar exista.

Municipal Square Buildings era un fagure de birouri. Numărul 78 era la al treilea etaj. Pe uşa din sticlă mată era scris: C. R. Bradley, AGENT DE TRANZACŢIUNI. Iar dedesubt, cu litere mici: Vă rug ăm s ă intra ţi.

Am intrat.

Am dat de un mic birou exterior, pustiu, şi de o uşă întredeschisă pe care scria: INTRAREA OPRITĂ. Un glas de dincolo de ea spuse:

— Poftiţi, vă rog.

Biroul interior era mai spaţios. În el se aflau un birou, două scaune confortabile, un rastel cu despărţituri plin de dosare, iar în spatele biroului Bradley în persoană.

Era un bărbat mărunţel şi brunet, cu ochii iscoditori, de culoare închisă. Purta un costum de om de afaceri, închis la culoare, şi părea respectabilitatea întruchipată.

— Vreţi să închideţi uşa, vă rog? Spuse el îndatoritor. Şi luaţi loc. Scaunul acesta este foarte confortabil. O ţigară? Nu? Ei bine, cu ce vă pot servi?

M-am uitat la el. Nu ştiam cum să încep. Habar n-aveam ce să spun. Cred că doar profunda disperare m-a făcut să încep cum am început. Sau poate ochii mici, ca două mărgele.

— Cât? Am întrebat.

Am fost bucuros să constat că asta l-a făcut să tresară puţin, dar nu într-atât cât s-ar fi cuvenit. Nu i-a trecut prin cap, aşa cum mi-ar fi trecut mie în locul lui, că cineva dus cu sorcova intrase în biroul lui. Înălţă din sprâncene.

— Măi, măi, măi! Spuse el. Nu vă prea pierdeţi timpul, nu-i aşa?

Am ţinut-o pe a mea.

— Care-i răspunsul?

Clătină blând din cap într-o manieră uşor dezaprobatoare.

— Nu aşa se aranjează lucrurile. Trebuie să procedăm cum se cuvine.

Am ridicat din umeri.

— Cum vreţi. Ce înseamnă „cum se cuvine”?

— Încă n-am făcut cunoştinţă, nu-i aşa? Nu vă cunosc numele.

— Să zicem că deocamdată nu consider necesar să vi-l spun.

— Precaut.

— Precaut.

— O calitate admirabilă… Deşi nu întotdeauna practică. Şi cine v-a trimis la mine? Cine este prietenul nostru comun?

— N-am să vă spun nici asta. O prietenă a mea are o prietenă care o cunoaşte pe o prietenă de-a dumneavoastră.

Domnul Bradley dădu din cap.

— O mulţime din clienţii mei vin aşa, spuse el. Unele probleme sunt destul de… Delicate. Ştiţi cu ce mă ocup, presupun?

Nu avea nici o intenţie să aştepte răspunsul meu. Se grăbi să-mi dea el însuşi răspunsul.

— Agent de curse de cai. Vă interesează, probabil… Caii?

Făcuse o mică pauză înainte de ultimul cuvânt.

— Eu nu joc la curse, am spus degajat…

— Există multe aspecte legate de cai. Cursele, vânătoarea, cărăuşia. Pe mine mă interesează aspectul sportiv. Pariurile. Se opri o clipă şi apoi întrebă ca din întâmplare – aproape ca din întâmplare: Aţi avut în minte vreun cal anume?

Am ridicat din umeri şi am riscat totul pe o carte:

— Un cal bălan…

— Ah, foarte bine, excelent! Dumneavoastră personal, dacă pot spune aşa, păreţi mai degrabă un cal murg. Ha, ha! Nu trebuie să fiţi nervos. Nu aveţi deloc de ce să fiţi nervos.

— Asta o spuneţi dumneavoastră, am spus cam brutal.

Purtarea domnului Bradley deveni mai amabilă şi mai liniştitoare.

— Vă înţeleg foarte bine sentimentele. Dar vă asigur că nu aveţi de ce să fiţi neliniştit. Eu sunt avocat… Dar nu fac parte din barou, desigur. Altfel n-aş fi aici. Dar pot să vă

asigur că cunosc legea. Tot ce recomand este perfect legal şi cinstit. E doar o problemă de pariu. Un om poate paria pe orice are chef – dacă va ploua mâine, dacă ruşii pot trimite un om pe lună sau dacă nevasta o să-i facă gemeni. Poţi paria dacă doamna B va muri înainte de Crăciun, sau dacă doamna C va trăi o sută de ani. Te bazezi pe judecata sau intuiţia ta, cum vrei să-i spui. Treaba e simplă ca bună ziua.

Mă simţeam exact ca şi cum aş fi fost liniştit de un chirurg înainte de operaţie.

Am spus încetişor:

— Nu prea înţeleg această afacere cu Calul Bălan.

— Asta vă nelinişteşte? Da, nelinişteşte multă lume. Sincer să fiu, nici eu nu înţeleg. Dar dă rezultate. Dă rezultate în mod absolut formidabil.

— Dacă mi-aţi putea spune ceva mai mult despre astă…

Deja îmi intrasem în rol – precaut, doritor, dar speriat. Era hotărât o atitudine cu care domnul Bradley se confrunta în mod curent.

— Cunoaşteţi cât de cât casa?

M-am decis repede. Ar fi fost lipsit de înţelepciune să mint.

— Ei bine… Da… Am fost acolo cu nişte prieteni. Ei m-au dus…

— Fermecător han vechi. Plin de interes istoric. Şi au făcut minuni în restaurarea lui. Aţi cunoscut-o, deci. Pe prietena mea, domnişoara Grey, vreau să spun.

— Da… Da, desigur. O femeie extraordinară.

— Nu-i aşa? Aţi nimerit la fix. O femeie extraordinară. Şi cu puteri extraordinare.

— Şi ce afirmaţii face! Dar, de bună seamă,. Foarte… Ei bine… Imposibile, nu-i aşa?

— Exact. Asta-i toată poanta. Lucrurile pe care ea afirmă că e capabilă să le ştie şi să le facă sunt imposibile! Toată lumea ar spune-o. Într-o sală de tribunal, de pildă.

Ochii negri ca două mărgele mă sfredeleau. Domnul Bradley repetă cuvintele voit accentuat.

— Într-o sală de tribunal, de pildă, toată treaba ar fi ridiculizată! Dacă o femeie s-ar ridica şi ar mărturisi o crimă, o crimă prin comandă la distanţă sau „puterea voinţei” sau orice alt termen prostesc ar folosi, nu s-ar putea acţiona pe baza acestei mărturii! Chiar dacă declaraţia ei ar fi adevărată (ceea ce, fireşte, un om cu judecată ca dumneavoastră sau ca mine nu crede o clipă!), ea n-ar putea fi admisă din punct de vedere legal. În ochii legii crima prin comandă la distanţă nu e o crimă. Este pur şi simplu o prostie. Tocmai asta-i toată frumuseţea… După cum veţi aprecia şi dumneavoastră dacă staţi să vă gândiţi o clipă.

Am înţeles că mi se dădeau asigurări. În tribunalele englezeşti crima comisă prin puteri oculte nu era crimă. Dacă aş fi angajat un gangster să comită o crimă cu un cuţit sau o măciucă, aş fi fost condamnat o dată cu el pentru complicitate şi instigare la crimă. Dar dacă o angajam pe Thyrza Grey să-şi folosească arta magiei negre, acea magie neagră nu era recunoscută. Conform spuselor domnului Bradley, ăsta era toată frumuseţea afacerii.

Tot scepticismul meu firesc se porni să protesteze. Am izbucnit cu însufleţire.

— Dar, la naiba, e fantastic! Am strigat. Nu cred. E imposibil.

— De acord cu dumneavoastră. Serios. Thyrza Grey este o femeie extraordinară şi cu siguranţă are nişte puteri extraordinare, dar nu poţi crede tot ce afirmă ea. Cum spuneaţi, este prea fantastic. În epoca noastră chiar că nu poţi crede că cineva poate trimite unde – gânduri, sau cum vrei să le spui, fie el singur, fie prin intermediul unui medium, stând într-o casă din Anglia şi astfel să poată cauza îmbolnăvirea şi moartea cuiva care se află la Capri sau în oricare altă parte.

— Dar ea asta afirmă?

— Da. Fireşte, are puteri. E scoţianca şi ceea ce se numeşte al doilea văz este o particularitate a acestei rase.

Şi chiar există. Ceea ce cred eu, şi cred fără nici o umbră de îndoială, este următorul lucru: Thyrza Grey ştie cu adevărat, dinainte, când cineva urmează să moară. E un dar. Iar ea îl are.

Se lăsă pe spate, studiindu-mă. Am aşteptat.

— Să luăm un caz ipotetic. Dumneavoastră sau altcuiva i-ar plăcea să ştie când o să moară mătuşa Eliza, să spunem. Nu-i nimic hain în asta, nimic rău – doar o problemă de uşurinţă în afaceri. Ce planuri sunt de făcut? Va exista o sumă de bani utilă prin noiembrie, să zicem? Dacă ai şti cu precizie asta, ai putea face câteva opţiuni valoroase. Moartea este o problemă atât de nesigură! Draga mătuşă Eliza ar putea trăi graţie doctorilor încă zece ani. Asta te-ar încânta, desigur, ţii la bătrânică, dar cât de util ar fi să ştii!

Se opri o clipă şi se aplecă şi mai mult.

— Aici intervin eu. Eu sunt un om al pariurilor. Pariez pe orice – normal, în condiţiile mele. Dumneavoastră veniţi la mine. Desigur că n-o să vreţi să pariaţi pe trecerea în nefiinţă a bătrânicii. Asta ar fi ceva dezagreabil pentru bunele dumneavoastră sentimente. Aşa că punem problema în felul următor. Dumneavoastră pariaţi cu mine pe o anumită sumă de bani că mătuşa Eliza va fi voinică şi sănătoasă de Crăciun, iar eu pariez că nu va fi.

Ochii de mărgele erau pe mine, urmărindu-mă…

— Nu aveţi nimic împotriva acestui lucru, nu-i aşa? Simplu. Ne contrazicem pe o temă. Eu spun că mătuşa E. E sortită să moară, dumneavoastră spuneţi că nu. Întocmim un contract şi îl semnăm. Eu vă dau un termen, mai precis o dată. Vă spun că în jurul acelei date, două săptămâni înainte sau după ea, va avea loc înmormântarea mătuşii E. Dumneavoastră spuneţi că nu va avea. Dacă dumneavoastră aveţi dreptate, vă plătesc eu. Dacă nu aveţi dreptate, îmi plătiţi mie.

M-am uitat la el. Am încercat să-mi asum sentimentele unui om care vrea să înlăture o mătuşă bogată. Am schimbat mătuşa cu un şantajist. Era ceva mai uşor să bagi

în joc un străin. Deci, exista un om care de ani de zile mă storcea de bani. Nu mai suportam. Vroiam să-l văd mort. Nu aveam curaj să-l omor eu însumi, dar aş fi dat orice… Da, orice…

Ani început să vorbesc. Glasul îmi era răguşit. Îmi jucam rolul cu o anumită siguranţă.

— Care sunt condiţiile?

Purtarea domnului Bradley suferi o schimbare rapidă. Era veselă, aproape exuberantă.

— Cu asta am început, nu-i aşa? Sau mai degrabă dumneavoastră aţi început, ha ha. „Cât”, aţi spus. Zău că m-a cam uimit. Niciodată n-am auzit pe cineva trecând la obiect atât de repede.

— Care sunt condiţiile?

— Depinde. Depinde de mai mulţi factori diferiţi. De regulă depinde de suma care e în joc. În unele cazuri depinde de fondurile pe care le are la dispoziţie clientul. Un soţ supărător, sau un şantajist, sau altceva de genul ăsta, va depinde de cât îşi poate permite clientul să plătească. Vreau însă să lămuresc un lucru. Eu nu pariez cu clienţi săraci, în afara genului de cazuri pe care tocmai le-am exemplificat. În cazul acesta depinde de mărimea averii mătuşii Eliza. Condiţiile se stabilesc de comun acord. Amândoi vrem să ne alegem cu ceva din asta, nu-i aşa? De regulă, cota pariurilor este de cinci sute la unu.

— Cinci sute la unu? Frumuşică treabă!

— Rămăşagul meu e o treaba frumuşică. Dacă mătuşa Eliza ar fi cu un picior în groapă, dumneavoastră aţi şti deja că o să moară şi n-aţi mai veni la mine. Nu e deloc un fleac să profeţeşti moartea cuiva într-un interval de două săptămâni. Cinci sute de lire la o liră nu e deloc exagerat.

— Dar presupunând că pierdeţi?

Domnul Bradley ridică din umeri.

— Ăsta-i jocul. Plătesc.

— Iar dacă pierd eu, plătesc eu. Şi dacă, să presupunem, nu plătesc?

— Nu v-aş sfătui, spuse moale domnul Bradley. Chiar că nu v-aş sfătui.

În ciuda tonului moale, m-au trecut fiorii. Nu rostise nici o ameninţare directă. Dar ameninţarea era prezentă.

M-am ridicat. Am spus:

— Trebuie să mă mai gândesc.

Domnul Bradley redeveni afabil şi civilizat.

— Categoric, gândiţi-vă bine. Niciodată nu e bine să te grăbeşti. Dacă vă hotărâţi să încheiaţi afacerea, întoarceţi-vă şi vom discuta problema pe larg. Nu vă grăbiţi. Nu e nici o grabă. Gândiţi-vă pe îndelete. Nu vă grăbiţi.

Am ieşit cu aceste cuvinte răsunându-mi în auz.

„Nu vă grăbiţi…”

Capitolul XIII

Mi-am abordat cu cea mai mare reţinere sarcina de a o intervieva pe doamna Tuckerton. Îmboldit de Ginger, eram totuşi departe de a fi convins de înţelepciunea acestui gest. În primul rând, mă simţeam nepotrivit cu sarcina pe care mi-o asumasem. Mă îndoiam de abilitatea mea de a produce reacţia necesară, şi eram extrem de conştient de mascarada pe care urma s-o joc.

Ginger, cu acea energie aproape înspăimântătoare pe care era în stare s-o manifeste atunci când avea chef, mă instrui la telefon.

— Va fi foarte simplu. E o casă Nash. Nu e stilul obişnuit. Una din acele clădiri fanteziste apropiate de stilul gotic.

— Şi de ce vreau s-o văd?

— Te gândeşti să scrii un articol sau o carte despre influenţele care produc fluctuaţii în stilul arhitectonic. Cam aşa ceva.

— Mie îmi sună clar a găselniţă.

— Prostii! Când e vorba de teme savante sau legate de artă, găseşti cele mai incredibile teorii scrise de cei mai neaveniţi oameni. Ţi-aş putea cita capitole întregi.

— Tocmai de asta cred că ai fi persoana mai potrivită decât mine pentru sarcina asta.

— Aici te înşeli. Doamna Tuckerton se poate uita în Who’s Who şi va fi corespunzător impresionată. Pe mine nu mă va găsi acolo.

Am rămas neconvins, deşi temporar învins.

La întoarcerea mea după incredibila întrevedere cu domnul Bradley, Ginger şi cu mine ne puseserăm minţile la contribuţie. Ei treaba i se părea mai puţin incredibilă decât mi se părea mie, şi îi permitea o certă satisfacţie.

— Asta pune capăt îndoielilor noastre, sublinie ea. Acum ştim că într-adevăr există o organizaţie pentru înlăturarea persoanelor nedorite.

— Prin mijloace supranaturale!

— Eşti atât de îngust la minte! Totul din cauza atârnătorilor şi a falşilor scarabei pe care îi poartă Sybil. Asta te induce în eroare. Iar dacă domnul Bradley s-ar fi dovedit un vraci şarlatan sau un pseudo-astrolog, ai fi fost şi mai neconvins. Dar din moment ce se dovedeşte a fi un mărunt escroc cu picioarele pe pământ… Sau cel puţin asta e impresia mea…

— Destul de corectă, am spus.

— Atunci asta face ca întreaga afacere să capete sens. Oricât de aiurea ar suna, acele trei femei de la Calul Bălan deţin ceva care funcţionează.

— Dacă eşti atât de convinsă, de ce să ne mai ocupăm de doamna Tuckerton?

— O verificare în plus. Ştim ce spune Thyrza Grey că poate să facă. Ştim cum e cu latura financiară. Ştim câte ceva despre trei dintre victime. Vrem să ştim mai multe din punctul de vedere al clientului.

— Şi dacă, să presupunem, doamna Tuckerton nu trădează nici un semn că ar fi clientă?

— Atunci va trebui să investigăm în altă parte.

— Dar s-ar putea să calc în strâchini, am bombănit.

Ginger îmi spuse că ar trebui să am o părere mai bună despre mine.

Aşadar iată-mă sosind la uşa casei din Carraway Park. Nu corespundea nicicum cu concepţia mea despre o casă Nash. În multe privinţe era un castel neînsemnat, de proporţii modeste. Ginger îmi promisese că-mi va trimite o carte despre arhitectura Nash, dar cartea nu ajunsese la timp, aşa că eram oarecum necorespunzător instruit.

Am sunat şi uşa îmi fu deschisă de un bărbat cu o înfăţişare cam dărâmată.

— Domnul Easterbrook? Întrebă el. Doamna Tuckerton vă aşteaptă.

Mă conduse într-un salon complicat mobilat. Camera îmi făcu o impresie dezagreabilă. Totul era foarte scump, dar ales fără gust. Pe pereţi se aflau unu sau două tablouri bune şi o mulţime proaste. Foarte mult brocart galben.

Cugetările îmi fură întrerupte de intrarea doamnei Tuckerton. M-am ridicat cu dificultate din adâncurile unei sofale.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar sentimentele mele suferiră o transformare completă. Nu aveam de a face cu nimic sinistru – doar o femeie obişnuită, nici foarte tânără, nici prea în vârstă. O femeie nu foarte interesantă şi nici deosebit de drăguţă.

În ciuda stratului generos de ruj, buzele erau subţiri şi răutăcioase. Bărbia uşor căzută. Ochii de un albastru spălăcit îţi dădeau impresia că evalua preţul fiecărui lucru. Era genul de femeie care se zgârcea cu bacşişurile portarilor şi ale garderobierelor. Ca ea existau o mulţime în lume, deşi mult mai puţin scump îmbrăcate şi nu atât de bine machiate.

— Domnul Easterbrook? Era clar încântată de vizita mea. Chiar entuziasmată. Sunt atât de încântată să vă cunosc! Îmi închipui că vă interesează această casă. Fireşte că ştiam că a fost construită de John Nash, soţul meu mi-a spus-o, dar nu m-am gândit niciodată că ar putea interesa o persoană ca dumneavoastră.

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, doamnă Tuckerton, nu e chiar stilul lui, şi asta face interesant de… Ăă…

M-a scutit de calvarul de a continua.

— Mă tem că sunt teribil de proastă în problemele astea de arhitectură şi arheologie şi aşa mai departe. Dar nu trebuie să vă deranjeze ignoranţa mea.

Nu m-a deranjat deloc. Mi-a convenit.

— Fireşte, toate lucrurile astea sunt grozav de interesante, spuse doamna Tuckerton.

I-am spus că, dimpotrivă, nouă, specialităţilor, obiectul muncii noastre ni se părea teribil de plictisitor.

Doamna Tuckerton mi-a spus că era sigură că nu e adevărat şi m-a întrebat dacă aş prefera să luăm ceaiul mai întâi şi apoi să văd casa sau invers.

Nu mă programasem la ceai, întâlnirea fusese fixată la trei şi jumătate, dar am spus că prefer să văd mai întâi casa.

Mă conduse peste tot, trăncănind cu însufleţire majoritatea timpului şi scutindu-mă astfel să emit vreo teorie arhitecturală.

Avusesem noroc că venisem acum, mi-a spus ea. Casa era scoasă la vânzare („Acum că soţul meu a murit, e prea mare pentru mine”) şi credea că deja era un cumpărător, deşi anunţul fusese dat doar de o săptămână.

— Nu mi-ar fi plăcut s-o vedeţi pustie. Părerea mea e că dacă vrei să evaluezi o casă, ea trebuie să fie locuită, nu-i aşa, domnule Easterbrook?

Eu aş fi preferat această casă nelocuită şi nemobilată, dar fireşte că n-am spus-o. Am întrebat-o dacă avea de gând să rămână în zonă.

— Nu sunt prea sigură. Mai întâi am să călătoresc puţin. Să dau de soare. Urăsc clima asta mizerabilă. De fapt, cred că am să-mi petrec iarna în Egipt. Am fost acolo acum trei ani. O ţară atât de minunată, dar presupun că dumneavoastră cunoaşteţi totul despre ea.

Nu ştiam nimic despre Egipt şi i-am spus-o.

— Cred că pur şi simplu sunteţi modest, spuse ea veselă. Aceasta e sufrageria. E octogonală. Am dreptate, nu-i aşa? Nu are colţuri.

Avea perfectă dreptate.

La un moment dat, turul fiind încheiat, ne-am întors în salon şi doamna Tuckerton a sunat după ceai. Acesta fu adus de servitorul cu înfăţişare ponositǎ, într-un ceainic mare de argint care ar fi avut mare nevoie să fie curăţat.

După ieşirea servitorului, doamna Tuckerton oftă.

— După ce a murit soţul meu, cei doi soţi care îl serviseră peste douăzeci de ani au insistat să plece. Spuneau că vor să se retragă, dar mai târziu am auzit că s-au angajat în altă parte, cu salarii foarte mari. Personal consider că e absurd să dai salarii mari. Când te gândeşti cât costă masa şi cazarea servitorilor… ca să nu mai vorbesc de spălatul rufăriei lor.

Da, avusesem dreptate. Ochi spălăciţi, gura pungă – însemnele avariţiei.

Nu era deloc greu s-o faci pe doamna Tuckerton să vorbească. Îi plăcea să vorbească. Îi plăcea să vorbească despre ea însăşi mai ales. La un moment dat am ajuns să ştiu o mulţime de lucruri despre doamna Tuckerton, mult mai multe decât era conştientă că-mi spusese.

Ştiam că se măritase cu cinci ani în urmă cu văduvul Thomas Tuckerton. Ea fusese „mult, mult mai tânără decât el”. Îl cunoscuse într-un mare hotel de pe litoral, unde ea era animatoare la bridge. Nu şi-a dat seama că acest lucru din urmă îi scăpase. El avea o fată la o şcoală în apropiere… „e atât de complicat pentru un bărbat să ştie ce să facă atunci când îşi scoate fata în oraş!”

— Bietul Thomas, era atât de singur… Soţia lui murise cu câţiva ani în urmă şi îi ducea foarte mult dorul.

Doamna Tuckerton continuă să se descrie. O tânără bună din fire căreia i se făcuse milă de acest vârstnic singuratic. Apoi vorbi de sănătatea lui tot mai şubredă şi despre devotamentul ei.

— Deşi, în ultimul stadiu al bolii lui, fireşte că n-am mai putut avea nici un prieten al meu propriu.

M-am întrebat dacă nu cumva fusese vorba de vreun bărbat pe care Thomas Turckerton îl socotise indezirabil. Asta ar putea explica destul de bine clauzele din testamentul lui.

Ginger fusese la Somerset House şi cercetase testamentul.

Donaţii vechilor servitori, donaţii pentru doi fini şi apoi o alocaţie pentru soţia sa – suficientă dar nu generoasă din cale afară. O rentă pe numele ei de care se putea bucura pe durata vieţii. Restul averii lui, care se ridica la o sumă cu şase cifre, revenea fiicei lui Thomasina Ann, care intra de drept în posesia moştenirii la vârsta de douăzeci şi unu de ani sau când se căsătorea. Dacă murea nemăritată înainte de a fi împlinit douăzeci şi unu de ani, banii aveau să-i revină mamei sale vitrege. Se părea că nu mai exista nici un alt membru al familiei.

Miza fusese mare, mi-am spus. Iar doamnei Tuckerton îi plăceau banii… Se vedea de la o poştă. Eram sigur că nu avusese niciodată nişte bani ai ei, până să se fi măritat cu văduvul bătrân. Şi apoi, probabil, i s-a suit la cap. Sătulă de viaţa lângă un bătrân invalid, aşteptase cu nerăbdare vremea când avea să fie liberă, tânără încă, şi mai bogată decât ar fi visat vreodată.

Probabil că testamentul o dezamăgise. Visase la ceva mai mult decât o rentă moderată. Visase la călătorii costisitoare, la croaziere luxoase, la haine, bijuterii sau pur şi simplu la banii ca atare, îngrămădindu-se în bancă.

În loc de toate astea, fata avea să se aleagă cu banii! Fata avea să fie o moştenitoare bogată. Fata care, foarte posibil, nu putuse s-o sufere pe mama ei vitregă şi i-o arătase pe faţă, cu neobrăzarea tinereţii. Fata avea, să fie bogată… Afară doar dacă…

Doar dacă… Era asta de ajuns? Puteam oare să cred că blonda făptură cu moralitate îndoielnică ce îndruga

platitudini cu atâta dezinvoltură era în stare să apeleze la Calul Bălan şi să aranjeze ca fata să moară?

Nu, nu puteam crede aşa ceva…

Totuşi, trebuia să-mi duc sarcina până la capăt. Am spus pe nepusă masă:

— Ştiţi, cred că am întâlnit-o o dată pe fiica dumneavoastră. Fiica vitregă, adică.

Mă privi uşor mirată, deşi nu prea interesată.

— Thomasina? Serios?

— Da, în Chelsea.

— Oh, Chelsea! Da, s-ar putea… Oftă. Fetele din ziua de azi! E atât de dificil! Se pare că nu poţi să ai nici un control asupra lor. Asta îl supăra foarte tare pe tatăl ei. Eu nu puteam face nimic, fireşte. Nu m-a ascultat niciodată. Oftă din nou. Când m-am măritat, eu eram aproape matură, să ştiţi. O mamă vitregă. Clătină din cap.

— O postură delicată, am spus cu înţelegere.

— Am lăsat de la mine… Mi-am dat toată silinţa.

— Sunt convins.

— Dar n-a folosit absolut la nimic. Fireşte că Tom nu i-ar fi permis să fie obraznică faţă de mine, dar ea îşi dădea în petic ori de câte ori prindea prilejul. Îmi făcea viaţa imposibilă. Într-un fel, pentru mine a fost o uşurare când a insistat să plece din casă, dar am înţeles foarte bine ce a însemnat pentru Tom treaba asta. S-a dus în locul cel mai puţin de dorit.

— Am… Cam bănuit.

— Biata Thomasina! Spuse doamna Tuckerton, şi îşi aranjă o buclă. Apoi se uită la mine. Oh, dar poate că nu ştiţi. A murit cam acum o lună. A făcut o encefalită… cu totul pe neaşteptate. E o boală care-i atacă pe tineri, cred. Ce trist!

— Nu ştiam că a murit, am spus.

M-am ridicat.

— Vă mulţumesc foarte mult că mi-aţi arătat casa, doamnă Tuckerton, am spus şi am dat mâna cu ea.

Apoi, în timp ce mă îndepărtam, m-am întors.

— Apropo, cred că cunoaşteţi Calul Bălan, nu-i aşa?

N-a existat nici o îndoială referitor la reacţia ei. În ochii spălăciţi apăru panica, o panică veritabilă. Sub machiaj, chipul i se făcu dintr-odată alb. Era speriată.

Rosti cu glas ascuţit:

— Calul Bălan? Ce vreţi să spuneţi cu Calul Bălan? Nu ştiu nimic despre Calul Bălan.

M-am prefăcut uşor surprins.

— Oh… Am făcut o confuzie. Există un han vechi, foarte interesant… În Much Deeping. Am fost zilele trecute acolo şi l-am văzut. A fost transformat de-o manieră încântătoare, păstrându-i-se toată atmosfera. Eram convins că am auzit pomenindu-se numele dumneavoastră… Dar probabil, fiica dumneavoastră a fost pe acolo, sau altcineva cu acelaşi nume. Am făcut o pauză. Locul are… Mare faimă.

Mi-am savurat ieşirea din scenă. În una din oglinzile de pe perete am văzut reflectat chipul doamnei Tuckerton. Se uita lung după mine. Era îngrozitor de înspăimântată, şi am văzut cum avea să arate în anii ce aveau să vină… Nu era o privelişte plăcută.

Capitolul XIV

— Deci acum suntem absolut siguri, spuse Ginger.

— Şi înainte eram siguri.

— Da, dar asta chiar ne-a lămurit definitiv.

Am rămas tăcut câteva clipe. Mi-o închipuiam pe doamna Tuckerton călătorind la Birmingham. Intrând în Municipal Square Buildings. Făcând cunoştinţă cu domnul Bradley. Neliniştea ei nervoasă. Bonomia lui liniştitoare. Priceperea lui de a scoate în evidentă lipsa oricărui risc. O vedeam plecând fără să se angajeze. Lăsând ca ideea să prindă rădăcini în minte. Poate că s-a dus în vizită la fiica ei vitregă sau fiica vitregă a venit în weekend. Se poate să fi discutat, să fi existat aluzii la căsătorie. Şi în tot acest timp gândul la BANI, la bani mulţi, nu la o rentă amărâtă, ci la bani serioşi care să-ţi permită să faci ce vrei! Şi totul revenindu-i aceste fete degenerate, prost crescute, care cutreiera barurile din Chelsea în jeans şi pulovere lălâi, cu prietenii ei degeneraţi şi respingători. De ce să aibă o fată ca asta, care nu era bună de nimic şi nici n-avea să fie vreodată, toţi acei bani minunaţi?

Şi aşa – altă vizită la Birmingham. Alte reţineri, alte asigurări. În final, discutarea condiţiilor. Am zâmbit fără să vreau. Domnul Bradley avusese de furcă în încheierea târgului. Doamna Tuckerton nu cedase cu una cu două. Dar până la urmă au căzut de acord şi-au semnat. Şi după aceea?

Aici imaginaţia se oprea. Asta era ceea ce nu ştiam noi.

Am observat că Ginger mă urmărea. Mă întrebă:

— Te-ai lămurit cum au stat lucrurile?

— De unde ştii ce făceam?

— Încep să cunosc cum îţi funcţionează mintea. Ai căutat să reconstitui totul, nu-i aşa? Ai urmărit-o în gând plecând la Birmingham… Şi aşa mai departe. Am dreptate?

— Da. Dar filmul s-a rupt după ce a aranjat lucrurile cu Bradley. Ce s-a întâmplat în continuare?

Ne-am uitat unul la altul…

— Mai devreme sau mai târziu cineva trebuie să afle exact ce se întâmplă la Calul Bălan, spuse Ginger.

— Cum?

— Nu ştiu… Nu va fi uşor. Nimeni care realmente a fost acolo, care cu adevărat a făcut-o, nu va vorbi vreodată. În acelaşi timp, ei sunt singurii oameni care pot vorbi. E complicat… Mă întreb…

— Să mergem la poliţie? Am sugerat.

— Da. În definitiv, acum avem ceva destul de clar. Suficient ca să să poată activa pe baza asta, nu crezi?

Am clătinat din cap cu îndoială.

— Dovada intenţiei. Dar e suficient? Dorinţa asta de moarte e o prostie. Ştiu, poate nu e o prostie, dar aşa ar suna în faţa tribunalului. Nici măcar n-avem habar care-i procedeul.

— Atunci, va trebui să-l aflăm. Dar cum?

— Ar trebui să vezi sau să auzi cu ochii sau urechile tale. Dar nu există absolut nici un loc unde te-ai putea ascunde în hudubaia aia de cameră unde presupun că trebuie să aibă loc „asta”.

Ginger îşi îndreptă spatele, îşi semeţi capul şi spuse:

— Există un singur mod de a afla ce se întâmplă cu adevărat. Trebuie să fii un client autentic.

M-am holbat la ea.

— Un client autentic?

— Da. Tu sau eu, nu contează cine, trebuie să vrea să elimine pe cineva. Unul din noi trebuie să meargă la Bradley şi să stabilească treaba.

— Nu-mi place, am spus tăios.

— De ce?

— Păi… Asta deschide posibilităţi periculoase.

— Pentru noi?

— S-ar putea. Dar de fapt mă gândeam la victimă. Trebuie să avem o victimă, trebuie să-i dăm un nume. Nu poate fi pur şi simplu o invenţie. S-ar putea să verifice… de fapt, aproape sigur verifică, nu eşti de acord?

Ginger se gândi o clipă apoi dădu din cap.

— Da. Victima trebuie să fie o persoană reală cu o adresă reală.

— Asta e ceea ce nu-mi place.

— Şi trebuie să avem un motiv real ca să scăpăm de ea. Am rămas tăcuţi, reflectând asupra acestui aspect al problemei.

— Persoana, indiferent cine ar fi ea, va trebui să fie de acord, am spus încetişor. Nu-i un fleac ceea ce i se cere.

— Întregul scenariu trebuie să fie bun, spuse Ginger. Dar zilele trecute ai spus un lucru perfect adevărat. Cu toţii, adică cele trei şi Bradley, sunt într-o situaţie fără ieşire. Afacerea trebuie să fie secretă, dar nici prea secretă. Posibilii clienţi trebuie să audă de ea.

— Ceea ce mă nedumireşte este că poliţia pare să nu fi auzit de ea. În definitiv, de regulă poliţiştii sunt la curent cu orice activitate de natură infracţională.

— Da, dar eu cred că motivul e că afacerea asta este, oricum ai lua-o, o acţiune întreprinsă de amatori. Nu e profesionistă. Nu-s angajaţi sau implicaţi criminali

profesionişti. Nu e ca atunci când angajezi gangsteri să-i dea nu ştiu cui una la scăfârlie şi să-l lase mort. Totul e… particular.

I-am spus că în privinţa asta avea dreptate. Ginger continuă.

— Să presupunem acum că tu sau eu (vom examina ambele posibilităţi) dorim cu disperare să scăpăm de cineva. Ei bine, cine e cel de care tu sau eu am putea dori să scăpăm? Există dragul meu unchi Mervyn… Voi intra în posesia unei averi frumuşele când va înghiţi găluşca. Eu şi nu ştiu ce văr din Australia suntem singurii care am mai rămas din familie. Aşa că ar exista un motiv. Dar bietul moşulică e trecut de şaptezeci de ani şi cât de cât dus cu sorcova, drept care ar fi mai înţelept din partea mea să aştept să moară de moarte bună, afară doar dacă aş fi într-o cumplită criză de bani, or asta chiar că ar fi greu de imitat. În plus, e un scump şi ţin tare mult la el, şi aşa dus cu sorcova cum este îi place viaţa şi nu l-aş lipsi nici măcar de o secundă din ea. Nici măcar n-aş risca una ca asta! Dar tu? Ai vreo rudă care urmează să-ţi lase bani?

Am clătinat din cap.

— Absolut pe nimeni.

— Fir-ar al dracului! Un şantaj, poate? Deşi asta ar lua o mulţime de aranjamente. Nu eşti suficient de vulnerabil. Dacă erai membru în parlament sau la ministerul de externe sau un ministru promiţător ar fi fost altceva. La fel şi eu. Acum cincizeci de ani ar fi fost simplu. Scrisori, sau fotografii compromiţătoare în costumul lui Adam, dar în ziua de azi cui îi pasă? Poţi să spui ca ducele de Wellington: „Publicaţi-le şi duceţi-vă dracului!” Ei bine, ce-ar mai fi? Bigamie? Mă fixă cu o privire plină de reproş. Ce păcat că n-ai fost niciodată însurat! Dacă erai, am fi copt noi ceva pe tema asta.

Probabil că ceva din expresia feţei mele m-a dat de gol. Ginger se prinse imediat.

— Iartă-mă. Am zgândărit vreo rană ce doare?

— Nu, i-am răspuns. Nu doare. A trecut mult de atunci, mă cam îndoiesc că mai există cineva care să ştie povestea.

— Ai fost însurat?

— Da. Când eram la universitate. Ne-am căsătorit pe ascuns. Ea nu era… Ei bine, ai mei n-ar fi acceptat-o. Nici măcar nu eram major. Am minţit în privinţa vârstelor noastre.

Am rămas tăcut câteva minute, retrăind trecutul.

— N-ar fi durat, am spus încetişor. Îmi dau seama acum. Era drăguţă şi putea fi foarte dulce… Dar…

— Ce s-a întâmplat?

— Am plecat în Italia pentru o vacanţă lungă. A avut loc un accident… Un accident de maşină. Ea a murit pe loc.

— Şi tu?

— Eu nu eram în maşină. Era ea… cu un prieten.

Ginger îmi aruncă o privire rapidă. Cred că a înţeles cum stătuse treaba. Şocul meu când descoperisem că fata cu care mă însurasem nu era genul de soţie credincioasă.

Ginger reveni la problemele practice.

— V-aţi căsătorit în Anglia?

— Da. La oficiul stării civile din Peterborough.

— Dar ea a murit în Italia?

— Da.

— Aşa că moartea ei n-a fost înregistrată nicăieri în Anglia?

— Da. Nu există nici o evidenţă a morţii ei. În Anglia, fireşte.

— Deci, ce mai vrei? Ăsta-i răspunsul la rugăciunea noastră. Nu putea fi ceva mai simplu! Eşti îndrăgostit până peste urechi de o tipă, şi vrei să te însori cu ea… Dar nu ştii dacă soţia ta mai e încă în viaţă. V-aţi despărţit cu ani în urmă şi de atunci n-ai mai auzit nimic de ea. Să rişti sau nu? Şi în timp ce te tot gândeşti ce să faci, hop, apare soţia! Apare aşa, din senin şi refuză să-ţi acorde divorţul şi te ameninţă că se duce la tipa cu pricina şi-i ciripeşte tot.

— Şi cine e iubita mea, mă rog? Am întrebat uşor derutat. Tu?

Ginger păru şocată.

— Categoric nu. Eu nu sunt genul… Eu probabil că aş trăi în păcat cu tine. Ştii foarte bine la cine mă refer. Ea este exact persoana potrivită. Bruneta statuară cu care umbli. Foarte intelectuală şi sobră.

— Hermia Redcliffe?

— Exact. Sprijinul tău.

— Cine ţi-a povestit despre ea?

— Poppy, desigur. E şi bogată, nu-i aşa?

— Extrem de înstărită. Dar, zău…

— Gata, gata. Nu spun că te însori cu ea pentru bani. Nu eşti genul. Dar minţi scârboase ca Bradley ar putea uşor s-o creadă… Deci, foarte bine. Situaţia stă în felul următor. Eşti pe cale să-i ceri mâna Hermiei când te pomeneşti că-ţi pică pe cap din senin soţia. Soseşte la Londra şi-ţi strică toate socotelile. Îl propui divorţul – ea nu marşează. E tipul răzbunător. Şi atunci… Auzi de Calul Bălan. Pun pariu pe ce vrei că Thyrza Grey şi ţăranca aia pe jumătate cretină, Bella, au crezut că de asta ai mers la ele în ziua aceea. Au luat vizita ta ca pe-o încercare de abordare şi de asta Thyrza a fost atât de îndatoritoare. Au ieşit pe tarabă cu marfa.

— S-ar putea, am spus revăzând în gând ziua aceea.

— Iar faptul că după aceea te-ai dus la Bradley se potriveşte perfect. Ai muşcat momeala! Eşti un potenţial client…

Se opri triumfătoare. Era ceva în ceea ce spunea ea, dar nu prea vedeam povestea în ansamblu…

— Cred, totuşi, că vor investiga amănunţit treaba.

— Asta-i sigur, aprobă Ginger.

— E bună povestea asta cu soţia fictivă apărută brusc din trecut… Dar vor vrea detalii… Unde locuieşte, şi aşa mai departe. Iar dacă încerc să o iau pe după gard…

— Nu va fi nevoie s-o iei pe după gard. Ca să iasă o treabă ca lumea, soţia trebuie să existe – şi va exista! Înviorează-te! Eu sunt soţia ta!

M-am holbat la Ginger. Holbat e prea puţin spus. Chiar m-am mirat că n-a izbucnit în râs.

Tocmai îmi revenisem, când ea vorbi din nou.

— N-ai de ce să fii atât de uimit. N-a fost o propunere.

Am prins grai.

— Nu ştii ce spui.

— Fireşte că ştiu. Ceea ce propun este perfect realizabil şi are avantajul de a nu târî cine ştie ce persoană inocentă într-un posibil pericol.

— Dar te expui tu riscului.

— Asta-i treaba mea.

— Nu, nu e. Şi oricum, n-ar ţine nici o clipă.

— Ba da, ar ţine. M-am gândit bine. Sosesc într-un apartament mobilat, cu un geamantan sau două cu etichete străine. Închiriez apartamentul pe numele doamnei Easterbrook... şi cine naiba are să spună că nu sunt doamna Easterbrook?

— Oricine te cunoaşte.

— Cine mă cunoaşte nu mă va vedea. Nu mă duc la slujbă pe motiv de boală. Îmi vopsesc părul... Apropo, cum era soţia ta, blondă sau brunetă? Nu că ar conta.

— Brunetă, am spus mecanic.

— Bun. Aş urî să fiu bălăioară. Alte haine şi tone de machiaj şi nici cei mai buni prieteni nu m-ar recunoaşte! Şi cum n-ai avut o nevastă la vedere în ultimii cincisprezece ani sau pe-aproape, este foarte puţin probabil ca cineva să descopere că nu sunt eu aia. De ce s-ar îndoi cineva de la Calul Bălan că nu sunt ceea ce spun că sunt? Dacă eşti gata să semnezi hârtiile alea, pariind pe sume mari că voi rămâne în viaţă, nu văd de ce s-ar îndoi cineva de „autenticitatea” mea. Tu n-ai nici o legătură cu poliţia, eşti un client adevărat. N-au decât să verifice căsătoria ta în registrele de la Somerset House. Pot să verifice şi prietenia

ta cu Hermia. În ambele cazuri treaba e clară. De ce s-ar mai îndoi cineva?

— Nu-ţi dai seama de dificultăţi… de risc.

— Risc! La dracu! Mi-ar plăcea la nebunie să te ajut să câştigi o amărâtă de sută de lire sau cât o fi de la rechinul de Bradley.

M-am uitat la ea. Îmi plăcea foarte mult… Părul ei roşu, pistruii, firea ei curajoasă. Dar nu puteam s-o las să-şi asume acel risc.

— Nu sunt de acord, Ginger. Să presupunem… Că s-ar întâmpla ceva.

— Mie?

— Da.

— Asta-i treaba mea, nu?

— Nu. Eu te-am vârât în toate astea.

Ginger dădu din cap gânditoare.

— Da, probabil că tu ai făcut-o. Dar nu contează care din noi a fost primul. Acum, amândoi suntem implicaţi şi trebuie să facem ceva. Vorbesc serios, Mark. Nu am să pretind că totul e doar amuzament. Dacă ceea ce credem noi e adevărat, treaba e a naibii de nasoală. Şi trebuie să i se pună capăt! Vezi tu, nu e crima pasională din ură sau gelozie; nu e nici crima din cupiditate, nesăbuinţa omului care comite o crimă pentru a câştiga, dar care se expune el însuşi riscului. Este crima ca afacere – crima care nu ţine cont de cine sau ce este victima. Asta dacă, fireşte, treaba e adevărată.

Se uită la mine sub imperiul unei îndoieli de o clipă.

— Este adevărată, am spus. Tocmai de asta mă tem pentru tine.

Ginger îşi puse coatele pe masă şi începu să se certe cu mine.

Am stat aşa şi ne-am certat, fiecare căutând să-şi impună argumentele, iar timpul trecea.

În final, Ginger rezumă.

— Uite cum stă treaba. Sunt avertizată şi înarmată. Ştiu ce încearcă să-mi facă cineva. Şi nu cred în ruptul capului că poate să mi-o facă! Dacă cineva mizează pe „dorinţa mea de moarte”, ei bine, la mine chestia asta nu-i deloc dezvoltată. Sunt foarte sănătoasă şi pur şi simplu nu cred că am să fac pietre la fiere sau meningită numai pentru că Thyrza trasează pentagrame pe pereţi, sau Sybil cade în transă… Sau ce-or mai fi făcând femeile astea.

— Îmi imaginez că Bella sacrifică un cocoşel alb, am spus îngândurat.

— Trebuie să recunoşti că toate astea-s poveşti!

— Dar noi nu ştim ce se întâmplă cu adevărat, am subliniat.

— Nu. Tocmai de asta e important să descoperim. Dar tu chiar poţi să crezi că din cauza a ceea ce fac trei femei în hambarul de la Calul Bălan eu, într-un apartament din Londra, am să mă îmbolnăvesc de cine ştie ce boală fatală? Eu nu pot!

— Nu, nu pot să cred. Dar…

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Da, spuse Ginger. Asta-i punctul nostru slab.

— Ascultă. Hai s-o luăm altfel. Lasă-mă să fiu eu cel din Londra, iar tu să fii clienta. Am putea născoci ceva…

Dar Ginger clătină cu putere din cap.

— Nu, Mark. N-ar ţine. Din mai multe motive. Cel mai important dintre ele este că eu sunt deja cunoscută la Calul Bălan ca o făptură liberă. S-ar putea să-mi purice viaţa trăgând-o de limbă pe Rhoda, or aici nu-i nimic de găsit. În schimb tu eşti deja într-o situaţie ideală – eşti un client nervos, care adulmecă prin preajmă, nefiind încă în stare să se angajeze. Nu, va trebui s-o lăsăm aşa.

— Nu-mi place. Nu-mi place să mă gândesc că tu vei sta singură în cine ştie ce loc, sub un nume fals, fără cineva care să fie cu ochii pe tine. Părerea mea este că, înainte de a ne lansa în povestea asta, ar trebui să mergem la poliţie.

— Sunt întru totul de acord, spuse încetişor Ginger. Care poliţie? Scotland Yard?

— Nu. Cred că cel mai bine ar fi să mergem la inspectorul detectiv Lejeune.

Capitolul XV

Mi-a plăcut de la prima vedere inspectorul detectiv Lejeune. Avea un aer liniştit, competent. De asemenea, mi-am zis că era un om cu imaginaţie, genul de om care nu se dădea în lături să ia în consideraţie posibilităţi neortodoxe.

Îmi spuse:

— Doctorul Corrigan mi-a povestit de întâlnirea dumneavoastră. Dintr-un bun început afacerea asta i-a stârnit un viu interes. Fireşte, părintele Gorman era un om foarte cunoscut şi respectat în district. Spuneţi că aveţi nişte informaţii speciale pentru noi?

— E vorba de un loc numit Calul Bălan, am spus.

— Dintr-un sat pe nume Much Deeping, am înţeles.

— Da.

— Vă rog să-mi povestiţi ceea ce ştiţi.

I-am spus despre prima menţiune a Calului Bălan la Fantasie şi contextul în care a fost făcut. Apoi i-am descris vizita mea la Rhoda, şi despre cunoştinţa cu cele „trei sinistre surori”. I-am relatat cât mai precis posibil conversaţia cu Thyrza Grey din acea după-amiază.

— Şi aţi fost impresionat de ceea ce v-a spus?

M-am simţit stânjenit.

— Nu chiar. Adică, n-am crezut în mod serios…

— Oare, domnule Easterbrook? Eu aş zice că aţi crezut.

— Presupun că aveţi dreptate. Doar că omului nu-i place să recunoască ce credul e.

Lejeune zâmbi.

— Dar aţi uitat ceva, nu-i aşa? Eraţi deja interesat când aţi venit la Much Deeping. De ce?

— Cred că din cauză că fata arăta atât de speriată.

— Domnişoara de la florărie?

— Da. Aruncase atât de firesc remarca despre Calul Bălan! Faptul că după aceea s-a arătat atât de speriată părea să sublinieze că… Ei bine, exista ceva care să te sperie. Iar apoi l-am întâlnit pe doctorul Corrigan şi mi-a povestit despre lista cu nume. Pe două din acele persoane le ştiam deja. Amândouă erau moarte. Al treilea nume mi s-a părut cunoscut. După aceea am aflat că şi persoana respectivă murise.

— Vă referiţi la doamna Delafontaine?

— Da.

— Continuaţi.

— M-am decis să aflu mai multe despre afacerea asta.

— Şi v-aţi pus pe treabă. Cum?

I-am povestit despre vizita mea la doamna Tuckerton. În final am ajuns la domnul Bradley şi la Municipal Square Buildins din Birmingham.

Se arătă extrem de interesat. Repetă numele.

— Bradley… Deci şi Bradley e în afacerea asta?

— Îl cunoaşteţi?

— Oh, da, ştim totul despre domnul Bradley. Ne dă multă bătaie de cap. E un client lunecos, nu face nimic cu care să-l putem prinde. Cunoaşte toate şmecheriile şi toate căile de a se eschiva de la lege. Întotdeauna e de partea corectitudinii. E genul de om care ar putea scrie o carte cu titlul „O sută de moduri de a eluda legea”. Dar crima, un lucru precum crima organizată… Aş fi spus că asta chiar că nu intră în domeniul lui.

— Acum că v-am povestit despre discuţia noastră, aţi putea acţiona pe baza asta?

Lejeune clătină încet din cap.

— Nu, n-am putea. În primul rând, n-a existat nici un martor la discuţia dumneavoastră. Aţi fost singuri şi el ar putea foarte uşor nega totul! În afară de asta, a avut perfectă dreptate când v-a spus că un om poate paria pe orice. Pariază că cineva nu va muri – şi pierde. Ce e criminal în asta? Afară doar dacă putem dovedi cumva legătura

dintre Bradley şi crima reală din cazul respectiv… Or asta nu va fi uşor, îmi închipui.

Se opri o clipă, apoi spuse:

— Când aţi fost la Much Deeping, aţi cunoscut din întâmplare vreun bărbat pe nume Venables?

— Da. Am luat masa la el.

— Ah! Dacă-mi permiteţi, ce impresie v-a făcut?

— O impresie foarte puternică. Un om cu o mare personalitate. Este invalid.

— Da. Da pe urma poliomielitei.

— Nu se poate mişca decât în scaunul cu rotile. Dar se pare că infirmitatea i-a sporit hotărârea de a trăi şi de a se bucura de viaţă.

— Povestiţi-mi tot ce ştiţi despre el.

I-am descris casa lui Venables, comorile de artă, nivelul estimat al veniturilor lui.

Lejeune spuse:

— Păcat!

— Ce e păcat?

— Că Venables este infirm, răspunse sec Lejeune.

— Scuzaţi-mă, dar sunteţi absolut sigur că Venables chiar e infirm? Nu se poate să fi regizat toată povestea?

— Suntem cât se poate de siguri. Doctorul lui este sir William Dugdale din Harley Street, un om mai presus de orice bănuială. Sir William ne-a asigurat că are membrele atrofiate. Micul nostru domn Osborne o fi el sigur că Venables era omul pe care l-a văzut în noaptea aceea pe Barton Street, dar se înşeală.

— Înţeleg.

— Spuneam păcat, pentru că dacă într-adevăr există o organizaţie care se ocupă cu crima privată, Venables este genul de om capabil să o coordoneze.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

— Să punem laolaltă ceea ce avem; ce cunoaştem noi, şi ce ne-aţi adus dumneavoastră în plus. Pare destul de sigur că există o agenţie sau o organizaţie specializată în ceea ce am

putea numi înlăturarea persoanelor nedorite. Organizaţia nu are nimic violent. Nu angajează bandiţi ordinari sau pistolari… Nu există nimic care să probeze că victimele n-au murit de moarte perfect naturală. Pe lângă cele trei decese pe care le-aţi menţionat, am primit un număr de informaţii cam neclare despre alte… Decese survenite din cauze naturale, dar de pe urma cărora cineva a avut de câştigat. Însă, reţineţi, nu există nici o dovadă. Treaba este a naibii de isteţ concepută, domnule Easterbrook. Indiferent cine a conceput-o, are cap. Noi nu avem decât câteva nume răzleţe. Dumnezeu ştie câţi mai sunt şi cât de răspândită ar putea fi afacerea asta. Chiar şi puţinele nume pe care le avem, le avem din întâmplare, graţie faptului că o muribundă a vrut să-şi descarce sufletul de păcate.

Scutură mânios din cap, apoi continuă:

— S-o luăm pe femeie asta, Thyrza Grey. Spuneţi că vi s-a lăudat cu puterile ei. Ei bine, şi le poate folosi în voie. Să zicem că o acuzăm de crimă, o băgăm în boxa martorilor şi o lăsăm să-şi facă numărul, să bată toba că a trimis oameni pe lumea cealaltă prin puterea voinţei, sau prin vrăji, sau prin mai ştiu eu ce. Legea n-ar găsi-o vinovată. N-a fost niciodată văzută în apropierea celor care au murit, am verificat asta, nu le-a trimis prin poştă ciocolată cu otravă sau ceva de genul ăsta. Conform propriei ei relatări, ea doar stă într-o cameră şi face uz de telepatie! Vai, orice tribunal ar izbucni în râs şi ar cataloga toată treaba ca fiind absolut caraghioasă!

— Şi totuşi ceva, cumva, se întâmplă.

— Da, aveţi dreptate.

Am rostit în grabă:

— Cred că există o şansă, o posibilă şansă, de a afla mai multe despre toate astea. Eu şi o prietenă a mea am întocmit un plan. S-ar putea să vi se pară o prostie…

— Lăsaţi-mă pe mine să judec asta.

— În primul rând, din ceea ce aţi spus, am înţeles că dumneavoastră sunteţi sigur că există o astfel de

organizaţie ca cea despre care discutăm, şi că funcţionează. Aşa e?

— Funcţionează în mod cert.

— Dar nu ştiţi cum funcţionează, nu? Primii paşi sunt deja stabiliţi. Individul, pe care îl numesc eu client, aude vag despre această organizaţie, reuşeşte să afle mai multe despre ea, este trimis la domnul Bradley din Birmingham şi hotărăşte că vrea să meargă înainte. Cade la învoială cu domnul Bradley şi apoi este trimis, sau cel puţin aşa presupun eu, la Calul Bălan. Dar ce se întâmplă după aceea, nu ştim! Ce se întâmplă la Calul Bălan? Cineva trebuie să afle.

— Continuaţi.

— Pentru că, atâta timp cât nu ştim ce face de fapt Thyrza Grey, nu putem merge mai departe… Medicul dumneavoastră, Jim Corrigan, spune că toată treaba este o aiureală… Dar este? Este, domnule inspector?

Lejeune oftă.

— Ştiţi ce aş răspunde eu. Ce ar răspunde orice persoană întreagă la minte. Răspunsul ar fi „Bine-nţeles că este!”. Dar acum vorbesc neoficial. În ultimele sute de ani s-au întâmplat lucruri foarte ciudate. Ar fi crezut cineva acum şaptezeci de ani că o persoană ar putea auzi într-o cutiuţă Big Ben-ul bătând ora doisprezece, iar apoi, imediat, pe fereastră, să audă bătând însuşi Big Ben-ul aceeaşi oră? Big Ben-ul bate o dată, nu de două ori – sunetul a fost adus la urechea persoanei de două tipuri de unde diferite! Dar acum şaptezeci de ani s-ar fi crezut că e vorba de vreo jonglerie. Ai fi crezut că poţi auzi un om din New York în propria-ţi cameră, fără altceva decât un fir de legătură? Ai fi crezut? Se pot da o sumedenie de alte exemple, lucruri care în ziua de azi sunt la mintea cocoşului!

— Cu alte cuvinte, totul e posibil?

— Asta vreau să spun. Dacă mă întrebaţi dacă Thyrza Grey poate ucide pe cineva dându-şi ochii peste cap sau căzând în transă sau proiectându-şi voinţa, încă spun „Nu”. Dar…

Nu sunt sigur. Cum aş putea fi? Dacă ea a descoperit ceva din întâmplare…

— Da. Supranaturalul pare supranatural. Dar ştiinţa de mâine este Supranaturalul de azi.

— Nu vorbesc oficial, reţineţi, mă avertiză Lejeune.

— În tot cazul, cineva trebuie să meargă şi să vadă ce se petrece de fapt. Asta e ceea ce propun eu să fac – să merg şi să văd.

Lejeune se uită lung la mine.

— Calea e deja pavată, am spus.

I-am povestit despre ce plănuiserăm eu şi Ginger.

M-a ascultat atent, gânditor.

— Domnule Easterbrook, nu ştiu dacă sunteţi pe deplin conştient că ceea ce v-aţi propus să faceţi ar putea fi periculos… Ăştia sunt oameni periculoşi. Ar putea fi periculos.

— Ştiu. Am revăzut totul de o sută de ori. Nu-mi place ca ea să joace rolul pe care urmează să-l joace. Dar e hotărâtă, absolut hotărâtă. La dracu, vrea!

Lejeune întrebă pe neaşteptate:

— E roşcată, n-aţi spus aşa?

— Ba da, am răspuns uimit.

— Niciodată nu te poţi pune cu o roşcată, spuse Lejeune. Mie îmi spuneţi?

M-am întrebat dacă soţia lui era roşcată.

Capitolul XVI

La a doua vizită făcută domnului Bradley nu m-am mai simţit deloc nervos. Ba chiar îmi plăcea.

„Consideră-te în pielea personajului” mă sfătuise Ginger înainte să plec, şi exact asta încercam să fac.

Domnul Bradley mă întâmpină cu un zâmbet de bun venit.

— Sunt foarte încântat să vă revăd, spuse el întinzându-mi o mână grăsuţă. Aşadar v-aţi gândit bine la mica dumneavoastră problemă, nu-i aşa? Ei bine, cum spuneam, nu-i nici o grabă. Aveţi tot timpul.

— Tocmai asta nu am. E… ei bine… E destul de urgent…

Bradley mă studie. Observă nervozitatea mea, felul în care îi evitam privirea, stângăcia cu care scăpasem pălăria.

— Măi, măi, măi! Să vedem ce putem face pentru dumneavoastră. Vreţi să puneţi un pariuţ pe ceva, nu-i aşa? Nimic nu-ţi ia mintea de la… Ăă… Necazuri, ca pronosticurile sportive.

— Treaba stă aşa… Am spus şi am ajuns într-un punct mort. L-am lăsat pe Bradley să-şi facă numărul. Şi l-a făcut.

— Văd că sunteţi un pic nervos, a spus. Precaut. Aprob precauţia. Niciodată să nu spui ceva ce nu trebuie să audă mama! Sau poate credeţi că în biroul meu ar putea fi vreun microfon? Nu, vă dau cuvântul de onoare că aici nu există aşa ceva. Conversaţia noastră nu va fi înregistrată. Iar dacă nu mă credeţi (şi de ce m-aţi crede?) puteţi numi dumneavoastră un loc… un restaurant sau camera de aşteptare din una din dragele noastre gări englezeşti, şi vom discuta problema acolo.

Am spus că eram sigur că este foarte bine şi aici.

— Sunteţi înţelept. Genul ăsta de lucruri nu ne-ar folosi, vă asigur. Nici eu nici dumneavoastră nu vom rosti nici un cuvânt care, în termeni legali, ar putea fi „folosit împotriva noastră”. Să începem aşa. Există ceva ce vă îngrijorează. Găsiţi că sunt un om înţelegător şi simţiţi că v-ar plăcea să vă destăinuiţi mie. Sunt un om cu mare experienţă şi aş putea fi în stare să vă dau un sfat. Un necaz împărtăşit e un necaz înjumătăţit, cum se spune. Să punem problema aşa?

Am fost de acord şi m-am lansat poticnit în povestea mea.

Domnul Bradley era foarte dibaci. Mă sprijinea, uşura cuvintele sau frazele dificile. Atât de bun era că nu mi-a fost deloc greu să-i povestesc despre pasiunea mea pentru Doreen şi despre căsătoria noastră secretă.

— Se întâmplă atât de des! Spuse el clătinând din cap. Atât de des! E de înţeles. Un tânăr înflăcărat. O fată frumoasă. Şi gata – v-aţi văzut soţ şi soţie cât ai zice peşte! Şi ce-a ieşit din asta?

Am continuat şi i-am spus ce-a ieşit din asta.

Aici am fost intenţionat vag în privinţa detaliilor. Bărbatul pe care încercam să-l întruchipez n-ar fi intrat în detalii sordide. I-am prezentat doar imaginea deziluziei – un tânăr prost dându-şi seama că fusese un tânăr prost.

Am lăsat să se înţeleagă că avusese loc o ceartă finală. Dacă Bradley înţelegea prin asta că tânăra mea soţie plecase cu un alt bărbat sau că tot timpul existase un alt bărbat, foarte bine.

— Dar să ştiţi, am spus repede, deşi nu era… Ei bine, nu era deloc ceea ce credeam eu că e, era cu adevărat o fată dulce. N-aş fi crezut niciodată că o să ajungă aşa… Să se poarte aşa, adică.

— Ce v-a făcut, mai exact?

I-am explicat că ceea ce îmi făcuse „soţia” mea fusese să se întoarcă.

— Ce aţi crezut că s-a întâmplat cu ea?

— Poate o să vi se pară extraordinar, dar pur şi simplu nu m-am gândit. De fapt, am presupus că a murit.

— Bradley clătină din cap.

— Vrabia mălai visează. De ce să fi murit?

— Nu mi-a scris niciodată. N-am mai auzit de ea.

— Adevărul e că vroiaţi să uitaţi cu totul de ea.

Era psiholog în felul lui, acel avocăţel cu ochii de mărgele.

— Da, am spus recunoscător. Înţelegeţi, nu era ca şi cum vroiam să mă însor cu altcineva.

— Dar acum s-a schimbat treaba, nu-i aşa?

— Păi… M-am arătat reţinut.

— Ei, haideţi, povestiţi-i lui tăticu’, spuse odiosul Bradley.

Am recunoscut ruşinat, că da; în ultimul timp mă gândisem la însurătoare…

Dar n-am vrut în ruptul capului să-i dau detalii despre fata în cauză. Nu aveam de gând s-o văd în asta. Nu aveam de gând să-i spus nimic despre ea.

Şi această reacţie a mea a fost corectă. N-a insistat. În schimb, a spus:

— Foarte natural, dragul meu domn. Aţi trecut printr-o experienţă urâtă în trecut. Fără îndoială că aţi găsit pe cineva cu care vă potriviţi perfect. O persoană capabilă să împărtăşească gusturile dumneavoastră literare şi felul dumneavoastră de viaţă. O adevărată parteneră.

Mi-am dat seama că ştia de Hermia. Nici nu fusese greu. Orice cercetări cu privire la persoana mea ar fi scos la iveală faptul că aveam o singură prietenă apropiată. În mod sigur, după ce a primit scrisoarea mea în care îmi anunţam vizita, Bradley a aflat totul despre mine şi despre Hermia. Era pe deplin documentat.

— Dar divorţul? Întrebă el. Nu e divorţul soluţia firească?

— Nici nu se pune problema divorţului. Ea… Soţia mea… Nici n-o să vrea să audă de el!

— Vai, vai! Care este atitudinea ei faţă de dumneavoastră, clacă îmi permiteţi să vă întreb?

— Ea… Ăă… Ea vrea să se întoarcă la mine. E… e cât se poate de nerezonabilă. Ştie că există cineva, şi… Şi…

— Joacă urât… Înţeleg… Se pare că nu există nici o cale de ieşire, afară doar dacă… Dar e foarte tânără…

— Va trăi mulţi ani de acum încolo, am spus cu amărăciune.

— Oh, nu se ştie niciodată, domnule Easterbrook. A trăit în străinătate, aţi spus?

— Aşa mi-a spus ea. Nu ştiu unde.

— Poate în est. Ştiţi, uneori în părţile acelea iei un virus care rămâne inactiv ani de zile! Iar apoi te întorci acasă şi izbucneşte când nici nu te aştepţi. Am cunoscut două sau trei cazuri din astea. S-ar putea întâmpla şi în acest caz. Dacă asta vă va înveseli… Făcu o pauză… Aş paria o mică sumă pe asta.

Am clătinat din cap.

— Va trăi mult şi bine.

— Şansele pariului sunt de partea dumneavoastră, recunosc… Dar haideţi să fixăm o cotă. Cinci sute la unu că doamna moare până-n Crăciun. Cum vi se pare?

— Mai curând! Trebuie să fie mai curând. Nu pot aştepta. Există lucruri…

Eram în mod intenţionat incoerent. Nu ştiu dacă a crezut că lucrurile între mine şi Hermia ajunseseră atât de departe încât nu puteam pierde timpul sau că „soţia” mea ameninţa că se duce la Hermia şi face scandal. Se poate să fi crezut că în jurul Hermiei se învârtea alt bărbat. Puţin îmi păsa ce credea. Vroiam să dau impresia de urgenţă.

— Schimbăm un pic cota, spuse el. Să spunem o mie opt sute la unu că soţia dumneavoastră îşi dă duhul în mai puţin de o lună. Am eu un fel de presimţire că aşa va fi.

Am considerat că era timpul să mă tocmesc şi m-am tocmit. Am protestat că nu aveam atâţia bani. Bradley fu abil. Prin nu ştiu ce mijloace ştia exact câţi bani puteam ridica în caz de urgenţă. Aluzia lui fină că, mai târziu, când aveam să fiu însurat n-am să simt lipsa banilor pierduţi la pariu, era o dovadă. Mai mult, graba mea îl punea într-o postură delicată. Nu putea coborî cota.

În final am acceptat. Am semnat nişte formulare. Frazeologia era prea plină de termeni legali ca s-o înţeleg. De fapt, tare mă îndoiam că avea vreo semnificaţie legală.

— Asta-i o învoială legală? L-am întrebat.

— Nu cred că v-a fi pusă vreodată la încercare, spuse Bradley arătându-şi dantura excelentă. Zâmbetul lui nu era deloc plăcut. Pariul e pariu. Dacă un om nu plăteşte…

M-am uitat la el.

— Nu l-aş sfătui, spuse el moale. Nu, nu l-aş sfătui. Nouă nu ne plac rău-platnicii.

— Nu sunt rău-platnic.

— Sunt sigur că nu sunteţi, domnule Easterbrook. Acum să vorbim de… Ăă… Aranjamente. Spuneţi că doamna Easterbrook e în Londra. Unde e anume?

— Trebuie să ştiţi?

— Trebuie să am toate detaliile… Următorul lucru pe care-l avem de făcut este să aranjăm o întâlnire cu domnişoara Grey. Vă amintiţi de domnişoara Grey?

I-am spus că fireşte că-mi aminteam de domnişoara Grey.

— O femeie uimitoare! Cu adevărat uimitoare. Extrem de înzestrată. Ea va vrea ceva purtat de soţia dumneavoastră… O mănuşă, o batistă, ceva de genul ăsta…

— Dar de ce? În numele…

— Ştiu, ştiu. Nu mă întrebaţi pe mine de ce. N-am nici cea mai mică idee. Domnişoara Grey îşi păstrează secretele pentru ea.

— Dar ce se întâmplă? Ce face ea?

— Trebuie să mă credeţi când vă spun cinstit că habar n-am! Nu ştiu… ba mai mult, nu vreau să ştiu. S-o lăsăm aşa.

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton aproape patern.

— Sfatul meu este următorul, domnule Easterbrook. Faceţi-i o vizită soţiei dumneavoastră. Liniştiţi-o, lăsaţi-o să creadă că împărtăşiţi ideea împăcării. V-aş sugera să-i spuneţi că trebuie să plecaţi câteva săptămâni în străinătate, dar că la întoarcere etc… Etc…

— Şi apoi?

— După ce i-aţi subtilizat un fleac pe care îl poartă zilnic. Vă veţi duce la Much Deeping. Se opri gânditor. Staţi să văd. Cred că la vizita dumneavoastră anterioară aţi menţionat că aveţi în zonă prieteni sau rude. Aşa e?

— Am o verişoară.

— Atunci e mai simplu. Această verişoară vă va putea găzdui o zi sau două, nu mă îndoiesc.

— Ce face majoritatea oamenilor? Stă la hanul local?

— Uneori, da… Sau se duc cu maşina la Bournemouth. Ceva de genul ăsta… Cunosc foarte puţin în problema asta.

— Şi cam ce-ar trebui să-i spun verişoarei mele?

— Arătaţi-vă intrigat de locatarele de la Calul Bălan. Vreţi să participaţi la şedinţa de spiritism ţinută acolo. Nimic n-ar putea suna mai firesc. Domnişoara Grey şi prietena ei medium adesea ţin şedinţe de spiritism. Ştiţi cum sunt spiritiştii. Continuaţi să protestaţi că bine-nţeles că ştiţi că e o prostie, dar că totuşi, vă interesează. Asta-i tot, domnule Easterbrook. După cum vedeţi, nimic mai simplu…

— Şi… Şi după aceea?

Bradley clătină din cap zâmbind.

— Asta e tot ce vă pot spune. De fapt, tot ce ştiu. După aceea vă va prelua domnişoara Grey. Nu uitaţi să luaţi cu dumneavoastră mănuşa, sau batista, sau ce-o fi. Apoi, trebuie să vă sugerez să plecaţi într-o mică excursie în străinătate. Riviera italiană e foarte potrivită pentru perioada asta a anului. Doar o săptămâna sau două, să spunem.

I-am spus că nu vreau sa plec în străinătate. Vreau să rămân în Anglia.

— Foarte bine, atunci, dar în nici un caz în Londra. Nu, vă sfătuiesc cu toată tăria, nu Londra.

— De ce nu?

Domnul Bradley mă privi mustrător.

— Clienţilor li se garantează deplina… Siguranţă, spuse el. Dacă se supun ordinelor.

— Dar Bournemouth? La Bournemouth ar fi bine?

— Da, Bournemouth ar fi potrivit. Staţi la un hotel, faceţi-vă câteva cunoştinţe, fiţi văzut în compania lor. O viaţă fără reproş – spre asta ţintim. Dacă vă plictisiţi de Bournemouth puteţi oricând pleca la Torquay.

Vorbea cu uşurinţa unui agent de turism.

A trebuit încă o dată să-i strâng mâna grăsuţă.

Capitolul XVII

— Chiar ai de gând să te duci la o şedinţă de spiritism la Thyrza? Mă întrebă curioasă Rhoda.

— De ce nu?

— Nu ştiam că te interesează aşa ceva, Mark.

— Nu chiar, am spus fără să mint. Dar astea trei sunt o combinaţie tare ciudată. Sunt curios să văd ce spectacol pun în scenă.

Nu-mi venea chiar uşor să mă prefac degajat. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Hugh Despard privindu-mă gânditor. Era un om isteţ, cu o viaţă aventuroasă în spate. Unul din acei oameni care aveau un fel de al şaselea simt când era

vorba de pericol. Cred ea acum ii adulmeca prezenţa… Îşi dădea seama că la mijloc era ceva mai important decât o curiozitatea prostească.

— Atunci am să vin cu tine, spuse voioasa Rhoda. Întotdeauna am vrut să văd şi eu.

— N-ai să faci aşa ceva, mârâi Despard.

— Dar eu nu cred cu adevărat în spirite şi toate astea, Hugh. Ştii că nu cred. Vreau să merg doar de amuzament.

— Afacerile de genul ăsta nu sunt amuzante, spuse Despard. S-ar putea să fie ceva adevărat în ele, probabil că e. Dar n-au un bun efect asupra celor care se duc din „curiozitate prostească”.

— Atunci ar trebui să-l împiedici şi pe Mark.

— Mark nu intră în responsabilitatea mea.

Din nou îmi aruncă o privire piezişă. Am fost sigur că ştia că am un scop.

Rhoda se supără, dar îi trecu, iar când puţin mai târziu am avut şansa să ne întâlnim în sat cu Thyrza Grey. Thyrza însăşi atacă deschis problema.

— Bună, domnule Easterbrook! Te aşteptăm diseară. Sperăm să dăm un spectacol bun pentru dumneata. Sybil este un medium minunat, dar niciodată nu ştii dinainte ce rezultate vei obţine. Aşa că nu trebuie să fii dezamăgit. Un singur lucru te rog. Lasă la o parte prejudecăţile. O întrebare sinceră este întotdeauna bine venită… Dar o abordare frivolă, dispreţuitoare este un lucru rău.

— Vroiam să vin şi eu, spuse Rhoda. Dar Hugh e atât de încuiat! Îl ştii cum e.

— Oricum nu te-aş fi primit, spuse Thyrza. E prea suficientă o persoană din afară.

Se întoarse spre mine.

— Ce-ar fi să vii să luăm o masă uşoară mai întâi? Niciodată nu mâncăm mult înaintea unei şedinţe. Pe la şapte e bine? Bun, te aşteptăm.

Ne salută, zâmbi, şi se îndepărtă în pas vioi. M-am uitat lung după ea, atât de absorbit de presupunerile mele încât

n-am auzit nimic din ce-mi spunea Rhoda.
— Scuză-mă, ce spuneai?
— În ultimul timp ai fost foarte ciudat, Mark. Chiar de când ai sosit. E vreo problemă?
— Nu, fireşte că nu. Ce problemă?
— Te-ai împotmolit la carte? Ceva în genul ăsta?
— Carte? Pe moment nu mi-am adus aminte de nici o carte. Apoi am spus repede. Oh, da, cartea. Merge cât de cât bine.
— Cred că eşti îndrăgostit, spuse acuzator Rhoda. Da, asta e. Dragostea are un efect foarte prost asupra bărbaţilor… Pare să-i prostească. La femei e invers. E amuzant, nu-i aşa. Că pe femei le face să înflorească, pe când pe un bărbat îl face să arate ca o oaie bolnavă.
— Mulţumesc!
— Oh, nu te îmbufna, Mark! Cred că e un lucru foarte bun. Şi sunt încântată. Într-adevăr, e foarte drăguţă.
— Cine e drăguţă?
— Hermia Redcliffe, fireşte. E exact persoana care-ţi trebuie – deşteaptă şi frumoasă. Absolut potrivită.
— Ăsta-i unul din cele mai false lucruri pe care poţi să-l spui despre cineva.
Rhoda se uită la mine.
— Mira-m-aş! Spuse ea.
Se îndepărtă spunând că trebuie să discute cu măcelarul.
Am strigat în urma ei că trec pe la vicariat.
Să vii la vicariat era ca şi cum ai fi venit acasă.
Uşa de la intrarea din faţă era ospitalier deschisă şi pe când intram am avut senzaţia ca mi se ia o povară de pe umeri.
Doamna Dane Calthrop ieşi pe o uşă din fundul holului cărând o găleată de plastic de un verde aprins.
— Bună ziua, dumneata erai! Bănuiam eu.
Îmi dădu găleata. Habar n-aveam ce să fac cu ea şi am rămas în loc stingherit.

— Du-o afară, pe scări, spuse doamna Calthrop pierzându-şi răbdarea de parcă ar fi trebuit să ştiu.

M-am supus. Apoi am urmat-o în aceeaşi cameră întunecoasă şi ponosită în care mai fusesem. Focul stătea să se stingă, dar doamna Calthrop suflă în el şi puse un lemn. Apoi îmi făcu semn să iau loC. Se aşează şi ea şi mă fixă cu ochi luminoşi şi nerăbdători.

— Ei bine? Ce ai făcut?

— Mi-aţi spus să fac ceva. Fac ceva.

— Bun. Ce?

I-am povestit. I-am povestit tot. Într-un fel nerostit, i-am spus lucruri pe care nici eu însumi nu le ştiam prea bine.

— Diseară? Întrebă gânditoare doamna Calthrop.

— Da.

Rămase un timp tăcută, gândindu-se. Neputând să mă stăpânesc, am izbucnit:

— Nu-mi place asta. Doamne, nu-mi place!

— De ce ţi-ar plăcea?

Fireşte, la asta nu aveam nici un răspuns.

— Mi-e îngrozitor de frică pentru ea.

Mă privi cu blândeţe.

— Dumneavoastră nu ştiţi cât… Cât de curajoasă e, am spus. Dacă, în vreun fel, ele reuşesc să-i facă rău…

Doamna Calthrop spuse încetişor:

— Nn văd… Chiar nu văd… Cum ar putea să-i facă rău în felul în care spui dumneata.

— Dar le-au făcut rău. Altora.

— Aşa s-ar părea, da…

— În orice alt fel. N-ar fi nici o problemă, n-ar păţi nimic. Am luat toate măsurile de protecţie posibile. Nu i se poate întâmpla nici un rău material.

— Dar ceea ce afirmă persoanele astea că sunt în stare să provoace este un rău material, îmi atrase atenţia doamna Calthrop. Ele afirmă că, prin intermediul minţii, pot acţiona asupra trupului. Afecţiunile – boala. E foarte interesant

dacă pot s-o facă. Dar complet oribil! Şi trebuie oprite, cum deja am căzut de acord.

— Dar ea e cea care îşi asumă riscul, am îngânat.

— Cineva trebuie să şi-l asume. Asta îţi răneşte mândria. Ai fi vrut să fii dumneata. Dar trebuie să înghiţi. Ginger este cum nu se poate mai potrivită pentru rolul pe care îl joacă. Se poate controla şi e inteligentă. Nu te va lăsa de izbelişte.

— Nu asta mă îngrijorează!

— Încetează să-ţi mai faci griji. Nu o ajuţi cu nimic. Să nu ne ferim să privim lucrurile în faţă. Dacă moare ca urmare a acestui experiment, moare pentru o cauză bună.

— Dumnezeule, ce brutală sunteţi!

— Cineva trebuie să fie. Întotdeauna trebuie să ai în vedere şi ce e mai rău. N-ai idee cât calmează nervii. Începi imediat să fii sigur că nu poate fi atât de rău pe cât îţi închipui.

— S-ar putea să aveţi dreptate, am spus cu îndoială.

Am trecut la detalii.

— Aveţi telefon aici?

— Normal.

I-am explicat ce vroiam să fac.

— După această… Această afacere de diseară s-ar putea sa vreau să ţin legătura cu Ginger. S-o sun în fiecare zi. Aş putea telefona de aici?

— Bine-nţeles. La Rhoda e prea multă vânzoleală. Vrei să fii sigur că, nu vei fi auzit.

— Am să stau puţin la Rhoda. Apoi, probabil, am să plec la Bournemouth. Nu trebuie sĂ. Să mă întorc la Londra.

— N-are rost să priveşti înainte. Nu până diseară.

— Diseară… M-am ridicat. Am spus un lucru care nu-mi stătea în fire. Rugaţi-vă pentru mine… Pentru noi, am spus.

— Normal, spuse doamna Dane Calthrop, mirată că trebuia să i-o cer.

În timp ce ieşeam pe uşă, o curiozitate bruscă mă făcu să întreb.

— Pentru ce e găleata?

— Găleata? Oh, este pentru copiii de la şcoală, să adune fructele şi frunzele din tufişuri… Pentru biserică. E urâtă, nu-i aşa, dar e foarte utilă.

Am privit paleta de culori a toamnei. O frumuseţe moale şi paşnică.

— Îngerii să ne aibă în pază, am spus.

— Amin, spuse doamna Calthrop.

Primirea mea la Calul Bălan a fost cât se poate de convenţională. Nu ştiu la ce efect de atmosferă aparte mă aşteptasem, dar nu fu niciunul.

Thyrza Grey, îmbrăcată într-o rochie simplă de lână, de culoare închisă, îmi deschise uşa şi spuse pe un ton practic:

— Ah, iată-te. Bun. Servim imediat cina…

Nimic nu putea fi mai firesc, mai banal…

Masa din capătul holului lambrisat fu aşternută pentru o cină simplă. Am mâncat supă, omletă şi brânză. Ne-a servit Bella. Purta o rochie neagră şi părea mai ştearsă ca niciodată. Doar Sybil dădea o notă mai exotică. Avea o rochie lungă dintr-o ţesătură imprimată în culorile păunului, presărată cu auriu. De data asta îi lipseau mărgelele, dar avea la mâini două brăţări grele din aur. Mâncă doar o porţie minusculă de omletă. Vorbi puţin, tratându-ne cu un aer distant al cuiva preocupat de gânduri superioare. Asta ar fi trebuit să mă impresioneze. Nu m-a impresionat. Efectul era teatral şi nefiresc.

Thyrza Grey susţinu conversaţia – un comentariu vioi şi flecar despre întâmplările locale. Era în această seară fata bătrână de la ţară, plăcută, eficientă, neinteresată de nimic ce se afla dincolo de mediul ei imediat înconjurător.

Mi-am spus că sunt nebun, nebun de-a binelea. Ce era de speriat aici? Chiar şi Bella părea astă seară doar o ţărancă imbecilă, la fel ca sute ca ea, redusă, needucată, îngustă la minte.

Privită retrospectiv, discuţia mea cu doamna Dane Calthrop părea de domeniul fantasticului. Ne omorâserăm mintea ca să ne imaginăm Dumnezeu ştie ce. Ideea că

Ginger, cu părul ei vopsit şi numele de împrumut, ar putea fi în vreun pericol cauzat de aceste trei femei absolut banale era pur şi simplu caraghioasă!

Cina luă sfârşit.

— Fără cafea, se scuză Thyrza. Supra-stimularea trebuie evitată. Se ridică. Sybil?

— Da, spuse Sybil, faţa ei luând ceea ce se vroia a fi o expresie extatică, de pe altă lume. Trebuie să mă duc să mă PREGĂTESC…

Bella începu să strângă masa. M-am îndreptat spre locul în care atârna însemnul vechiului han. Thyrza mă urmă.

— La lumina asta nu se vede mai deloc, spuse ea.

Asta era foarte adevărat. Imaginea ştearsă pe fundalul întunecat cu greu putea fi distinsă ca fiind un cal. Holul era luminat de becuri electrice slabe, cu abajururi groase şi mate.

— Roşcata aceea, parcă Ginger o chema, a spus că o să-l cureţe şi o să-l restaureze, spuse Thyrza. Cred că a uitat complet. Şi adăugă întâmplător: Lucrează la nu ştiu ce galerie din Londra.

Am avut o senzaţie ciudată auzind-o vorbind despre Ginger degajat şi întâmplător.

Am spus, uitându-mă lung la tablou:

— Ar putea fi interesant.

— Nu e un tablou bun, fireşte. E doar o mâzgăleală. Dar merge cu locul… Şi în mod sigur are mai mult de trei sute de ani.

— Gata.

Ne-am răsucit brusc.

Ieşită din întunecime, Bella ne făcea semn cu mâna.

— E timpul să trecem la treabă, spuse Thyrza pe acelaşi ton vioi şi practic.

Am urmat-o pe drumul spre grajdul transformat.

Cum am mai spus, în el nu se putea intra din casă… Era o noapte neagră, fără stele. Din întunericimea densă, am intrat în încăperea lungă, luminată.

Noaptea, grajdul arăta altfel. Ziua păruse o bibliotecă plăcută. Acum devenise ceva mai mult. Existau lămpi, dar nu erau aprinse. Iluminarea era indirectă şi umplea camera cu o lumină moale, dar rece. În mijlocul camerei era un fel de pat sau divan înălţat. Era învelit cu o cuvertură purpurie, brodată cu diverse semne cabalistice.

În capătul îndepărtat al încăperii era ceva ce părea a fi un mic vas pentru jăratic, iar lângă el un lighean mare de cupru, vechi după aspect.

În celalalt capăt, aproape atingând peretele, era un scaun masiv din stejar, cu spătar. Thyrza îmi făcu semn spre el.

— Aşează-te acolo, îmi spuse.

M-am aşezat ascultător. Purtarea Thyrzei se schimbase. Ciudat era că n-aş fi putut spune precis în ce consta schimbarea. Nu avea nimic din „ocultismul, „ ţipător al lui Sybil. Mai degrabă, era ca şi cum cortina cotidiană a vieţii banale fusese ridicată. Dincolo de ea era femeia adevărată, a cărei comportare avea ceva din solemnitatea unui chirurg ce se apropie de masa de operaţie pentru o operaţie dificilă şi periculoasă. Această impresie spori când se duse spre un dulap încastrat în perete şi scoase din el un fel de halat lung ce părea confecţionat dintr-o ţesătură metalică. Îşi puse două mânuşi de protecţie făcute dintr-o plasă de sârmă extrem de fină, destul de asemănătoare cu cea folosită la confecţionarea vestelor antiglonţ.

— Trebuie să-ţi iei măsuri de precauţie, îmi explică ea.

Fraza mi se păru uşor sinistră.

Apoi mi se adresă cu un glas jos şi apăsat.

— Trebuie să te fac să înţelegi că este absolut necesar să rămâi complet nemişcat acolo unde te afli, domnule Easterbrook. Sub nici un motiv nu trebuie să te mişti de pe acel scaun. Ar putea fi periculos. Ăsta nu e joc de copii. Lucrez cu forţe care sunt primejdioase pentru cei care nu ştiu cum să le mânuiască! Se opri, apoi întrebă: Ai adus ce ţi s-a spus să aduci?

Fără un cuvânt, am scos din buzunar o mănuşă maro din piele de antilopă şi i-am înmânat-o. O luă şi se duse spre o lampă de metal cu un abajur în formă de gât de gâscă. Aprinse lampa şi ţinu mănuşa în bătaia razelor ei de-o culoare deosebit de greţoasă, până când mănuşa deveni, din maro cum era, gri nedefinit.

Stinse lampa, dând mulţumită din cap.

— Extrem de corespunzătoare, spuse. Emanaţiile fizice ale purtătoarei ei sunt foarte puternice.

O puse pe partea de sus de a unui dulap mobil, semănând foarte bine cu un aparat pentru raze, aflat în capătul camerei. Apoi ridică puţin glasul.

— Bella, Sybil! Suntem gata.

Sybil intră prima. Peste rochia cu păuni purta o mantie neagră, lungă. Şi-o desfăcu cu un gest dramatic. Mantia alunecă, arătând pe podea ca o baltă de cerneală neagră. Sybil înaintă.

— Sper din toată inima că va fi bine, spuse ea. Nu se ştie niciodată. Te rog să nu adopţi o atitudine psihică sceptică, domnule Easterbrook. Asta stânjeneşte foarte mult lucrurile.

— Domnul Easterbrook n-a venit ca să-şi bată joc de noi, spuse Thyrza.

În glasul ei era o anumită severitate.

Sybil se întinse pe divanul purpuriu. Thyrza se aplecă asupra ei şi îi aranjă faldurile rochiei.

— Stai confortabil? Întrebă cu solicitudine.

— Da, mulţumesc, draga mea.

Thyrza stinse câteva din lumini. Apoi împinse ceea ce era, de fapt, un fel de baldachin pe rotile. Îl aşează astfel încât să umbrească divanul şi s-o lase pe Sybil într-o umbră adâncă în mijlocul crepusculului estompat din jur.

— Prea multă lumină este dăunătoare pentru o transă desăvârşită, spuse ea. Cred că acum suntem gata. Bella?

Bella ieşi din întuneric. Cele două se apropiară de mine. Cu mâna ei dreaptă, Thyrza îmi luă mâna stângă. Mâna ei

stângă apucă dreapta Bellei. Mâna stângă a Bellei îmi găsi mâna dreaptă. Mâna Thyrzei era uscată şi tare, a Bellei era rece şi gelatinoasă… Am simţit-o ca un limax în a mea şi m-am cutremurat de scârbă.

Trebuie că Thyrza a răsucit un buton undeva, căci din tavan începură să se reverse acordurile grave ale unei muzici. Am recunoscut marşul funebru al lui Mendelssohn.

„Mise en scène” mi-am spus cam cu dispreţ. „Trucuri ieftine!” Eram detaşat şi critic, dar, cu toate astea, eram conştient de o oarecare nelinişte emoţională greu de definit.

Muzica încetă. Urmă o lungă aşteptare. Nu se auzea decât zgomotul respiraţiilor. A Bellei uşor şuierătoare, a lui Sybil profundă şi regulată.

Şi apoi, pe neaşteptate, Sybil vorbi. Dar nu era vocea ei. Era vocea unui bărbat, cu un accent gutural, străin.

— Sunt aici, spuse vocea.

Mi s-a dat drumul mâinilor. Bella dispăru în întuneric. Thyrza spuse:

— Bună seara. Eşti Macandal?

— Sunt Macandal.

Thyrza se duse către divan şi dădu la o parte baldachinul protector. Lumina moale căzu pe faţa lui Sybil. Părea căzută într-un somn profund. Chipul ei arăta cu totul altfel…

Ridurile dispăruseră. Părea cu mulţi ani mai tânără. Mai că puteai spune că era frumoasă.

Thyrza spuse:

— Eşti pregătit, Macandal, să te supui dorinţei şi voinţei mele?

Vocea profundă răspunse:

— Sunt.

— Vrei să te angajezi să protejezi corpul de împrumut care zace aici, şi în care sălăşluieşti acum, de toate relele şi daunele fizice? Vrei să-i închini forţa vitală scopului meu, astfel încât acest scop să poată fi împlinit prin el?

— Vreau.

— Vrei să-mi închini acest corp astfel încât moartea să poată trece prin el, urmând legile naturale care pot fi găsite în corpul-primitor?

— Morţii trebuie trimişi să cauzeze moarte. Aşa să fie.

Thyrza făcu un pas înapoi. Apăru Bella ţinând în mână un crucifix. Thyrza îl aşează pe pieptul lui Sybil, în poziţie inversă. Apoi Bella aduse o sticluţă verde. Thyrza o luă şi turnă o picătură sau două pe fruntea lui Sybil, după care trasă ceva cu degetul. Am avut impresia că era semnul crucii făcut invers.

Îmi spuse scurt:

— Apă sfinţită de la biserica catolică din Garsington.

Glasul ei era absolut obişnuit, iar acest lucru, deşi ar fi trebuit să risipească atmosfera de ritual, accentuă nota alarmantă a întregii afaceri.

În cele din urmă, aduse acea oribilă tigvă zornăitoare pe care o mai văzusem la vizita precedentă. O scutură de trei ori, apoi încleştă mâna lui Sybil în jurul ei.

Se dădu înapoi şi spuse:

— Totul e gata…

Bella repetă:

— Totul e gata…

Thyrza mi se adresă pe un ton jos.

— Îmi închipui că nu eşti prea impresionat de tot ritualul, nu-i aşa? Unii din vizitatorii noştri sunt. Aş îndrăzni să spun că pentru dumneata toate astea sunt tâmpenii… Dar nu fi prea siguri Ritualul, o formulare de cuvinte şi fraze sfinţite de timp şi folosinţă, are efect asupra spiritului uman. Ce cauzează isteria în masă? Nu ştiu exact. Dar e un fenomen care exista. Aceste ritualuri, aceste obiceiuri străvechi îşi au rolul lor… Un rol necesar, cred.

Bella părăsi camera. Acum se întoarse cu un cocoş alb. Era viu şi se zbătea să scape.

Îngenunche şi, cu o cretă albă, începu să deseneze semne pe podea în jurul vasului pentru jăratic şi al ligheanului de

aramă. Puse cocoşul cu spatele pe linia curbă din jurul ligheanului, şi acesta rămase nemişcat.

Mai desenă nişte semne, îngânând cu un glas jos şi gutural un fel de incantaţie. Nu înţelegeam cuvintele, dar vedeam clar pe faţa ei un extaz obscen.

Urmărindu-mă, Thyrza spuse:

— Nu-ţi prea place, nu? E ceva vechi, foarte vechi. Ritualul morţii transmis prin ani de la mamă la fiică.

Nu o înţelegeam pe Thyrza. Nu făcea nimic să sporească efectul pe care l-ar fi putut avea asupra simţurilor mele spectacolul dat de Bella. Părea că-şi asumase în mod deliberat rolul de comentator.

Bella întinse mâinile spre vasul pentru jăratic şi din el se ridică o flacără pâlpâitoare. Presără ceva peste ea şi un parfum înecăcios umplu încăperea.

— Suntem gata, spuse Thyrza.

„ Chirurgul îşi ia bisturiul”, mi-am spus…

Se duse spre dulapul mobil, pe care-l asemuisem cu un aparat pentru raze. Îl deschise şi am văzut că era un fel de echipament electric, mare şi complicat.

Îl împinse încet, cu grijă, până lângă divan.

Se aplecă, potrivi comenzile. Îngânând în surdină:

— Direcţie, nord nord-est… Grade… Aşa e bine.

Luă mănuşa şi o potrivi într-o poziţie anume, aprinzând o mică lumină violetă de lângă ea.

Apoi i se adresă siluetei inerte de pe divan.

— Sybil Diana Helen, eşti eliberată de învelişul tău muritor pe care spiritul Macandal ţi-l păstrează în siguranţă. Eşti liberă să fii una cu stăpâna acestei mănuşi. Asemenea tuturor fiinţelor umane ţelul ei în viaţă este moartea. Nu există altă satisfacţie finală decât moartea. Numai moartea rezolvă toate problemele. Numai moartea dă adevărata pace. Toţi oamenii mari au ştiut-o. Macbeth. Tristan şi Isolda. Dragostea şi moartea. Dragostea şi moartea. Dar cea mai măreaţă dintre ele este moartea…

Cuvintele se rostogoleau reverberându-se, repetându-se… Marea maşinărie – dulap începuse să emită un zumzet înfundat, becurile din ea licăreau… Mă simţeam zăpăcit, luat de val. Asta nu mai era ceva de care să-mi bat joc. O simţeam. Puterea dezlănţuită a Thyrzei domina silueta de pe divan. O înrobise. O folosea pentru un scop precis. Mi-am dat seama vag de ce doamna Oliver fusese înspăimântată nu de Thyrza, ci de aparent proasta Sybil. Sybil avea o putere, un har care nu avea nimic de a face cu mintea sau inteligenţa; era o putere fizică, puterea de a se separa de corpul ei. Şi aşa separată, mintea, mintea ei nu era a ei, ci a Thyrzei. Iar Thyrza folosea bunul ei temporar.

Da, dar dulapul? Care era rolul maşinăriei-dulap?

Şi brusc, toate temerile mele s-au transferat asupra dulapului. Ce secret diabolic era pus în practică prin intermediul lui? Să fi fost vorba de vreun fel de raze produse fizic care acţionau asupra celulelor minţii? A unei anumite minţi?

Glasul Thyrzei continuă:

— Punctul slab… Întotdeauna există un punct slab… Adânc în ţesuturile cărnii… Prin slăbiciune vine tărie… Tărie şi pacea morţii… Spre moarte. Încet, natural, spre moarte… Adevărata cale, calea firească. Ţesuturile corpului se supun minţii… Mintea le comandă… Spre moarte… Moartea, Învingătoarea… Moartea. Curând. Foarte curând… Moartea… Moartea… MOARTEA!

Glasul ei se înălţă într-un strigăt puternic… Şi un alt strigăt, animalic şi oribil, veni dinspre Bella. Aceasta se ridică, lama unui cuţit fulgeră… Cocoşul scoase un cârâit gâtuit sinistru… Sângele picură în ligheanul de aramă. Bella veni în fugă, ţinând în mâini ligheanul. Ţipă:

— Sânge… Sângele… SÂNGE!

Thyrza scoase mănuşa din maşinărie. Bella o luă, o înmuie în sânge, i-o înapoie Thyrzei, care o puse la loc.

Glasul Bellei se înălţă din nou în acel strigăt de extaz…

— Sângele… Sângele. Sângele.

Alerga ca bezmetică în jurul vasului pentru jăratic, apoi căzu zvârcolindu-se pe podea. Flacăra din vas pâlpâi şi se stinse.…

Am simţit o greaţă cumplită. Capul îmi vâjâia, mâinile strângeau cu putere braţele scaunului.

Am auzit un declic. Zumzetul maşinăriei încetă.

Glasul Thyrzei se înălţă, limpede şi liniştit.

— Vechea magie şi cea nouă. Vechile cunoştinţe ale credinţei, noile cunoştinţe ale ştiinţei. Împreună, vor triumfa…

Capitolul XVIII

— Ei bine, cum a fost? Întrebă curioasă Rhoda la micul dejun.

— Obişnuitele aiureli, am răspuns cu nonşalanţă. Eram conştient că Despard era cu ochii pe mine. Un om perceptiv.

— Pentagrame trasate pe podea?

— O mulţime.

— Vreun cocoşel alb?

— Normal. Asta a fost contribuţia Bellei la spectacol.

— Şi transe şi chestii?

— Şi transe şi chestii. Rhoda păru dezamăgită.

— S-ar părea că ţi s-a părut destul de plictisitor, spuse ea mâhnită.

— Chestiile aste sunt toate cam acelaşi lucru. În tot cazul, mi-am satisfăcut curiozitatea.

Mai târziu, după plecarea Rhodei la bucătărie, Despard îmi spuse:

— Te-a zgâlţâit un pic, nu-i aşa?

Aş fi vrut să tratez toată treaba cu uşurinţă, dar Despard nu era un bărbat uşor de păcălit.

Am spus încetişor:

— A fost… Într-un fel… Destul de scârbos.

A dat din cap.

— Un om întreg la minte nu crede cu adevărat… Dar lucrurile astea au efectul lor. Am văzut multe în Africa. Vracii au o putere teribilă asupra oamenilor şi trebuie să

recunoşti că se petrec lucruri ciudate care nu pot fi explicate raţional.

— Decese?

— Da. Dacă un om ştie că a fost ales să moară, moare.

— Puterea sugestiei, presupun.

— Probabil.

— Dar nu eşti întru totul convins, nu?

— Nu, nu sunt foarte convins. Există cazuri care nu pot fi explicate prin niciuna din strălucitoarele noastre teorii ştiinţifice occidentale. De regulă, chestia asta nu are efect asupra europenilor (deşi am cunoscut cazuri). Dar dacă crezi în ea, dacă ai credinţa în sânge – ai încurcat-o!

Am spus gânditor.

— Sunt de acord cu tine că nu poţi fi prea didactic. Lucrurile ciudate se petrec chiar şi în ţara asta. Am fost într-o zi la un spital din Londra. Venise o fată care se plângea de dureri cumplite în oase, în braţ, dureri care nu se justificau prin nimic. S-a bănuit că era ceva pe sistem nervos, că fata era isterică. Doctorul i-a spus că ar putea să o vindece cu ajutorul unei vergele înroşite în foc, trasă în josul braţului, şi a întrebat-o dacă era de acord. Fata a fost de acord. A întors capul şi a strâns din ochi. Doctorul a muiat în apă rece o vergea de sticlă şi a trecut-o, de sus în jos, peste partea interioară a braţului fetei. Fata a ţipat de durere. El i-a spus: „De acum ai să fii bine”. Ea a răspuns: „Aşa sper, dar a fost groaznic. M-a ars”. Pentru mine lucrul ciudat a fost nu că fata crezuse că fusese arsă, ci că braţul ei chiar era ars. Carnea era băşicată peste tot pe unde o atinsese vergeaua.

— S-a vindecat? Întrebă curios Despard.

— Da. Nevrita, sau ce-o fi fost, n-a mai revenit. Totuşi, a trebuit să fie tratată pentru arsură la braţ.

— Extraordinar! Asta face dovada a ceea ce discutam, nu?

— Însuşi doctorul a rămas trăsnit.

— Cred şi eu! Mă privi curios. De ce ai ţinut atât de mult să te duci la şedinţa aia de spiritism?

Am dat din umeri.

— Femeile astea trei mă intrigă. Vroiam să văd cam ce fel de spectacol pot pune în scenă.

Despard nu mai spuse nimic. Nu cred că m-a crezut.

Mai târziu m-am dus la vicariat. Uşa era deschisă, dar se părea că în casă nu era nimeni.

M-am dus în cămăruţa unde era telefonul şi am sunat-o pe Ginger.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate până să-i aud glasul.

— Alo!

— Ginger!

— Oh, tu eşti. Ce s-a întâmplat?

— Eşti teafără?

— Bine-nţeles că sunt teafără. De ce n-aş fi?

Am răsuflat uşurat. Ginger n-avea nimic. Cum putusem să cred, chiar şi o clipă, că o grămadă de scamatorii ieftine ar putea să-i facă rău unei fiinţe atât de normale ca Ginger?

— Mă gândeam doar că s-ar putea să fi visat urât, am spus neconvingător.

— N-am visat. Mă aşteptam s-o fac, dar tot ce s-a întâmplat a fost să stau trează şi să mă întreb dacă simt că mi se întâmplă ceva deosebit. Chiar m-a indignat faptul că nu mi s-a întâmplat nimic.

Am râs.

— Dar continuă… Povesteşte-mi, spuse Ginger. Cum a fost?

— Nimic foarte ieşit din comun. Sybil s-a întins pe un divan purpuriu şi a intrat în transă.

Ginger chicoti cu poftă.

— Serios? Ce grozav! Era un divan îmbrăcat în catifea iar ea era goală?

— Sybil nu e madame de Montespan. Şi n-a fost un ritual de magie neagră. De fapt, Sybil era foarte îmbrăcată, avea o rochie albastră cu păuni şi o mulţime de simboluri brodate.

— Asta-i seamănă. Ce-a făcut Bella?

— Asta chiar că a fost ceva scârbos… A omorât un cocoş alb şi apoi ţi-a înmuiat mănuşa în sângele lui.

— Oh, greţos… Altceva?

— O grămadă de lucruri. Thyrza şi-a deşertat întregul sac cu trucuri. A chemat un spirit – Macandal, parcă. Şi au mai fost lumini colorate şi incantaţii. Pentru unii, toată treaba trebuie să fi fost foarte impresionantă… Cred că i-a speriat de moarte.

— Dar pe tine nu te-a speriat?

— Bella m-a speriat un pic, recunosc. Avea un cuţit foarte ameninţător şi m-am gândit că poate şi-a pierdut minţile şi o să mă sacrifice şi pe mine ca pe cocoş.

Ginger insistă.

— Nu te-a mai înspăimântat nimic altceva?

— Pe mine nu mă influenţează astfel de lucruri.

— Atunci de ce păreai atât de mulţumit să auzi că sunt teafără?

— Păi, pentru că…

— Perfect, spuse îndatoritoare Ginger. Nu trebuie să răspunzi la asta. Şi nu te mai preface! Ceva te-a impresionat.

— Oh, asta numai pentru că ele… Thyrza, adică, părea atât de sigură de rezultat.

— Sigură că poate să omoare o persoană?

În glasul lui Ginger se citea îndoiala.

— E o tâmpenie, am spus.

— Şi Bella era sigură?

Am reflectat.

— Cred că pentru Bella distracţia consta în a omorî cocoşi şi n-o mai interesa altceva. S-o fi auzit mugind: „Sângele… Sângele!” Sincer, Ginger, toată treaba a fost un circ!

— Acum eşti bine, nu-i aşa?

— Cum adică „bine”?

— Când m-ai sunat, nu erai, dar acum eşti.

Avea dreptate. Vocea ei vioaie, normală, îmi făcuse mult bine. Ginger era teafără, nici măcar nu visase urât.

— Şi ce facem mai departe? Rămân consemnată încă o săptămână?

— Dacă vreau să-l uşurez pe Bradley de o sută de lire, da.

— Fii convins că-l sărăceşti. Rămâi la Rhoda?

— Încă puţin. Pe urmă mă mut la Bournemouth: Trebuie să mă suni zilnic, reţine, sau mai bine te sun eu. Acum sun de la vicariat.

— Ce face doamna Dane Calthrop?

— E în mare formă. Apropo, i-am povestit totul.

— Eram sigură. Ei bine, la revedere. Am să mă cam plictisesc în următoarele săptămâni, dar asta e!

— Ce ştiu cei de la galerie?

— Că sunt plecată într-o croazieră.

— Auzi, n-ai zărit prin preajmă nici o figură dubioasă?

— Nu, nimic neobişnuit. Lăptarul, tipul care citeşte contorul de gaz, o femeie care m-a întrebat ce marcă de cosmetice folosesc, alta care vroia o donaţie pentru orbi şi, fireşte, portarul.

— Par destul de inofensivi, am comentat.

— La ce te aşteptai?

— Sincer, nu ştiu. Auzi, dacă tipul cu gazele nu era de la gaze?

— Avea legitimaţie autentică. I-am cerut-o! N-a făcut decât să se urce pe un taburet din baie, a citit contorul şi a notat cifrele. Te asigur că n-a aranjat să am scăpări de gaze în dormitor.

Nu, Calul Bălan nu se ocupa cu scăpări de gaze accidentale – nimic atât de concret!

— Oh, am avut un vizitator, spuse Ginger. Prietenul tău Corrigan. E drăguţ.

— Îmi închipui că l-a trimis Lejeune.

— Părea să creadă că e de datoria lui să mi se alăture din pricina numelui. Hai Corriganii!

Am închis. Mă simţeam uşurat.

Când m-am întors, am găsit-o pe peluză pe Rhoda ungându-şi unul din câini cu o alifie.

— Tocmai a plecat veterinarul, spuse ea. Spune că are pecingine. Nu vreau să ia şi copii sau ceilalţi câini.

— Pot lua şi adulţii.

— De regulă, copiii au pecingine. Slavă Domnului că sunt toată ziua plecaţi la şcoală! Stai cuminte, nu te mai suci!

M-am oferit s-o ajut, dar Rhoda a refuzat, fapt pentru care i-am fost recunoscător. Mi-am continuat hoinăreala.

A doua zi, pe la prânz, am plecat să mă plimb în direcţia Shadlanger Lane. Shadlanger Lane începea de la Priors Court. Pe drum m-a fulgerat o idee. De ce să nu-i fac o vizită domnului Venables?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai mult ideea. Vizita mea nu avea de ce să pară suspectă. Mi-ar fi fost foarte simplu să mă duc şi să întreb dacă pot să mă mai uit o dată la un anumit obiect pe care nu avusesem timp să-l admir pe îndelete în timpul vizitei precedente.

Faptul că farmacistul acela… Cum îl chema? Odgen… Osborne? Da, Osborne… Ei bine, faptul că Osborne îl recunoscuse pe Venables era cel puţin interesant.

Venables avea ceva misterios. O simţisem de prima dată. Avea o minte brici, eram sigur. Şi mai avea ceva… Ce cuvânt s-ar potrivi? Da, ceva de vulpe. Ceva de animal de pradă, distrugător. Un om prea deştept, probabil, să fie el însuşi ucigaş, dar un om care putea organiza foarte bine o reţea de ucigaşi, dacă vroia.

Un om misterios, deştept, bogat…

Aşa cum stăteau lucrurile în problema care mă interesa, Venables se potrivea perfect rolului de coordonare. Creierul din umbră. Dar acest farmacist, Osborne, afirmase că îl văzuse pe Venables mergând pe jos pe o stradă din Londra. Cum acest lucru era imposibil, identificarea era fără valoare, iar faptul că Venables locuia în vecinătatea Calului Bălan nu însemna nimic.

Totuşi, mi-am spus, mi-ar plăcea să mă mai uit o dată la domnul Venables. Aşa că, la momentul potrivit, am intrat pe porţile lui Priors Court.

Îmi deschise acelaşi servitor şi îmi spuse că domnul Venables era acasă. Scuzându-se că mă lasă în hol („Domnul Venables nu întotdeauna se simte suficient de bine ca să primească vizitatori”) se îndepărtă, şi câteva clipe mai târziu reveni informându-mă că domnul Venables ar fi încântat să mă vadă.

Venables îmi făcu o primire extrem de cordială, salutându-mă ca pe un vechi prieten.

— Foarte drăguţ din partea dumitale că ai venit să mă vezi, dragă prietene. Am auzit că eşti prin părţile astea şi aveam de gând s-o sun în seara asta pe Rhoda şi să vă invit pe toţi la prânz sau la cină.

M-am scuzat că am picat aşa, pe nepusă masă, şi i-am explicat că nu fusese ceva premeditat.

— De fapt, mi-ar plăcea la nebunie să mai arunc o privire peste miniaturile mongoleze pe care le aveţi. Data trecută n-am avut timp să le admir cum se cuvine.

— Mă bucur că le apreciezi. Sunt atât de fin lucrate!

În continuare, conversaţia noastră a fost întru totul tehnică. Trebuie să recunosc că pentru mine a fost o delectare să mai văd o dată câteva din lucrurile cu adevărat minunate pe care le avea.

Fu adus ceaiul, şi domnul Venables insistă să-l împart cu el.

Ceaiul nu era una din mesele mele favorite, dar am apreciat ceştile delicate în care a fost servit şi o prăjitură cu prune care m-a dus cu gândul la copilărie şi la ceaiul din casa bunicii mele.

— De casă, am spus cu apreciere.

— Fireşte! În casa asta nu intră niciodată o prăjitură cumpărată.

— Aveţi o bucătăreasă grozavă, ştiu. Nu vă este greu să ţineţi un personal la ţară, atât de rupt de lume cum sunteţi aici?

Venables ridică din umeri.

— Trebuie să am ce e cel mai bun. Insist asupra acestui lucru. Fireşte, pentru asta trebuie să plăteşti! Eu plătesc.

Aici se vedea toată aroganţa firească a omului. Am spus sec:

— Dacă eşti destul de norocos ca să ţi-o permiţi, nu încape îndoială că asta rezolvă toate problemele.

— Totul depinde de ceea ce vrei de la viaţă, să ştii. Dacă dorinţele tale sunt destul de puternice, asta-i ceea ce contează. Mulţi oameni fac bani fără să aibă habar ce pot face banii pentru ei! Ca urmare, se transformă în ceea ce s-ar putea numi o maşină de făcut bani. Devin sclavii banilor. Pleacă la birou cu noaptea în cap şi rămân acolo până târziu. Niciodată nu se distrează. Şi ce obţin în schimb? Maşini mai mari, case mai mari, amante sau soţii mai costisitoare şi, dă-mi voie să spun, dureri de cap mai mari.

— Dar dumneavoastră?

— Eu… Zâmbi. Eu am ştiut ce am vrut. O infinită libertate în care să contemplu minunatele lucruri ale acestei lumi naturale şi artificiale. Cum în ultimii ani mi-a fost refuzată plăcerea de a merge să le văd în mediul lor natural, a trebuit să le aduc din toată lumea la mine.

— Totuşi, ca să se poată întâmpla asta, a fost nevoie de bani mai întâi.

— Da, trebuie să-ţi planifici loviturile – şi asta implică o mulţime de planuri – dar, în ziua de azi, nu e deloc nevoie să faci cine ştie ce ucenicie sordidă.

— Nu cred că vă înţeleg foarte bine.

— E o lume în schimbare, Easterbrook. Întotdeauna a fost, dar acum schimbările vin mai repede. Ritmul s-a accelerat… Trebuie să profiţi de asta.

— O lume în schimbare, am spus gânditor.

— Îţi deschide noi perspective.

Am spus pe ton de scuză:

— Mă tem că vă adresaţi unui om care priveşte în partea opusă – spre trecut, nu spre viitor.

Venables ridică din umeri.

— Viitorul? Cine poate să-l prevadă? Eu vorbesc de ziua de azi, acum, momentul imediat! Nu iau în seamă nimic altceva. Noile tehnici ne stau la dispoziţie. Deja avem maşini care ne pot furniza răspunsul la întrebări în câteva secunde.

— Computerele? Creierul electronic?

— Lucruri de genul ăsta.

— Vor înlocui maşinile omul la un moment dat?

— Oamenii, da. Oamenii care sunt doar unităţi de putere, adică. Dar Omul, nu. Trebuie să existe Omul Controlor, Omul Gânditor, care elaborează întrebările la care urmează să răspundă maşinile.

— Omul, Superman? În glas mi se citea o uşoară ironie.

— De ce nu, Easterbrook? De ce nu? Nu uita, cunoaştem, sau începem să cunoaştem, câte ceva despre Om – animalul uman. Practicarea a ceea ce se numeşte uneori, în. Mod incorect, spălarea creierului ne-a deschis posibilităţi extrem de interesante în această direcţie. Nu doar corpul, ci şi mintea omului răspunde la anumiţi stimuli.

— O doctrină periculoasă.

— Periculoasă?

— Periculoasă pentru pacient.

Venables dădu din umeri.

— Întreaga viaţă e periculoasă. Noi uităm asta, noi care am fost crescuţi în unul din micile buzunare ale civilizaţiei, Easterbrook. Căci asta e tot ce e cu adevărat civilizaţia. Mici buzunare cu oameni ici şi colo, care s-au adunat laolaltă pentru a se proteja reciproc şi care în felul acesta sunt în stare să păcălească şi să controleze natura. Ei au învins jungla, dar această victorie este doar temporară. În orice moment jungla va prelua comanda. Mândrele oraşe care erau sunt acum doar movile de pământ năpădite de vegetaţie şi cocioabe amărâte locuite de oameni care reuşesc doar să le ţină în viaţă, nu mai mult. Viaţa este întotdeauna periculoasă – niciodată să nu uiţi asta. Probabil că, în final, nu numai mari forţe ale naturii, ci şi munca

propriilor noastre mâini o poate distruge. Suntem foarte aproape de acest moment…

— Categoric, asta nu se poate nega. Dar mă interesează teoria dumneavoastră despre putere – puterea asupra minţii.

— Oh, asta! Venables păru pe neaşteptate stânjenit. Probabil că am exagerat.

Această stânjeneală şi retragerea fostelor afirmaţii mi s-au părut interesante. Venables era un om care trăia mult în singurătate. Un om singur simte nevoia de a vorbi cu cineva… cu oricine. Venables vorbise cu mine… Şi, probabil, nu în mod înţelept.

— Omul-Superman, am spus. Mai că m-aţi convins de această versiune modernă a ideii, să ştiţi.

— Nu e nimic nou. Formula Superman-ului datează de mult. Pe ea s-a clădit o întreagă filosofie.

— Desigur. Dar mie mi se pare că Superman-ul dumneavoastră este un Superman diferit… Un om care ar putea deţine puterea fără ca să se ştie că o deţine. Un om care stă pe scaun şi trage sforile.

Mă uitam la el în timp ce vorbeam. Venables zâmbi.

— Îmi atribui mie acest rol, Easterbrook? Aş dori să fi fost aşa. Ai nevoie de ceva care să compenseze… Asta!

Bătu uşor cu mâna pătura care îi acoperea picioarele, în glas i se citea o amărăciune neaşteptată.

— Nu vă voi oferi compasiunea mea, am spus. Pentru un om în situaţia dumneavoastră compasiunea nu ajută la nimic. Dar daţi-mi voie să spun că dacă ar fi să ne imaginăm un asemenea personaj, un om care poate transforma un dezastru neaşteptat în triumf, după părerea mea dumneavoastră aţi fi exact acest tip de om.

Venables râse.

— Mă flatezi, spuse el.

Dar am văzut că era încântat.

— Nu. Am cunoscut destui oameni în viaţa mea ca să-mi dau seama când mă aflu în faţa unui om deosebit,

supradotat.

— Mă întreb ce te face de fapt să spui asta, spuse el gânditor. Tot ce vezi aici? Arătă neglijent cu mâna înjur.

— Astea-s o dovadă că sunteţi un om care ştie ce să cumpere, care are discernământ şi gust. Dar am senzaţia că e vorba de mai mult decât de o simplă posesie. Aţi declarat că achiziţionaţi lucruri frumoase şi interesante. Şi practic aţi dat de înţeles că n-au fost achiziţionate prin trudă.

— Foarte adevărat, Easterbrook. Cum spuneam, numai prostul trudeşte. Trebuie să gândeşti, să planifici în cel mai mic detaliu campania. Secretul succesului e ceva foarte simplu – dar trebuie gândit! Ceva simplu. Îl gândeşti, îl pui în practică şi gata, asta-i tot!

L-am privit lung. Ceva simplu… Ceva atât de simplu ca înlăturarea persoanelor nedorite? Îndeplinind o nevoie? O acţiune săvârşită fără a pricinui rău cuiva, în afară de victimă. O acţiune plănuită de domnul Venables, din scaunul de invalid, şi executată de… Cine? De Thyrza Grey?

L-am urmărit în timp ce spuneam:

— Toată discuţia asta despre controlul la distanţă îmi aminteşte de ceva ciudat spus de domnişoara Grey.

— Ah, draga noastră Thyrza! (Tonul lui era moale, indulgent, dar oare nu zărisem o uşoară zvâcnire a pleoapelor?) Doamnele astea două spun atâtea prostii! Şi sunt crezute, să ştii, chiar sunt crezute. Ai fost la vreuna din caraghioasele lor şedinţe de spiritism? Sunt sigur că au insistat să te duci.

Am avut un moment de ezitare în timp ce mă decideam rapid ce atitudine se cuvenea să adopt în privinţa asta.

— Da… Am fost la o şedinţă.

I-am evitat privirea şi m-am străduit să par stânjenit.

— Eu… Ei bine, fireşte că n-am crezut nimic din ce am văzut. Ele păreau foarte sincere, dar… M-am uitat la ceas. Habar n-aveam că e atât de târziu. Trebuie să mă întorc repede. Verişoara mea se întreabă, probabil, pe unde sunt şi ce fac.

— Ai înveselit un infirm într-o după-amiază plictisitoare. Transmite-i Rhodei salutările mele. Trebuie să aranjăm o altă întâlnire curând. Mâine plec la Londra. E o licitaţie interesantă la Sotheby’s. Fildeşuri franţuzeşti medievale. Excelent! Sunt sigur că le vei aprecia, dacă reuşesc să le achiziţionez.

Ne-am despărţit în această nota amicală. Oare văzusem în ochii lui un licăr amuzat şi maliţios când îmi remarcase stânjeneala legată de şedinţa de spiritism? Aşa credeam. Dar nu eram sigur. Era foarte probabil ca, în condiţiile date, imaginaţia să-mi joace feste.

Capitolul XIX

Am ieşit în întunericul care deja se lăsase şi, cum cerul era acoperit de nori, am luat-o cam pe bâjbâite în josul aleii. O dată, am privit înapoi la ferestrele luminate ale casei. În momentul acela am ieşit de pe pietriş pe iarbă şi m-am ciocnit cu cineva care mergea în direcţia opusă.

Era un om scund, robust. Ne-am cerut reciproc scuze. Avea un glas profund, de bas, cu o notă pedantă, nostimă.

— Îmi pare tare rău…

— Nu aveţi de ce. A fost numai vina mea…

— N-am mai fost pe aici, aşa că nu prea ştiu pe unde merg, i-am explicat. Ar fi trebuit să fi adus o lanternă.

— Permiteţi-mi.

Străinul scoase din buzunar o lanternă, o aprinse şi mi-o întinse. La lumina ei am văzut că era un bărbat între două vârste, cu o faţă rotundă, bucălată, o mustaţă neagră şi ochelari. Purta un trenci de ploaie de bună calitate şi era chintesenţa respectabilităţii. Oricum, m-am întrebat de ce nu folosea el însuşi lanterna dacă tot o avea la el.

Am spus cam prosteşte:

— Ah, acum văd. Am ieşit din alee.

Am păşit înapoi pe ea, apoi i-am înapoiat lanterna.

— Acum pot găsi drumul.

— Nu, nu, vă rog s-o păstraţi până ajungeţi la poartă

— Dar dumneavoastră… Mergeţi spre casă?

— Nu, am acelaşi drum cu dumneavoastră. Ăă… În josul drumului. Apoi urc spre staţia de autobuz. Iau autobuzul care se întoarce la Bournemouth.

— Înţeleg, am spus, şi am pornit împreună. Însoţitorul meu părea uşor stânjenit. Mă întrebă dacă şi eu mergeam spre staţia de autobuz. I-am răspuns că stăteam în vecinătate.

Urmă iarăşi o pauză şi am simţit că stânjeneala tovarăşului meu creştea. Era genul de om căruia nu-i place să se simtă în nici un fel într-o postură falsă.

— Aţi fost în vizită la domnul Venables? Mă întrebă, dregându-şi glasul.

— Da. Din câte am înţeles şi dumneavoastră vă duceaţi acolo, nu?

— Nu. Nu… De fapt… Se opri, apoi continuă: Eu locuiesc în Bournemouth… Sau, mai degrabă, în apropiere de Bournemouth. Tocmai m-am mutat într-un mic bungalow de acolo.

Ceva mi-a zbârnâit în minte. Ce auzisem de curând despre un mic bungalow din Bournemouth? În timp ce mă străduiam să-mi amintesc, însoţitorul meu, tot mai stânjenit, simţi nevoia să vorbească.

— Trebuie să vi se pară foarte ciudat şi recunosc, e ciudat, să găsiţi pe cineva hoinărind pe domeniul unei case când… Persoana în cauză nu se cunoaşte cu stăpânul casei. Motivele mele sunt puţin mai greu de explicat, deşi, vă asigur, ele există. Dar pot să vă spun că, deşi m-am stabilit doar de puţin timp în Bournemouth, sunt foarte cunoscut acolo şi aş putea aduce mai mulţi locuitori respectabili care să garanteze pentru mine. De fapt, sunt un farmacist care şi-a vândut recent vechea afacere din Londra şi m-am retras în părţile astea pe care întotdeauna le-am considerat încântătoare. Chiar foarte încântătoare.

Mi s-a aprins beculeţul. Ştiam cine era omuleţul. Între timp, el o dădea înainte.

— Numele meu este Osborne, Zachariah Osborne, şi, cum spuneam, am, sau mai degrabă am avut o afacere frumuşică

în Londra… Barton Street, Paddington Green. O zonă foarte bună pe vremea tatălui meu, dar acum schimbată în mod trist… Da, foarte schimbată.

Oftă şi clătină din cap. Apoi reluă:

— Asta este casa domnului Venables, nu-i aşa? E… ăă… Prieten cu dumneavoastră?

Am spus cu intenţie:

— Prieten e prea mult spus. În afara de azi, l-am mai întâlnit doar o dată, când am fost cu nişte prieteni la masă la el.

— Da… Înţeleg… Da, sigur.

Ajunseserăm la porţile de la intrare. După ce am ieşit, domnul Osborne se opri nehotărât. I-am înapoiat lanterna.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin. Eu… Făcu o pauză, apoi cuvintele începură să se rostogolească în grabă. N-aş vrea să credeţi… Adică, practic vorbind, dădeam târcoale. Dar, vă asigur, nu din vreo curiozitatea vulgară. Postura mea trebuie să vi se fi părut… Ăă… Extrem de ciudată… ar putea duce la interpretări greşite. Mi-ar plăcea să va explic, să… Ăă… Să-mi clarific situaţia.

Am aşteptat. Părea cel mai bun lucru. Curiozitatea mea, vulgară sau nu, fusese stârnită. Vroiam să mi-o satisfac.

Domnul Osborne rămase tăcut câteva clipe, apoi se hotărî.

— Chiar aş vrea să vă explic, domnule… Ăă…

— Easterbrook. Mark Easterbrook.

— Domnule Easterbrook. Cum spuneam, aş vrea să am şansa de a-mi explica purtarea destul de ciudată. Aveţi timp? Peste câmp, până la şoseaua principală, sunt doar cinci minute de mers pe jos. Acolo, la benzinărie, lângă staţia de autobuz, este o cafenea micuţă, foarte respectabilă. Autobuzul meu pleacă abia peste douăzeci de minute. Dacă mi-aţi permite să vă ofer o cafea…

Am acceptat. Am luat-o împreună peste câmp. Domnul Osborne trăncănea despre Bournemouth, despre plăcerile

lui, despre clima lui excelentă, despre concertele lui şi despre oamenii cumsecade care trăiau acolo.

Am ajuns la şoseaua principală. Benzinăria era pe colţ, iar după ea, imediat, staţia de autobuz. Cafeneaua era micuţă şi curată şi, cu excepţia unui cuplu tânăr dintr-un colţ, pustie. Am intrat şi domnul Osborne comandă cafea şi fursecuri pentru două persoane.

Apoi se aplecă peste masă şi începu să-şi lepede povara ce îl apăsa.

— Totul porneşte de la un caz despre care poate aţi citit în ziare acum câtva timp. Nu a fost un caz prea senzaţional, n-a ţinut capul de afiş – dacă asta e exprimarea corectă. Era vorba de preotul parohiei romano-catolice din districtul în care e… a fost… Prăvălia mea. Într-o noapte a fost urmărit şi ucis. Foarte trist. Astfel de întâmplări sunt atât de frecvente în ziua de azi! Cred că era un om bun, deşi, eu personal nu împărtăşesc doctrina catolică. Indiferent cum a fost, trebuie să vă explic interesul meu deosebit în acest caz. Poliţia a dat un anunţ ca toţi cei care îl văzuseră în noaptea aceea pe părintele Gorman să ia legătura cu ea. Întâmplător, în seara cu pricina, în jurul orei opt, mă aflam în faţa prăvăliei mele şi l-am văzut trecând pe părintele Gorman pe trotuarul de vizavi. La mică distanţă în spatele lui mergea un om a cărui înfăţişare era destul de neobişnuită ca să-mi atragă atenţia. Fireşte, la vremea respectivă nu m-am gândit la nimic rău, dar sunt un om cu un pronunţat spirit de observaţie, domnule Easterbrook, şi am obiceiul să înregistrez mental cum arată oamenii. Este un hobby al meu. În tot cazul, le-am descris poliţiştilor bărbatul pe care-l văzusem. Mi-au mulţumit şi asta a fost tot. Acum vine partea surprinzătoare a poveştii mele. Acum vreo zece zile am fost la o sărbătoare bisericească din micul sat care se poate vedea din şoseaua pe care tocmai am venit, şi spre marea mea uimire l-am văzut pe bărbatul de care vorbeam. Trebuie să fi avut un accident sau aşa am crezut, căci era într-un cărucior de invalid. M-am interesat

cine era şi am aflat că era un localnic bogat, pe nume Venables. După o zi sau două i-am scris ofiţerului de poliţie în faţă căruia dădusem prima declaraţie… Inspectorul Lejeune. A venit la Bournemouth. Oricum, părea sceptic că bărbatul acesta ar putea fi cel pe care-l văzusem în noaptea crimei. M-a informat că domnul Venables era infirm de ani de zile, din cauză că avusese poliomielită. Mi-a spus că trebuia să mă fi înşelat… Că era vorba doar de-o asemănare.

Domnul Osborne se opri. Am amestecat lichidul spălăcit din faţa mea şi am sorbit cu precauţie.

— Ei bine, asta pare să lămurească lucrurile, am spus.

— Da… Spuse domnul Osborne pe un ton nemulţumit. Dar trebuie să vă spun ceva, domnule Easterbrook. Când eram copil, un prieten al tatălui meu, tot farmacist, a fost chemat să depună mărturie în cazul lui Jean Paul Marigot. Poate vă amintiţi, şi-a otrăvit soţia, care era englezoaică, cu un preparat pe bază de arsenic. Prietenul tatălui meu l-a identificat ca fiind omul care semnase sub un nume fals în registrul lui pentru otrăvuri. Marigot a fost condamnat şi spânzurat. Asta m-a impresionat foarte tare… Aveam nouă ani pe atunci, o vârstă uşor de impresionat. Marea mea speranţă a fost ca şi eu să pot figura cândva într-un caz celebru şi să pot da pe mâna justiţiei un criminal! Poate din cauza asta am început să-mi fac un obiect de studiu din memorizarea chipurilor. Trebuie să vă mărturisesc că ani de zile am trăit cu speranţa că, într-o zi, nu ştiu ce bărbat hotărât să scape de soţia lui o să intre în prăvălia mea şi o să procure ceea ce îi trebuia… Domnul Osborne oftă. Vai, dar asta nu s-a întâmplat! Sau, dacă s-a întâmplat, persoana în cauză n-a fost adusă niciodată în faţa justiţiei. Aşa că această identificare, deşi nu era ceea ce sperasem, îmi dădea cel puţin posibilitatea de a fi martor într-un caz de crimă!

Faţa i se lumină de o plăcere copilărească.

— Foarte dezamăgitor pentru dumneavoastră, am spus.

— D-da. Eu sunt un om încăpăţânat, domnule Easterbrook. Pe măsură ce zilele treceau, eram tot mai sigur că aveam dreptate. Acel bărbat pe care l-am văzut eu era Venables şi nu altul. Oh, ştiu! O să spuneţi că era o noapte ceţoasă. Că era la o oarecare distanţă… Dar ceea ce poliţia n-a luat în consideraţie este că m-am specializat în recunoaşterea persoanelor. Nu era vorba doar de trăsături, de nasul coroiat, de mărul lui Adam reliefat; mai există ţinuta capului, unghiul pe care-l face ceafa cu umerii. Mi-am spus: „Hai, recunoaşte că te-ai înşelat”. Dar am continuat să simt că nu mă înşelasem. Poliţia a spus că era imposibil. Dar era imposibil? Asta m-am întrebat.

— Totuşi, cu o infirmitate de genul ăsta…

M-a oprit, fluturându-şi arătătorul.

— Aţi rămâne surprins să ştiţi până unde poate ajunge omul când îşi pune în cap să facă ceva. N-aş vrea să spun că medicii sunt creduli… Un caz simplu de prefăcătorie va fi curând depistat… Dar există metode pe care un farmacist le poate aprecia mai bine ca un doctor. Anumite droguri, de pildă, care la prima vedere par preparate absolut inofensive. Ele pot provoca febră, iritaţii ale mucoasei şi pielii, sporirea secreţiilor…

— Dar mai greu să atrofieze membre, i-am atras eu atenţia.

— Adevărat. Dar cine spune că membrele domnului Venables sunt atrofiate?

— Păi… Doctorul lui, presupun.

— Chiar aşa. Dar am încercat să culeg câteva informaţii despre acest aspect. Doctorul domnului Venables este în Londra, în Harley Street, asta-i adevărat, iar aici a fost consultat de doctorul local, când a sosit prima dată. Dar acest doctor s-a pensionat şi acum trăieşte în străinătate. Doctorul actual nu l-a îngrijit niciodată pe domnul Venables. Domnul Venables se duce o dată pe lună la Londra, în Harley Street.

M-am uitat curios la el.

— Nu văd, totuşi…

— Să presupunem (doar să presupunem) că domnul Venables al nostru intră în legătură cu un om care a rămas infirm de pe urma poliomielitei, om aflat într-o situaţie financiară precară. Domnul Venables îi face o propunere. Să spunem că bărbatul seamănă în mare cu el. Adevăratul suferind se prezintă la un specialist dându-se drept domnul Venables, este examinat şi astfel istoria cazului este în întregime corectă. Apoi domnul Venables îşi ia o casă la ţară. Doctorul local vrea să se pensioneze curând. Iarăşi apare adevăratul suferind. Este examinat. Şi gata! Domnul Venables este înregistrat ca suferind de poliomielită, cu membrele atrofiate. Este văzut în localitate (când este văzut) într-un scaun de invalid, etc.

— Dar servitorii lui ar şti, am obiectat. Valetul lui.

— Dar dacă, să presupunem, este vorba de o bandă, valetul face parte din bandă. Ce ar putea fi mai simplu? Poate, la fel, şi ceilalţi servitori.

— Dar de ce?

— Ah, asta-i altă întrebare, nu-i aşa? N-am să vă spun teoria mea… O să râdeţi de ea. Dar, vedeţi, există un alibi foarte bun pentru un om care s-ar putea să vrea un alibi. El ar putea fi aici, acolo, oriunde, fără ca cineva s-o ştie. A fost văzut mergând pe jos în Paddington? Imposibil! E un infirm neajutorat care trăieşte la ţară, etc., etc. Domnul Osborne se opri şi se uită la ceas. Autobuzul meu intră în cursă. Trebuie să mă grăbesc. În seara asta, după cum aţi văzut, dădeam târcoale întrebându-mă dacă aş putea dovedi cumva ipoteza mea. N-a fost frumos, recunosc… Dar dacă, de exemplu, îl surprindeam pe domnul Venables al nostru plimbându-se liniştit pe domeniul lui, ei bine, gata dovada! Sau dacă n-ar fi tras prea curând draperiile şi aş fi putut să arunc o privire în bibliotecă şi să-l văd plimbându-se prin cameră fără să-i treacă prin minte că era spionat? De ce să-i fi trecut? Din câte ştie, nimeni nu-l suspectează!

— De ce sunteţi atât de sigur că omul pe care l-aţi văzut în noaptea aceea era Venables?

— Ştiu că era Venables!

Sări în picioare.

— Vine autobuzul. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Easterbrook. Şi mi-am luat o greutate de pe inimă că am putut să vă explic ce făceam la Priors Court. Aş zice că pentru dumneavoastră toate astea sunt prostii.

— Câtuşi de puţin. Dar tot nu mi-aţi spus ce credeţi că pune la cale domnul Venables.

Domnul Osborne păru stânjenit şi niţel ruşinat.

— O să râdeţi spuse el. Toată lumea spune că e bogat, dar nimeni nu poate să ştie cum şi-a făcut banii. Am să vă spun ce cred eu. Cred că e unul din maeştrii crimei despre care citeşti în cărţi. Asta ar putea să vă sune a prostie dar eu…

Autobuzul era gata de plecare. Domnul Osborne o luă la fugă.

Am pornit îngândurat către casă. Teoria pe care mi-o expusese domnul Osborne era fantastică, dar trebuia să recunosc că era posibil să fie un sâmbure de adevăr în ea.

Capitolul XX

În dimineaţa următoare am sunat-o pe Ginger şi i-am spus că mă mut la Bournemouth a doua zi.

— Am găsit un hotel mic şi liniştit numit Deer Park. Are câteva ieşiri laterale foarte discrete şi drăguţe. Aş putea să mă reped până la Londra să te văd.

— Presupun că n-ar trebui s-o faci. Dar nu pot să nu spun că ar fi grozav să vii. N-ai idee ce plictiseală e aici! Dacă nu poţi să vii tu, m-aş putea strecura eu să ne întâlnim undeva.

Dintr-o dată, glasul ei m-a izbit.

— Ginger! Ce-i cu vocea ta? Parcă sună altfel…

— N-am nimic! Nu-ţi face probleme.

— Dar ce-i cu vocea ta?

— Mă doare puţin în gât, atâta tot.

— Ginger!

— Ascultă, Mark, oricine poate avea gâtul inflamat. Cred că m-a prins răceala. Sau poate gripa.

— Gripa? Ascultă, nu ocoli subiectul. Eşti teafără sau nu?

— Nu te agita. Sunt teafără.

— Spune-mi exact cum te simţi. Te simţi ca atunci când ai gripă?

— Păi. Poate… Mă dor puţin toate oasele, ştii şi tu cum e…

— Ai temperatură?

— Un pic…

M-a cuprins o răceală oribilă. Eram îngrozit. Ştiam că şi Ginger era îngrozită, oricât ar fi refuzat s-o recunoască.

— Mark… Nu intra în panică. Zău că n-ai de ce.

— Probabil că nu. Dar trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie. Sună-l pe doctorul tău şi spune-i să vină să te vadă. Imediat.

— Perfect… Dar, o să creadă că sunt o gâscă sperioasă.

— Nu contează. Fă-o! Pe urmă, sună-mă.

După ce am închis, am rămas mult timp cu ochii pironiţi pe telefon. Panică… Nu trebuie să intru în panică… În perioada asta a anului întotdeauna bântuie gripa… Doctorul o să aibă grijă… Probabil e doar o uşoară răceală…

Cu ochii minţii, am revăzut-o pe Sybil în rochia ei brodată cu simbolurile răului. Am auzit glasul Thyrzei, decretând, ordonând… Pe podeaua desenată cu cretă, am revăzut-o pe Bella îngânându-şi vrăjile diavoleşti, ţinând un cocoş alb care se zbătea…

Prostii, toate erau prostii… Bine-nţeles că toate erau superstiţii prosteşti… Şi dulapul acela pe roţi, ca o cutie…

Cutia… Cutia nu era atât de uşor de negat. Cutia nu reprezenta superstiţia omenească ci o posibilitate ştiinţifică… Dar nu era posibil, nu putea fi posibil ca…

Doamna Dane Calthrop mă găsi acolo, uitându-mă lung la telefon. Spuse imediat:

— Ce s-a întâmplat?

— Ginger nu se simte bine.

Vroiam să-mi spună că totul era o prostie. Vroiam să mă liniştească. Dar nu mă linişti.

— Asta-i rău, spuse ea. Da, cred că e rău.

— Dar nu e posibil! Nu cred nici o clipă că ele pot face ceea ce spun!

— Oare?

— Doar nu credeţi… Nu puteţi crede…

— Dragul meu Mark, şi dumneata şi Ginger aţi admis deja posibilitatea unui astfel de lucru, altfel n-aţi fi făcut ceea ce faceţi.

— Iar faptul că noi credem înrăutăţeşte lucrurile… Le face şi mai posibile!

— N-aţi ajuns atât de departe încât să credeţi, doar recunoaşteţi că. Având o dovadă, aţi putea crede.

— Dovadă? Ce dovadă?

— Faptul că Ginger a început să se simtă rău este o dovadă.

Am urât-o. Am strigat furios:

— De ce trebuie să fiţi atât de pesimistă? E doar o simplă răceală. De ce persistaţi în a crede ce e mai rău?

— Pentru că e ce e mai rău, trebuie să privim lucrurile în faţă, nu să ne vârâm capul în nisip ca struţul şi să ne trezim când va fi prea târziu.

— Credeţi că aceste giumbuşlucuri caraghioase au efect? Aceste transe şi vrăji şi cocoşi sacrificaţi şi tot sacul de trucuri?

— Ceva are efect, funcţionează.

— Dar ce? Ce? Blestematul ăla de dulap sau cutie! Am putea oare face să fie examinat? Dacă poliţia…

— Poliţia nu se dă în vânt să emită mandate de percheziţie fără un motiv bine întemeiat, ceea ce noi nu avem.

— Dar dacă m-aş duce acolo şi aş face praf maşinăria aia blestemată?

Doamna Calthrop clătină din cap.

— Din ce mi-ai spus, răul, dacă a fost vreun rău, a fost făcut în noaptea aceea.

Mi-am lăsat capul în mâini şi am mârâit:

— Mi-aş dori să nu ne fi lansat în afacerea asta afurisită.

Doamna Dane Calthrop spuse cu fermitate.

— Motivele voastre au fost excelente. Şi ce e făcut e făcut. Vei şti mai multe după ce te va suna Ginger. Presupun că te va suna la Rhoda…

Am înţeles aluzia.

— E mai bine să mă întorc.

— Sunt proastă, spuse pe neaşteptate doamna Calthrop în timp ce plecam. Ştiu că sunt proastă. Brizbrizuri! Ne lăsăm obsedaţi de brizbrizuri. Am senzaţia că gândim aşa cum vor ele să gândim.

Poate avea dreptate. Dar nu vedeam un alt mod de a gândi.

Ginger mă sună peste două ore.

— A fost, spuse ea. Părea puţin nedumerit, dar spune că probabil e gripă. Bântuie mult pe aici. M-a expediat în pat şi îmi trimite nişte medicamente. Am temperatură mare, dar e din cauza gripei, nu-i aşa?

Sub bravura de suprafaţă, în glasul răguşit se citea o rugăminte nenorocită.

— Ai să te faci bine, am spus nefericit. Auzi tu? Ai să te faci bine. Te simţi foarte rău?

— Păi… Febra… Şi junghiurile, şi mă dor toate cele, p cioarele şi pielea. Nu suport să mă atingă nimic… Şi sunt atât de fierbinte!

— Asta-i din cauza febrei. Ascultă, vin la tine! Plec acum, imediat. Nu, nu protesta.

— Perfect. Mă bucur că vii, Mark. Ştii… Nu sunt atât de vitează cum credeam…

L-am sunat pe Lejeune.

— Domnişoara Corrigan e bolnavă, i-am spus.

— Poftim?

— M-aţi auzit. E bolnavă. Şi-a chemat doctorul. El spune că probabil e gripă. Poate e. Dar poate nu e. Nu ştiu ce

puteţi face dumneavoastră. Singura idee care mi-a trecut prin cap e să fac rost de vreun specialist în treaba asta.

— Ce fel de specialist?

— Psihiatru… Sau psihanalist, sau psiholog. Psiho-ceva. Un om care ştie despre sugestie şi hipnotism şi spălarea creierului şi tot soiul ăsta de lucruri. Există oameni care se ocupă cu aşa ceva?

— Bine-nţeles că există. Da. Avem doi specialişti în aşa ceva la Ministerul de Interne. Cred că aveţi dreptate. S-ar putea să fie numai gripă… Dar s-ar putea să fie şi altceva pe bază „psiho”, ceva despre care nu se cunosc prea multe. Doamne, treaba asta ar putea fi exact ce speram, domnule Easterbrook!

Am închis. Nu mă interesau armele psihologice – tot ce mă interesa era Ginger. Niciunul din noi nu crezuse… Sau crezuse? Nu, bine-nţeles că nu crezuserăm. Fusese un joc, un joc de-a hoţii şi vardiştii. Dar nu era un joc.

Calul Bălan se dovedea o realitate.

Capitolul XXI

Cred că n-am să uit niciodată zilele care au urmat.

Ginger a fost mutată din apartament într-un sanatoriu particular. Mi s-a permis s-o văd doar în orele de vizită.

Doctorul ei era înclinat să-şi menţină părerea despre întreaga afacere. Nu putea înţelege ce era cu toată zarva aia.

Diagnosticul lui era foarte limpede – bronhopneumonie, cu anumite simptome uşor neobişnuite, dar care, după cum subliniase el, „Se petrec tot timpul. Nici un caz nu e «tipic». Iar unele persoane nu răspund la antibiotice”.

Şi, firește, tot ce spunea el era adevărat. Ginger avea bronhopneumonie. Nu era nimic misterios în boala de care suferea. Doar că o avea – şi o avea rău.

Am avut o întrevedere cu psihologul Ministerului de Interne. Semăna cu un măcăleandru excentric, ridicându-se şi coborând pe vârful picioarelor, cu ochii ghiduşi sub lentile foarte groase.

Îmi puse nenumărate întrebări, din care unele mi s-au părut absolut fără rost, dar trebuie totuşi să fi avut un rost, căci el dădu savant din cap la răspunsurile mele. Refuză total să se angajeze, ceea ce era, probabil, o dovadă de înţelepciune. A încercat, cred, diferite forme de hipnotism pe Ginger, dar, prin ceea ce părea un acord general, nimeni nu voia să-mi spună mare lucru. Poate că din cauză că nu era nimic de spus.

Mi-am evitat prietenii şi cunoştinţele, dar singurătatea existenţei mele era insuportabilă.

În cele din urmă, într-un acces de disperare, am sunat-o pe Poppy la florărie şi am întrebat-o dacă vrea să ia cina cu mine. Mi-a răspuns că ar fi încântată.

Am dus-o la Fantasie. Poppy sporovăia voioasă şi compania ei s-a dovedit foarte liniştitoare. Dar n-o invitasem numai pentru calităţile ei relaxante. După ce am răsfăţat-o cu feluri de mâncare şi băuturi delicioase, aducând-o într-o stare de euforie, am început s-o trag cu grijă de limbă. Era posibil ca Poppy să fi ştiut ceva, fără să fie pe deplin conştientă de ceea ce ştia. Am întrebat-o dacă îşi aminteşte de prietena mea Ginger. Poppy făcu ochii mari, spuse „Fireşte”, şi mă întrebă ce face Ginger.

— E foarte bolnavă, am spus.

— Sărăcuţa! Poppy arăta îngrijorată atât cât putea ea arăta, ceea ce nu era prea mult.

— S-a băgat în ceva, am spus. Cred că ţi-a cerut sfatul despre asta. Chestia cu Calul Bălan. A costat-o o grămadă de bani.

— Oh! Exclamă Poppy, căscând ochii şi mai mult. Deci, tu erai!

N-am înţeles pe moment. Apoi m-am luminat. Poppy mă lua drept bărbatul a cărui nevastă invalidă bara fericirea lui Ginger. Era atât de emoţionată de această revelaţie a dragostei noastre încât uită total să se alarmeze de menţionarea Calului Bălan.

Întrebă gâtuită de emoţie:

— A avut efect?

— Undeva s-a greşit. Operaţia a reuşit, pisica a murit în chinuri.

— Care pisică? Întrebă aeriană Poppy.

Am lăsat-o baltă. Am înţeles că în ceea ce o privea pe Poppy întotdeauna era nevoie de cuvinte dintr-o singură silabă.

— Ştii… Ăă… Afacerea se pare că a ricoşat asupra lui Ginger. Ai mai auzit să se fi întâmplat vreodată asta?

Poppy nu auzise.

— Fireşte, toate chestiile alea făcute la Calul Bălan, acolo, în Much Deeping… Ştii despre ele, nu-i aşa?

— Nu ştiam unde e. Undeva la ţară.

— N-am înţeles prea bine de la Ginger ce se face acolo…

Am aşteptat.

— Raze, nu-i aşa? Întrebă Poppy vag. Ceva de felul ăsta. Din spaţiu exterior, adăugă ea mândră de cunoştinţele ei… Ca ruşii!

Am decis că Poppy se bizuia acum pe imaginaţia ei limitată.

— Cam aşa ceva, am aprobat-o. Dar trebuie să fie foarte periculos. Adică, dacă ţinem cont că Ginger s-a îmbolnăvit în felul ăsta.

— Dar soţia ta trebuia să se îmbolnăvească şi să moară, nu-i aşa?

— Da, am răspuns acceptând rolul pe care mi-l atribuiseră Ginger şi Poppy. Dar se pare că a ieşit prost… A avut efect invers. Ai auzit să se mai fi întâmplat vreodată aşa ceva?

— Păi, nu în felul ăsta.

— Dar în care fel?

— Adică, după aceea… Dacă cineva n-a plătit. Ştiu un om care n-a plătit. A fost omorât în metrou… A căzut de pe peron în faţa trenului.

— Se poate să fi fost un accident.

— Oh, nu! Ei au fost.

Am mai turnat şampanie în paharul lui Poppy. Simţeam că puteam scoate ceva de la ea. Poppy auzise anumite lucruri şi asimilase cam jumătate din ele şi nimeni nu fusese foarte grijuliu cu ceea ce spunea pentru că era „numai Poppy”.

Înnebunitor era că nu ştiam ce s-o întreb. Dacă spuneam ceva ce nu trebuia, era posibil ca Poppy să intre în panică şi să nu mai vrea să deschidă gura.

— Soţia mea e tot bolnavă, dar nu dă semne că i-ar fi mai rău.

— Ce păcat! Mă compătimi Poppy, sorbind din şampanie.

— Ce să mai fac?

Poppy nu părea să ştie.

— Vezi tu, Ginger a fost cea care… Eu n-am făcut nici un aranjament. Există cineva la care aş putea ajunge?

— Există un loc în Birmingham, spuse cu îndoială Poppy.

— Ăsta s-a închis. Nu cunoşti pe altcineva care să ştie ceva despre afacerea asta?

— Eileen Brandon s-ar putea să ştie ceva… Dar eu nu cred.

Introducerea unei total neaşteptate Eileen Brandon mă ului. Am întrebat-o cine era Eileen Brandon.

— E cu adevărat groaznică, spuse Poppy. Foarte încuiată. Are părul făcut permanent foarte mărunt şi nu poartă niciodată tocuri cui. E culmea! Am fost colege de clasă. Dar şi atunci era încuiată. Era îngrozitor de bună la geografie.

— Ce are ea de a face cu Calul Bălan?

— Nimic. A fost doar o idee de-a ei. Şi-aşa a dat cu piciorul.

— La ce a dat cu piciorul? Am întrebat uluit.

— La slujba ei de la C. C.

— Ce e C. C.?

— Nu ştiu exact. I se spune doar C. C. Ceva despre consumuri sau cercetare. E o chestie măruntă.

— Iar Eileen Brandon a lucrat acolo? Ce făcea?

— Doar umbla şi punea întrebări… Despre pasta de dinţi sau plite de gaz, şi ce fel de burete de baie foloseai. Foarte, foarte deprimant. Adică, cui îi pasă?

— Probabil C. C.-ului, am spus, simţind cum mă furnică emoţia.

Femeia care îl chemase în noaptea aceea la căpătâiul ei pe părintele Gorman lucrase la o asociaţie de felul ăsta. Şi da, desigur, femeia care trecuse pe la Ginger şi o întrebase de cosmetice…

Aici exista o legătură de vreun fel.

— De ce şi-a părăsit slujba? Se plictisise?

— Nu cred. Era plătită foarte bine. Dar i-a intrat în cap ca idee… Că nu era ce părea.

— S-a gândit că ar putea avea vreo legătură cu Calul Bălan? Asta e?

— Nu ştiu. Ceva de felul ăsta… În tot cazul, acum lucrează într-o cafenea lângă Tottenham Court.

— Dă-mi adresa ei.

— Nu e deloc genul tău.

— Nu vreau să-i fac avansuri sentimentale. Vreau câteva indicii despre Cercetarea Consumurilor. Mă gândesc să cumpăr nişte acţiuni în domeniul ăsta.

— Înţeleg, spuse Poppy total mulţumită de explicaţie. Nu mai era nimic de scos de la ea. Ne-am terminat şampania, am dus-o acasă şi i-am mulţumit pentru seara încântătoare.

Dimineaţa următoare am încercat să-l prind la telefon pe Lejeune, dar fără succes. Totuşi, după câteva tentative, am reuşit să dau de Jim Corrigan.

— Ce-i cu păsăroiul psiholog pe care mi l-ai adus, Corrigan? Ce spune despre Ginger?

— O mulţime de cuvinte lungi. Dar părerea mea este că e cu adevărat nedumerit. Şi să ştii, Mark, lumea face pneumonie. Nu e nimic misterios sau ieşit din comun în chestia asta.

— Da. Iar mai mulţi oameni de care ştim, ale căror nume erau pe o anumită listă, au murit de bronhopneumonie, enterogastrită, paralizie bulbară, tumoră la creier, epilepsie, paratifoidă şi alte boli autentice.

— Ştiu ce simţi… Dar ce puteam face?

— Ginger se simte mai rău, nu-i aşa?
— Păi… Da.
— Atunci trebuie făcut ceva!
— Ca de pildă?
— Am câteva idei. Să mergem la Much Deeping, să punem mâna pe Thyrza Grey şi, speriind-o de moarte, s-o forţăm să inverseze vrăjile sau ce-or fi fost…
— Da, s-ar putea să meargă.
— Sau… Am putea merge la Venables.
Corrigan rosti repede.
— Venables? Dar el n-are nici o treabă. Cum ar putea avea el vreo legătură cu asta? E invalid.
— Oare? M-aş putea duce la el să-i smulg pătura aia şi să văd dacă povestea cu membrele atrofiate este adevărată sau nu.
— Ne-am ocupat de treaba asta…
— Stai puţin. Am dat de farmacistul ăla mititel, Osborne, în Much Deeping. Vreau să-ţi repet teoria lui.
I-am redat-o pe scurt.
— Omului ăsta îi lipseşte o doagă, spuse Corrigan. E genul de om care întotdeauna trebuie să aibă dreptate.
— Dar spune-mi, Corrigan, n-ar putea fi aşa cum spune? Este posibil, nu-i aşa?
După o clipă de gândire, Corrigan răspunse încetişor:
— Da. Trebuie să admit că este posibil… Dar cineva tot ar şti, iar acest cineva (de fapt, pot fi mai mulţi) ar trebui plătit gras ca să-şi ţină gura.
— Şi ce-i cu asta? Se scaldă în bani, nu-i aşa? A descoperit Lejeune cum şi-a făcut tot bănetul ăla?
— Nu. Nu chiar… Trebuie s-o recunosc. E ceva cu tipul ăsta. Are el un trecut de vreun fel. Toţi banii lui sunt foarte isteţ justificaţi, într-o mulţime de feluri. Nu se poate verifica totul fără o investigaţie care ar putea dura ani de zile. Cei de la impozite îi dau de câtva timp târcoale lui Venables. Dar e deştept. Ce te face să-l vezi ca pe… Regizorul spectacolului? Aşa îl vezi, nu?

— Da. Cred că el e omul care plănuieşte totul.

— S-ar putea. Pare că are cap pentru asta, de acord. Dar, în mod categoric, el n-ar fi făcut nimic atât de crud, cum ar fi fost să-l omoare el însuşi pe părintele Gorman!

— Se poate s-o fi făcut dacă era o treabă destul de urgentă. Poate că părintele Gorman a trebuit să fie redus la tăcere înainte să apuce să transmită cuiva cele aflate de la muribundă despre activităţile de la Calul Bălan. În plus…

M-am oprit brusc.

— Alo… Mai eşti pe fir?

— Da, mă gândeam… Tocmai mi-a venit o idee…

— Ce idee?

— Nu mi-e prea clară încă… Cred că adevărata siguranţă poate fi dobândită doar într-un fel. N-am încă precis în minte cum… Oricum, acum trebuie să plec. Am o întâlnire într-o cafenea.

— Nu ştiam că ţi-ai mutat sediul în cafe-barul din Chelsea!

— Nu mi l-au mutat. Cafeneaua de care vorbesc e în Tottenham Court Road, dacă vrei să ştii.

Am închis şi m-am uitat la ceas.

Pornisem spre uşă când a sunat telefonul.

Am ezitat. Puteam pune pariu că era tot Jim Corrigan, care vroia să ştie mai multe despre ideea mea.

Momentan, nu vroiam să mai discut cu Jim Corrigan.

Mi-am continuat drumul spre uşă. Telefonul suna insistent, enervant.

Fireşte, putea să fie spitalul… Ginger…

Nu puteam risca asta. M-am întors grăbit şi am smuls receptorul din furcă.

— Alo?

— Dumneata eşti, Mark?

— Da. Cine-i la telefon?

— Sunt eu, fireşte, spuse cu reproş vocea. Ascultă, vreau să-ţi spun ceva.

— Oh, dumneata eşti! Am recunoscut vocea doamnei Oliver. Ascultă, sunt foarte grăbit, trebuie să plec. Te sun eu

mai târziu.
— Ba nici vorbă! Spuse cu fermitate doamna Oliver. Ai să mă asculţi acum. E ceva important.
— Ei bine, spune repede. Am o întâlnire.
— Pfuu! Întotdeauna poţi să întârzii la întâlnire. Toată lumea întârzie. O să-şi facă o părere mai bună despre dumneata.
— Nu e vorba de asta, trebuie…
— Ascultă, Mark. Treaba asta e importantă. Sunt sigură că e. Trebuie să fie!
Mi-am stăpânit cât am putut nerăbdarea, uitându-mă la ceas.
— Ei bine?
— Milly a mea a avut amigdalită. Îi era foarte rău şi s-a dus la ţară, la sora ei…
Am strâns din dinţi.
— Îmi pare nespus de rău, dar zău…
— Ascultă. N-am început încă. Unde eram? Ah, da. Milly s-a dus la ţară şi aşa am sunat la agenţia la care mă duc mereu… Regency… Un nume atât de prostesc… ca un cinema…
— Zău, trebuie să…
— Şi i-am întrebat ce puteau să trimită. Iar ei au spus că momentan era foarte dificil – lucru pe care-l spun întotdeauna – dar că vor face ce pot.
Niciodată prietena mea Ariadne Oliver nu mi s-a părut mai înnebunitoare.
— Şi aşa, azi dimineaţă a venit o femeie, şi cine crezi că era?
— Nu-mi imaginez. Ascultă…
— O femeie pe nume Edith Binns (comic nume, nu-i aşa?) pe care, de fapt, o cunoşti.
— Nu, n-o cunosc. N-am auzit în viaţa mea de o femeie pe nume Edith Binns.
— Dar o cunoşti şi ai văzut-o de mult. A lucrat ani de zile la naşa aceea a dumitale, lady Hesketh-Dubois.

— Oh, la ea!

— Da. Te-a văzut când te-ai dus să iei nişte tablouri.

— Ei bine, toate bune şi frumoase şi cred că ai noroc că ai găsit-o. Mătuşa Min spunea că e foarte de nădejde şi te poţi încrede în ea şi aşa mai departe. Dar acum… Zău…

— Aşteaptă, nu poţi? N-am ajuns la obiect. S-a aşezat şi a vorbit o mulţime despre lady Hesketh-Dubois şi ultima ei boală şi tot felul de chestii din astea, pentru că lor le place la nebunie boala şi moartea şi pe urmă a spus-o.

— Ce?

— Lucrul care mi-a reţinut atenţia. A spus ceva de genul: „Sărăcuţa doamnă, ce-a mai suferit! Treaba aia scârboasă de pe creier, o crescătură, spun ei, şi ce sănătoasă a fost până atunci! Ţi se rupea inima s-o vezi în sanatoriu, cu părul ei frumos, alb şi bogat, pe care şi-l albăstrea regulat o dată la două săptămâni, cu părul ăla, căzându-i cu pumnul pe pernă.” Şi atunci, Mark, m-am gândit la Mary Delafontaine, prietena aceea a mea. Şi ei i-a căzut părul. Şi mi-am adus aminte de ceea ce mi-ai povestit dumneata despre nu ştiu ce fată dintr-o cafenea din Chelsea care s-a bătut cu altă fată care când a tras-o de păr a rămas cu părul în mână. Părul nu iese chiar aşa de uşor, Mark. Încearcă să te tragi de păr, ia câteva fire şi încearcă să le smulgi din rădăcină! Doar încearcă! Ai să vezi. Nu e normal ca tuturor acestor persoane să le cadă părul cu pumnul. Nu e firesc. Trebuie să fie vreo boală aparte, nouă… Trebuie să însemne ceva.

Am strâns receptorul în mâna inundată de transpiraţie. Frânturi de amintiri începeau să se lege. Rhoda şi câinele ei, Sheila… Un articol pe care-l citisem într-o revistă medicală din New York… Bine-nţeles… Bine-nţeles!

Mi-am dat seama brusc că doamna Oliver ciripea încă veselă la telefon.

— Fii binecuvântată! Am spus. Eşti o comoară!

Am trântit receptorul, apoi l-am ridicat din nou. Am format numărul lui Lejeune şi, de data asta, am avut norocul să dau

chiar de ei.
— Lui Ginger îi cade părul cu pumnul? Am întrebat.
— Ei bine… Cred că da. Îmi închipui că din cauza febrei.
— Pe dracu febră! Cauza bolii lui Ginger, ca şi a tuturor celorlalţi, este otrăvirea cu taliu. Să-i mulţumim lui Dumnezeu că, poate, mai avem timp…

Capitolul XXII

— Mai avem timp? Va trăi? Mă plimbam ca un leu în cuşcă. Nu puteam sta într-un loc.
Lejeune mă urmărea. Era blând şi răbdător.
— Puteţi fi sigur că s-a făcut tot ce se putea face.
Era acelaşi vechi răspuns. Nimic care să mă liniştească.
— Ştiu cum să trateze otrăvirea cu taliu?
— Nu se întâlnesc prea des cazuri din astea, dar vor încerca să facă tot ce pot. După părerea mea, va fi salvată.
M-am uitat la el. Oare chiar credea ce spunea? Sau doar încerca să mă liniştească?
— În tot cazul, s-a verificat că e vorba de taliu.
— Da, s-a verificat.
— Aşadar, ăsta e adevărul ascuns al Calului Bălan. Otrava. Nu vrăjitorie, nu hipnotism, nu raze mortale. Banala otrăvire! Şi mi-a fluturat-o în faţă, fir-ar ea a naibii! Îmi închipui ce-a mai râs în sinea ei în timp ce o făcea!
— Despre cine vorbeşti?
— Despre Thyrza Grey. Chiar de când am fost prima dată acolo, la ceai. Mi-a vorbit despre familia Borgia şi despre „otrăvurile rare care nu lasă urme”, despre mănuşi otrăvite şi alte chestii de genul ăsta, „Banalul arsenic alb, nimic altceva”, mi-a spus. Simplu ca bună-ziua. Tot spectacolul ăla cu transă şi cocoşi albi şi pentagrame şi crucifix pus invers nu avea alt scop decât să-i impresioneze pe superstiţioşii nătângi. Iar faimosul „dulap” sau cutie a fost altă piesă de recuzită în pas cu gândirea modernă. În ziua de azi lumea nu mai crede în spirite, vrăjitoare şi vrăji, dar e foarte sensibilă când e vorba de „unde” şi „raze” şi fenomenul psihologic. Pot să pun pariu că dulapul acela nu e decât un

banal panou electric, cu becuri colorate şi supape care zumzăie. Din cauză că trăim cu frica zilnică a emanaţiilor radioactive şi de stronţiu 90, suntem predispuşi să înghiţim tot ce ni se oferă sub o formă ştiinţifică. Tot ce s-a întâmplat la Calul Bălan a fost o gogoriţă! Calul Bălan n-a fost decât un paravan. Pe el trebuia concentrată toată atenţia, ca nu cumva să se îndrepte în altă direcţie. Toată frumuseţea era că pentru ele treaba era foarte sigură. Thyrza Grey se putea lăuda în stânga şi-n dreapta cu puterile oculte pe care le avea sau le putea dirija. Nu putea fi niciodată adusă în faţa justiţiei şi condamnată pentru crimă pe tema asta. Dulapul ei putea fi oricând cercetat şi dovedit total inofensiv. Orice tribunal ar fi respins toată povestea ca fiind caraghioasă şi imposibilă! Şi, fireşte, chiar asta era.

— Credeţi că toate trei au mers mână-n mână? Întrebă Lejeune.

— N-aş crede. După părerea mea credinţa Bellei în vrăjitorie este autentică. Ea crede în puterile ei şi e încântată de ele. Acelaşi lucru cu Sybil. Ea are un dar nativ de medium. Intră în transă şi nu ştie ce se petrece. Crede tot ce-i spune Thyrza.

— Aşadar, Thyrza este spiritul conducător?

— În ceea ce priveşte Calul Bălan, da. Dar nu ea este adevăratul creier al. Afacerii. Adevăratul creier lucrează din umbră. El plănuieşte şi organizează. Este o îmbinare perfectă, să ştiţi. Fiecare are treaba lui şi nimeni nu are la mână pe nimeni. Bradley se ocupă cu latura financiară şi legală, atât. El nu ştie ce se petrece în altă parte. E plătit gras, fireşte. La fel şi Thyrza Grey.

— Se pare că, spre mulţumirea dumneavoastră, aţi descoperit totul.

— Nu. Nu încă. Dar cunoaştem faptele de bază necesare. Ştiu că e vorba de ceea ce se ştie de veacuri. Banala otravă. Draga şi vechea otravă mortală.

— Ce v-a făcut să vă gândiţi la taliu?

— Mai multe lucruri. În primul rând, povestea la care am fost martor într-o seară în Chelsea. O fată i-a smuls părul alteia. Fata vătămată a spus: „Chiar că nu m-a durut”. Şi n-a fost bravadă, cum am auzit. Pur şi simplu nu a durut-o. Când am fost în America, am citit un articol despre otrăvirea cu taliu. O mulţime de muncitori dintr-o fabrică au murit unul după altul. Moartea lor a fost pusă pe seama unor cauze variate şi uimitoare. Printre ele, dacă îmi amintesc bine, erau paratifoida, apoplexia, nevrita alcoolică, epilepsia, enterita gastrică şi aşa mai departe. Apoi, a fost o femeie care a otrăvit şapte persoane. Diagnosticele includeau tumora la creier, encefalita şi pneumonia. Simptomele variau foarte mult. Puteau porni de la diaree şi vomă sau intoxicaţie sau puteau începe cu dureri ale membrelor, puse pe seama polinevritei sau a febrei reumatice sau poliomielitei… Uneori, apărea o pigmentaţie a pielii.

— Vorbiţi ca o enciclopedie medicală!

— Fireşte. M-a interesat. Dar întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, se întâmplă un lucru. Cade părul. Cândva taliul se folosea pentru epilare. Apoi s-a descoperit că este periculos. S-a mai folosit şi intern, dar în doze recomandate cu grijă, funcţie de greutatea pacientului sau ca unguent de uz extern pentru pecingine. În ziua de azi e folosit în principal pentru şobolani, în concentraţie mare, fireşte. Este solubil, fără gust şi uşor de cumpărat. Se impune un singur lucru – otrăvirea nu trebuie suspectată. Cel în cauză nu trebuie să bănuiască faptul că a fost otrăvit. Şi nu numai el – nimeni.

Lejeune dădu din cap.

— Exact, spuse el. De aici insistenţa celor de la Calul Bălan ca criminalul să stea departe de victima lui. Nu trebuie să planeze nici o suspiciune că e ceva necurat la mijloc. De ce ar fi? Nu există nici o parte interesată care ar fi putut avea acces la mâncare sau băutură. Această parte interesată nu şi-a procurat niciodată taliu sau altă otravă. În asta constă

toată frumuseţea. Treaba e făcută de cineva care n-are absolut nici o legătură cu victima. Cineva care apare o singură dată, atât.

Se opri.

— Aveţi vreo idee în privinţa asta?

— Una singură. Factorul comun al tuturor cazurilor pare să fie că, în fiecare din ele, apare câte o femeie cu aspect inofensiv, cu un chestionar despre consumul casnic.

— Credeţi ca femeia este cea care introduce otrava? Într-o mostră sau ceva de genul ăsta?

— Nu cred că este chiar atât de simplu. Am senzaţia că femeile sunt cu adevărat angajatele unor astfel de firme de cercetare a consumurilor. Dar, cumva, au o legătură, cu treaba asta. Cred că am putea afla ceva dacă stăm de vorbă cu o femeie pe nume Eileen Brandon care lucrează într-o cafenea din Tottenham Court Road.

Poppy mi-o descrisese cu destulă acurateţe pe Eileen Brandon. Avea părul scurt, ondulat mărunt, minimum de machiaj posibil, şi purta ceea ce se cheamă, cred, pantofi serioşi. Ne-a spus ca soţul ei murise într-un accident de maşină şi rămăsese cu doi copii mici. Înainte de slujba actuală, fusese angajata unei firme de cercetare a consumurilor, unde lucrase un an şi ceva. Plecase de bunăvoie pentru că nu-i plăcea genul de muncă pe care o făcea.

— De ce nu vă plăcea, doamnă Brandon? Întrebă Lejeune.

— Sunteţi inspector de poliţie?

— Da.

— Credeţi că e ceva în neregulă cu firma aceea?

— Tocmai asta cercetez. Aţi bănuit ceva de genul ăsta? De aceea aţi plecat?

— N-am nimic definitiv pe care să mă bazez. Nu vă pot spune nimic clar.

— Normal. Înţelegem. Dar acum discutăm confidenţial.

— Înţeleg. Însă nu v-aş putea spune mare lucru.

— Ne puteţi spune de ce aţi vrut să plecaţi.

— Aveam sentimentul că se petrec lucruri despre care nu ştiam.

— Vreţi să spuneţi că nu credeaţi că era o firmă autentică?

— Cam aşa ceva. Mi se părea că nu era condusă aşa cum trebuie condusă o afacere. Am bănuit că în spatele ei trebuie să existe un alt obiectiv. Dar nici acum nu ştiu care era acel obiectiv.

Lejeune îi puse mai multe întrebări cu privire la ce anume i se ceruse să facă. Doamna Brandon răspunse că i se înmânau liste cu numele persoanelor dintr-o anumită zonă. Sarcina ei era să viziteze acele persoane, să le pună anumite întrebări şi să noteze răspunsurile.

— Şi ce vi s-a părut ciudat în treaba asta?

— Mi s-a părut că întrebările nu se înscriau pe nici o linie de cercetare. Păreau dezordonate, aproape la întâmplare puse. Ca şi cum… Cum să vă spun. Parcă erau un pretext pentru altceva.

— Aveţi vreo idee ce-ar fi putut fi acest altceva?

— Nu. Asta mă nedumerea.

Făcu o scurtă pauză, apoi spuse cu îndoială:

— Chiar m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva toată treaba era organizată în vederea unor spargeri… Să se spioneze terenul, ca să zic aşa. Dar nu putea fi vorba de asta pentru că niciodată nu mi s-a cerut vreo descriere a camerelor, a încuietorilor, etc. Şi nici ora la care era probabil ca cei din apartament sau din casă să fie plecaţi.

— Despre ce articole era vorba în chestionare?

— Variau. Uneori era vorba de alimente. Cereale, prafuri de budinci… Alteori, fulgi de săpun şi detergenţi. Uneori erau cosmetice, pudre de faţă. Rujuri, creme, etc. Alteori medicamente sau remedii, mărci de aspirină, pastile de tuse, somnifere, picături pentru ochi, gargare, apă de gură, şi aşa mai departe.

Lejeune rosti pe un ton degajat:

— Nu vi s-a cerut să furnizaţi mostre ale unor anumite articole?

— Nu. Nimic de genul ăsta.
— Dumneavoastră doar puneaţi întrebări şi notaţi răspunsurile?
— Da.
— Care trebuia să fie scopul acestor întrebări?
— Tocmai asta mi s-a părut ciudat. Niciodată nu ni s-a spus exact. Se presupunea că rolul lor era să furnizeze informaţii unor anumite firme producătoare… Dar era un mod de lucru de un diletantism fantastic. Câtuşi de puţin sistematic.
— Credeţi că ar fi posibil ca dintre întrebările care vi se spunea să le puneţi doar una, sau un grup de întrebări să fi vizat obiectul acţiunii, iar celălalt să fi fost camuflaj?
Femeia reflectă asupra acestui aspect, apoi dădu din cap.
— Da. Asta ar explica alegerea întâmplătoare… Dar n-am nici cea mai mică idee care erau întrebarea sau întrebările importante.
Lejeune o privi pătrunzător.
— Trebuie să fi fost mai mult decât ne-aţi spus, rosti el cu blândeţe.
— Tocmai asta e – nu ştiu ce era. Simţeam doar că era ceva în neregulă. Şi atunci am vorbit cu altă femeie, doamna Davis…
— Aţi vorbit cu doamna Davis? Şi?
Glasul lui Lejeune rămase absolut neschimbat.
— Nici ea nu era mulţumită.
— De ce nu era mulţumită?
— Auzise ceva.
— Ce auzise?
— V-am spus că n-am să pot fi explicită. Nu mi-a spus-o în prea multe cuvinte. Doar că, din cât auzise ea, toată afacerea era o escrocherie. „Nu e ce pare a fi”. Asta a spus. Apoi a adăugat: „Asta nu ne afectează. Suntem plătite bine şi nu ni se cere să facem nimic ilegal, aşa că nu văd de ce ne-am bate capul cu asta”.
— Asta a fost tot?

— Şi a mai spus ceva. Nu ştiu ce a vrut să spună cu asta. A spus: „Uneori mă simt ca Doamna cu Coasa”. La vremea aceea n-am ştiut la ce se referea.

Lejeune scoase din buzunar o hârtie şi i-o întinse.

— Vă spune ceva vreunul din numele astea? Din câte vă amintiţi, aţi trecut pe la vreuna din aceste persoane?

— Nu cred să-mi amintesc. Luă hârtia. Am văzut atât de multe… Se opri şi parcurse lista cu privirea: Ormerod.

— Vă amintiţi un Ormerod?

— Nu. Dar l-a menţionat doamna Davis o dată. A murit pe neaşteptate, nu-i aşa? Hemoragie cerebrală. Asta a necăjit-o. A spus: „Era pe lista mea acum două săptămâni. Arăta ca un om perfect sănătos”. Asta a fost după ce a făcut remarca despre Doamna cu Coasa. A spus: „Unii din oamenii pe la care trec par să dea ortul popii numai pentru că s-au uitat la mine”. A râs şi a spus că era o coincidenţă. Dar cred că nu i-a prea plăcut. Oricum, a spus că nu avea de gând să-şi facă probleme.

— Şi asta a fost tot?

— Ei bine…

— Da, spuneţi.

— Asta a fost ceva mai târziu. Nu o văzusem de câtva timp. Dar într-o zi ne-am întâlnit într-un restaurant din Soho. I-am spus că plecasem de la firmă şi că acum aveam altă slujbă. M-a întrebat de ce, şi i-am spus că faptul că nu ştiam ce se întâmplă mă făcea să nu mă simt în largul meu. Ea a spus: „Poate că ai fost înţeleaptă. Dar leafa e bună şi programul lejer. Şi, în definitiv, toţi trebuie să riscăm în viaţă! Eu n-am prea avut noroc în viaţă şi de ce mi-ar păsa ce se întâmplă cu alţii?” Am întrebat-o ce anume era în neregulă la acea firmă. Ea a răspuns: „Nu ştiu sigur, dar ce pot să-ţi spun este că zilele trecute am recunoscut pe cineva. Ieşea dintr-o casă în care nu avea ce căuta şi ducea o geantă cu scule. Ce făcea cu ele, mă întreb?” M-a întrebat dacă dădusem vreodată de o femeie care ţinea undeva la

ţară un han pe nume Calul Bălan. Am întrebat-o ce legătură avea Calul Bălan cu firma.

— Şi ce v-a răspuns?

— A răspuns râzând „Citeşte Biblia!”. Nu ştiu ce a vrut să spună. Asta a fost ultima dată când am văzut-o. Nu ştiu ce mai face, dacă mai lucrează acolo sau nu.

— Doamna Davis a murit, spuse Lejeune.

Eileen Brandon păru uluită.

— A murit? Dar… Cum?

— A murit acum două luni de pneumonie.

— Înţeleg. Îmi pare rău.

— Mai există ceva ce ne puteţi spune, doamnă Brandon?

— Mă tem că nu. Am mai auzit şi pe alţii pomenind cuvintele astea, Calul Bălan, dar cum îi întrebi ceva despre asta devin muţi şi par speriaţi.

Păru neliniştită.

— Eu… Eu nu vreau să fiu amestecată în nimic periculos, domnule inspector. Am doi copii de crescut. Vă spun sincer, nu ştiu nimic mai mult.

Inspectorul o privi foarte atent, apoi dădu din cap şi o lăsă să plece.

— Am mai înaintat puţin, spuse Lejeune după plecarea doamnei Brandon. Doamna Davis a ajuns să ştie prea multe. A încercat să închidă ochii la ceea ce se petrecea, dar avea puternice bănuieli referitor la despre ce era vorba. Apoi s-a îmbolnăvit pe neaşteptate, şi când a fost pe moarte a chemat preotul şi i-a mărturisit tot ce ştia şi bănuia. Întrebarea este, cât ştia? Lista aceea cu nume aş spune că este o listă a persoanelor pe la care trecuse cu chestionarul şi care apoi muriseră. De aici remarca Doamna cu Coasa. Adevărata întrebare este, cine era cel pe care îl „recunoscuse” ieşind dintr-o casă în care nu avea ce căuta şi care se dădea drept muncitor de nu ştiu ce fel? Această „recunoaştere” trebuie s-o fi făcut periculoasă. Dacă ea l-a recunoscut, se poate s-o fi recunoscut şi el şi să-şi fi dat seama că fusese recunoscut. Dacă ea îi transmisese această

informaţie părintelui Gorman, atunci era imperios necesar ca părintele Gorman să fie redus la tăcere înainte ca el să apuce s-o transmită mai departe.

Se uită la mine.

— Sunteţi de acord, nu-i aşa? Aşa trebuie să se fi întâmplat.

— Da, sunt de acord.

— Aveţi vreo idee cine este omul?

— Am o idee, dar…

— Ştiu. Nu avem nici o dovadă. Rămase o clipă tăcut. Apoi se ridică.

— Dar îl vom prinde, spuse el. O dată ce ştim precis cine e, găsim noi mijlocul de a-l prinde. Vom încerca toate metodele.

Capitolul XXIII

Trei săptămâni mai târziu, o maşină trase în faţa uşii principale de la Priors Court. Din ea coborâră patru bărbaţi.

Unul din ei eram eu. Alţi doi erau inspectorul Lejeune şi sergentul Lee. Al patrulea era domnul Osborne care abia putea să-şi reţină încântarea şi emoţia de a fi fost acceptat să facă parte din echipă.

— Trebuie să vă ţineţi gura, să ştiţi, îl avertiză Lejeune.

— Chiar aşa, domnule inspector. Puteţi conta pe mine. N-am să scot o vorbă.

— Să nu uitaţi asta.

— Îl consider un privilegiu. Un mare privilegiu, deşi nu prea înţeleg…

Dar nimeni nu era dispus să-i dea vreo explicaţie.

Lejeune sună la uşă şi întrebă de domnul Venables.

Arătând cam ca o delegaţie, toţi patru am fost poftiţi înăuntru.

Dacă Venables fu surprins de vizita noastră, n-o arătă. Purtarea lui era deosebit de curtenitoare. Înfăţişarea lui aparte m-a izbit din nou. Mărul lui Adam proeminent,

mişcându-se în sus şi-n jos, faţa suptă, cu nasul coroiat ca ciocul unei păsări de pradă.

— Mă bucur să te revăd, Easterbrook. Se pare că în ultima vreme îţi petreci foarte mult timp prin părţile astea.

Mi s-a părut că citesc în glasul lui o uşoară maliţiozitate. Reluă:

— Şi… Inspectorul detectiv Lejeune, nu-i aşa? Asta îmi stârneşte curiozitatea, trebuie să recunosc. Locurile astea sunt atât de paşnice, atât de departe de delicvenţă! Şi totuşi, iată că apare un inspector de poliţie! Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule inspector?

Lejeune era foarte liniştit, foarte suav.

— Avem o problemă în care credem că aţi putea să ne ajutaţi, domnule Venables.

— Asta e fraza şablon, nu-i aşa? În ce fel credeţi că pot să vă ajut?

— Pe şapte octombrie… Un preot de parohie, părintele Gorman, a fost omorât în West Street, Paddington. Mi s-a dat de înţeles că, la ora aceea, eraţi în zonă. Crima s-a petrecut între 7:45 şi 8:15 seara. Mă întreb dacă nu cumva aţi văzut ceva care să aibă legătură cu această problemă.

— Oare chiar eram în zonă la vremea aceea? Mă îndoiesc, să ştiţi, mă îndoiesc foarte tare. Din cât îmi amintesc, n-am fost niciodată în acel cartier al Londrei şi nici nu cred să fi fost măcar în Londra la data aceea. Merg ocazional la Londra pentru câte o licitaţie interesantă, şi din când în când la un control medical.

— La doctorul sir William Dugdale din Harley Street, parcă.

Domnul Venables îl privi cu răceală.

— Sunteţi foarte bine informat, domnule inspector.

— Nu atât de bine pe cât mi-ar plăcea. Oricum, sunt dezamăgit că nu mă puteţi ajuta aşa cum speram. Cred că sunt dator să vă explic faptele legate de moartea părintelui Gorman.

— Dacă vreţi, n-am nimic împotrivă. E un nume pe care nu l-am auzit niciodată.

— În acea noapte ceţoasă, părintele Gorman fusese chemat la căpătâiul unei muribunde din vecinătate. Femeia se încurcase cu o organizaţie criminală, la început fără să ştie, dar mai târziu anumite lucruri au făcut-o să bănuiască gravitatea problemei. Era o organizaţie specializată în înlăturarea persoanelor nedorite… Contra unui onorariu substanţial, firește.

— Nu-i o idee prea nouă, spuse încet Venables. În America…

— Dar această organizaţie avea nişte aspecte de roman, în primul rând, înlăturările erau efectuate în aparenţă prin ceea ce probabil că s-ar putea numi mijloace psihologice. Aşa zisa „dorinţă de moarte” existentă în noi toţi este stimulată…

— Astfel încât persoana în cauză în mod obligatoriu se sinucide?

— Nu se sinucide, domnule Venables. Persoana în cauză moare din cauze perfect naturale.

— Ei, haideţi! Chiar credeţi una ca asta?

— Cartierul general al acestei organizaţii pare a fi un loc pe nume Calul Bălan.

— Oh, încep să înţeleg! Deci asta vă aduce în părţile noastre rurale şi pitoreşti – prietena mea Thyrza Grey şi prostiile ei! Niciodată n-am reuşit să-mi dau seama dacă ea însăşi le crede sau nu. Dar, firește, prostii sunt! Are o prietenă prostuţă care se crede medium, iar vrăjitoarea locală îi e bucătăreasă. Şi toate trei au ajuns să-şi facă o adevărată reputaţie pe aici. Nu-i un lucru bun, firește, dar să nu-mi spuneţi că Scotland Yard, sau de unde veniţi, ia în serios toată povestea asta!

— Ba o luăm foarte în serios, domnule Venables. Chiar credeţi că cineva poate să moară numai pentru că Thyrza îndrugă nişte prostii mari cât casa şi Sybil cade în transă iar Bella face magie neagră?

— Oh, nu, domnule Venables, cauza morţii e mult mai simplă… Făcu o pauză. Cauza este otrăvirea cu taliu.

O clipă domni liniştea.

— Ce aţi spus?

— Otrăvirea cu săruri de taliu. Foarte simplu. Numai că ea trebuie muşamalizată şi ce metodă mai bună de muşamalizare decât o regizare pseudoştiinţifică, psihologică, plină de jargon modern şi întărită de vechile superstiţii? Totul calculat astfel încât să abată atenţia de la banalul fapt al otrăvirii.

— Taliu. Domnul Venables se încruntă. Nu cred să fi auzit vreodată de el.

— Nu? Se foloseşte pe scară mare ca otravă pentru şobolani şi ocazional ca epilant la copiii care au pecingine. Se poate obţine foarte uşor. Întâmplător, există un pachet cu această substanţă ascuns într-un colţ în magazia dumneavoastră.

— În magazia mea? Nu se poate!

— Ba este acolo. Am examinat puţin din ea, în scopuri de cercetare…

Venables deveni uşor agitat.

— Trebuie că l-a pus cineva acolo. Eu nu ştiu nimic despre el! Absolut nimic.

— Chiar aşa? Sunteţi un om înstărit, domnule Venables, nu-i aşa?

— Ce legătură are asta cu ceea ce discutăm?

— Dacă nu mă înşel, cei care se ocupă de impozite vă pun în ultimul timp întrebări deranjante. Cu privire la sursa venitului, adică.

— Blestemul de a trăi în Anglia este fără doar şi poate sistemul de impozitare. În ultimul timp m-am gândit foarte serios să plec să trăiesc în Bermude.

— Nu cred că, pentru moment, veţi pleca în Bermude.

— E o ameninţare, domnule inspector? Dacă da…

— Nu, nu, domnule Venables. Mi-am exprimat doar o opinie. Aţi vrea să auziţi cum lucrează această unică

şmecherie?

— Oricum sunteţi hotărât să-mi povestiţi.

— Este foarte bine organizată. Detaliile financiare sunt aranjate de un anume domn Bradley, un avocat exclus din barou. Domnul Bradley are un birou în Birmingham. Potenţialii clienţi îl vizitează acolo şi încheie afacerea. Trebuie spus că este vorba de un pariu dacă o anumită persoană va muri într-o perioadă de timp precizată… Domnul Bradley, căruia îi plac foarte mult mizele mari, este de regulă pesimist în pronosticuri. Clientul este de obicei mai optimist. Când domnul Bradley câştigă pariul, banii trebuie plătiţi cu promptitudine… Altfel e posibil să se întâmple ceva neplăcut. Asta e tot ce face domnul Bradley – pune un pariu. Simplu, nu? În continuare, clientul face o vizită la Calul Bălan. Domnişoara Thyrza Grey şi prietenele ei pun în scenă un spectacol care de regulă îşi atinge scopul – acela de a-l impresiona pe client şi de a-l face să creadă ceea ce „trebuie” să creadă. Şi acum urmează faptele din culise, fapte simple ca bună-ziua. Anumite femei, angajate de bună credinţă ale uneia din numeroasele firme pentru cercetarea consumurilor, sunt trimise într-o anumită zonă cu un chestionar. „Ce pâine preferaţi? Ce articol de toaletă sau cosmetice? Ce laxative, tonice, aspirine, etc.?” În ziua de azi oamenii sunt obişnuiţi cu sondajele. Rareori obiectează. Şi aşa, se trece la ultimul pas. Simplu, curajos, plin de succes! Este singura acţiune săvârşită personal de iniţiatorul întregului plan. El poate fi îmbrăcat într-o uniformă de portar, poate fi un om care vine să citească contorul de gaz sau electric. Poate fi instalator, electrician, orice gen de meseriaş. Indiferent ce e, întotdeauna are la el o legitimaţie corespunzătoare, în caz că i s-ar cere s-o arate. Indiferent ce rol joacă, adevăratul lui obiectiv este simplu – substituirea unui articol pe care îl cunoaşte că îl foloseşte victima (din chestionare), cu un preparat similar adus de el. După ce şi-a îndeplinit misiunea, pleacă şi nu mai e văzut niciodată în acea zonă. Câteva zile e posibil ca

să nu se întâmple nimic. Dar, mai devreme sau mai târziu, victima începe să prezinte simptome de boală. Este chemat un doctor, dar nu există nici un motiv să se bănuiască ceva ieşit din comun. Pacientul este întrebat despre ce a mâncat sau a băut, dar nimeni nu s-ar gândi să suspecteze banalul articol pe care pacientul îl foloseşte de ani de zile. Un şampon, o pastă de dinţi, o cremă de faţă, etc. Vedeţi frumuseţea planului, domnule Venables? Singura persoană care ştie ce face în realitate capul organizaţiei este capul organizaţiei însuşi. Nu există nimeni care să-l trădeze.

— Şi cum aţi aflat atâtea? Întrebă Venables.

— Când bănuim o anumită persoană, avem mijloace să ne convingem dacă bănuielile sunt întemeiate.

— Serios? Cam ce fel de mijloace?

— Nu e nevoie să le trecem în revistă pe toate. Aparatul de fotografiat, de exemplu. În ziua de azi sunt posibile tot soiul de dispozitive ingenioase. Un om poate fi fotografiat fără ca măcar să bănuiască. Avem câteva fotografii excelente cu un om în uniformă de portar, un instalator de gaze, şi aşa mai departe. Fireşte că există şi treburi ca o mustaţă falsă, altfel de dantură, etc., dar omul nostru a fost foarte uşor recunoscut în primul rând de doamna Easterbrook, alias domnişoara Katherine Corrigan, şi, de asemenea, de o femeie pe numele Edith Binns. Recunoaşterea este un lucru foarte interesant, domnule Venables. De exemplu, domnul acesta, prezent aici, domnul Osborne, este dornic să jure că, în seara de şapte octombrie, în jurul orei opt, v-a văzut urmărindu-l în Barton Street pe părintele Gorman.

— Şi chiar v-am văzut! Spuse domnule Osborne tremurând de agitaţie. V-am descris exact!

— Cam prea exact, poate, spuse Lejeune. Pentru că dumneata nu l-ai văzut pe domnul Venables în seara aceea când stăteai în faţa uşii prăvăliei dumitale. Nici nu stăteai acolo. Dumneata însuşi erai pe trotuarul de vizavi, urmărindu-l pe părintele Gorman până a dat colţul în West Street şi l-ai ajuns şi l-ai omorât.

Domnul Zachariah Osborne spuse:

— Poftim?

Ar fi fost caraghios. Era caraghios! Maxilarul căzut, ochii holbaţi…

— Permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă, domnule Venables, cu domnul Zachariah Osborne farmacist, fost locatar în Barton Street, Paddington. Vă va interesa în mod deosebit persoana lui când vă voi spune că domnul Osborne, care e de câtva timp sub urmărire, a fost destul de lipsit de înţelepciune ca să plaseze un pachet cu taliu în magazia dumneavoastră. Neştiind de infirmitatea dumneavoastră, s-a amuzat aruncând vina pe dumneavoastră; şi, fiind foarte încăpăţânat, aşa cum sunt toţi oamenii foarte proşti, a refuzat să admită că o dăduse în bară.

— Prost? Îndrăzneşti să mă numeşti prost? Dacă ai şti… Dacă ai avea idee ce am făcut… Ce pot să fac…

Osborne tremura şi spumega de furie.

Lejeune îl analiza cu atenţie. Asta îmi amintea de un pescar care juca un peşte prins în cârlig, atent să nu-l scape.

— N-ar fi trebuit să cauţi să fii atât de deştept, să ştii, spuse el cu reproş. Dacă ai fi stat liniştit în prăvălia dumitale, fără să te amesteci, acum n-aş fi aici, avertizându-te, cum e de datoria mea s-o fac, că orice vei spune va fi consemnat şi…

A fost momentul în care domnul Osborne începu să ţipe.

Capitolul XXIV

— Inspectore Lejeune, am o mulţime de lucruri să vă întreb.

Formalităţile fiind încheiate, îl aveam pe Lejeune la dispoziţia mea. Stăteam alături, cu două stacane mari de bere în faţă.

— Da, domnule Easterbrook. Îmi închipui că a fost o surpriză pentru dumneavoastră.

— Categoric a fost. Eu stăteam eu ochii pe Venables. Nu mi-aţi dat nici cel mai mic indiciu.

— Nu-mi puteam permite să vă dau indicii, domnule Easterbrook. Indiciile sunt cu două tăişuri. Adevărul este că nu aveam prea multe lucruri pe care să ne bazăm. Din cauza asta a trebuit să regizăm spectacolul de azi cu cooperarea domnului Venables. Trebuia să-l ducem cu fofârlica pe Osborne şi apoi, brusc, să cădem asupra lui, sperând că îl doborâm. A ţinut.

— E nebun?

— Aş spune că acum e nebun de-a binelea. La început n-a fost, dar când ajungi să omori oameni începi să o iei razna. Treaba asta te face să te simţi puternic, mai mare decât viaţa. Te face să te consideri Dumnezeu Atotputernic. Dar nu eşti. Eşti doar o fiinţă amărâtă, ca oricare alta. Iar când acest lucru îţi este dezvăluit subit, eul tău nu poate să admită un asemenea adevăr. Ţipi şi te baţi cu pumnii în piept şi te lauzi cu ce ai făcut şi cât de deştept eşti. Ei bine, l-aţi văzut.

— Aşadar, Venables a contribuit la spectacol. I-a plăcut ideea cooperării?

— Cred că l-a amuzat. În plus, a fost destul de impertinent să spună: „serviciu contra serviciu”.

— Ce vroia să spună prin asta?

— Ei bine, n-ar trebui să vă spun. O fac neoficial. Cam în urmă cu opt ani, a fost un lanţ de spargeri de bănci. De fiecare dată s-a folosit aceeaşi tehnică. Toate spargerile au reuşit! Raidurile erau deştept plănuite de cineva care nu lua parte efectiv la operaţiune. Omul acela s-a ales cu o grămada de bani. Chiar dacă am bănuit cine era, n-am putut s-o dovedim. A fost mai deştept decât noi. Mai ales în ceea ce priveşte partea financiară. Dar a avut bunul simţ să nu încerce să-şi repete succesul. Nu spun mai mult. A fost un escroc isteţ, dar nu criminal. Nu s-au pierdut vieţi.

Am revenit.

— L-aţi bănuit tot timpul pe Osborne? Dintr-un bun început?

— Ei bine, el singur a atras atenţia asupra lui. Dacă stătea în banca lui, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că respectabilul farmacist Zachariah Osborne are vreo legătură cu afacerea asta. Dar, ciudat e că tocmai asta nu pot face criminalii. Nu pot să stea liniştiţi în banca lor. Şi zău dacă ştiu de ce.

— Dorinţa de moarte, am sugerat. Tema Thyrzei Grey.

— Aţi face bine să uitaţi cât mai repede de Thyrza Grey şi de cele pe care vi le-a spus. Nu, mai degrabă cred că e vorba de singurătate. Să ştii că eşti un tip atât de deştept, dar să n-ai pe nimeni cu care să vorbeşti despre asta!

— Nu mi-aţi spus când aţi început să-l bănuiţi.

— Chiar de când a început să mintă, adică de la început. Declaraţia pe care ne-a dat-o ca răspuns la apelul nostru a fost o minciună palpabilă. Ne-a descris omul pe care susţinea că-l văzuse urmărindu-l pe părintele Gorman cu un lux de amănunte care nu putea fi posibil într-o noapte ceţoasă ca aceea. Ar fi putut vedea un nas acvilin, dar nu şi mărul lui Adam. Ar fi fost prea de tot. Fireşte, minciuna aceea putea să fie destul de inocentă. Domnul Osborne poate vroia doar să-şi dea importanţă. Există o mulţime de oameni de felul ăsta. Dar asta mi-a atras atenţia asupra lui şi am văzut că, într-adevăr, era o persoană ciudată. A început pe loc să-mi povestească foarte multe despre el. Mi-a dat imaginea cuiva care întotdeauna dorise să fie mai important decât era. Nu mă mir că încercările lui actoriceşti au eşuat. N-a suportat să i se dicteze cum să joace un rol! Probabil a fost destul de sincer când mi-a spus despre ambiţia lui de a fi martor la un proces de crimă. Fireşte, nu ştim când anume i-a venit ideea că ar putea deveni un mare criminal el însuşi, un criminal atât de deştept încât să nu fie adus niciodată în faţa justiţiei. Dar să revin. Descrierea pe care i-a făcut-o Osborne acelui om era interesantă. Era limpede descrierea unei persoane reale pe care o văzuse cândva, o persoană cu trăsături oarecum neobişnuite. Aş spune că l-a văzut într-o zi pe Venables în

maşină, în Bournemouth, şi înfăţişarea lui l-a izbit. Dacă a fost aşa, nu şi-a dat seama că omul era invalid. Un alt motiv care mi-a reţinut interesul faţă de Osborne a fost faptul că era farmacist. M-am gândit că era posibil ca lista aceea să fi avut legătură cu vreun comerţ cu narcotice. Cum n-a fost aşa, aş fi uitat de domnul Osborne, dacă domnul Osborne însuşi n-ar fi ţinut să fie în prim plan. Aşa se face că ne-a scris că l-a văzut pe bărbatul în cauză la o sărbătoare din Much Deeping. Încă nu ştia că domnul Venables era infirm. Când a descoperit asta, n-a avut bunul simţ să tacă. Asta era vanitatea lui. Vanitatea tipică criminalului. Nu avea de gând să admită nici o clipă că se înşelase. A ţinut-o pe a lui, emiţând tot felul de teorii care mai de care mai absurde. I-am făcut o vizită foarte interesantă în bungalow-ul lui din Bournemouth. Numele lui ar fi trebuit să dea pe faţă adevărul. Everest. Aşa l-a numit. Iar în hol avea un tablou cu muntele Everest. Mi-a povestit ce mult îl interesau expediţiile în Himalaya. Dar ăsta era genul de glumă ieftină pe care îl savura. Ever rest {*}. Asta era meseria – profesia lui. El le oferea oamenilor odihna veşnică, contra cost. Era o idee minunată, trebuie să recunoaştem. Toată afacerea a fost gândită. Bradley în Birmingham, Thyrza Grey şi şedinţele ei de spiritism în Much Deeping. Cine era să-l bănuiască pe domnul Osborne carp nu avea nici o legătură cu Bradley şi Birmingham, nici o legătură cu Thyrza Grey, nici o legătură cu victima? Cât despre mecanismul real al înlăturării persoanelor, asta era o bagatelă pentru un farmacist. Cum spuneam, n-am fi ştiut nimic dacă domnul Osborne ar fi avut atâta minte să stea în banca lui.

— Dar ce făcea cu banii? În definitiv, e de presupus că pentru bani a făcut-o, nu?

— Da, pentru bani a făcut-o. Avea vise mari. Se vedea călătorind, distrându-se, o persoană bogată şi importantă. Dar bine-nţeles că nu era persoana care se credea el că e. Cred că simţul puterii i-a fost exacerbat de săvârşirea reală a crimei. Faptul că toate crimele i-au reuşit i s-a suit la cap,

l-a îmbătat, ba mai mult, îi plăcea la nebunie să se vadă în boxa acuzaţilor. O să vedeţi. Personajul central cu toţi ochii aţintiţi asupra lui.

— Dar ce a făcut cu banii?

— Oh, asta-i foarte simplu, deşi nu cred că m-aş fi putut pronunţa dacă nu aş fi văzut cât de sărăcăcios îi era mobilat bungalow-ul. Era un zgârcit, fireşte. Iubea banii şi vroia bani, dar nu ca să-i cheltuiască. Tot ce avea în bungalow fusese cumpărat ieftin, la mâna a doua. Nu-i plăcea să cheltuiască banii, îi plăcea să-i aibă.

— Vreţi să spuneţi că i-a depus pe toţi în bancă?

— Oh, nu! Aş spune că îi vom găsi undeva, sub podea, în bungalow-ul acela al lui.

Am rămas amândoi tăcuţi un timp, reflectând asupra creaturii ciudate care era Zachariah Osborne.

La un moment dat, Lejeune rosti visător:

— Corrigan ar spune că toate astea se datorează unei nu ştiu ce glande din splină sau pancreas sau altceva care secretă în exces sau insuficient… Niciodată n-am înţeles bine. Eu sunt un om simplu… Eu cred că Osborne e doar un om ţăcănit… Ceea ce mă depăşeşte, întotdeauna m-a depăşit, este cum poate fi un om atât de deştept şi în acelaşi timp atât de prost.

— Mintea maestrului crimei este imaginată ca o figură măreaţă şi sinistră a răului.

— Nu e deloc aşa, spune Lejeune. Răul nu este ceva supraomenesc, e ceva mai puţin decât omenesc. Criminalul este cineva care vrea să fie important, dar care nu va fi niciodată important din cauză că întotdeauna va fi mai puţin om.

Capitolul XXV

La Much Deeping totul era normal.

Rhoda era ocupată să-şi doftoricească favoriţii, câinii adică. Când m-am apropiat, a ridicat privirea şi m-a întrebat dacă nu vreau s-o ajut. Am refuzat şi am întrebat unde e Ginger.

— S-a dus la Calul Bălan.
— Poftim?
— A spus că are de făcut ceva acolo.
— Dar casa e pustie.
— Ştiu.
— Se oboseşte prea mult. Nu e total vindecată.
— Nu te mai agita, Mark! Ginger e teafără. Ai văzut noua carte a doamnei Oliver? Se numeşte Cacadu-ul Alb. E pe masa de acolo.
— Domnul s-o binecuvânteze pe doamna Oliver. Şi pe Edith Binns.
— Cine mai e şi Edith Binns?
— O femeie care a identificat un bărbat dintr-o fotografie. O slujitoare credincioasă a naşei mele.
— Nimic din ce spui nu pare să aibă vreo logică. Ce se întâmplă cu tine, Mark?
Nu i-am răspuns. Am pornit spre Calul Bălan.
Chiar înainte de î ajunge acolo, m-am întâlnit cu doamna Dane Calthrop.
— Am ştiut tot timpul că eram proastă, spuse ea. Dar nu ştiam cum. M-au înşelat brizbrizurile.
Flutură mâna spre hanul pustiu şi paşnic în lumina soarelui de toamnă târzie.
— Ticăloşia n-a existat niciodată acolo… Nu în sensul în care se presupunea a fi. Nici un pact cu diavolul, nici o magie neagră. Pur şi simplu trucuri făcute pentru bani… Şi fără nici o consideraţie pentru, viaţa umană. Asta e adevărata ticăloşie. Nimic măreţ sau mare – doar meschin şi vrednic de dispreţ.
— Se pare că dumneavoastră şi inspectorul Lejeune vedeţi la fel lucrurile.
— Îmi place omul acela, spuse doamna Dane Calthrop. Să intrăm la Calul Bălan s-o găsim pe Ginger.
— Ce face acolo?
— Curăţă ceva.

Am intrat pe uşa joasă. Se simţea un miros puternic de terebentină. Ginger era ocupată cu cârpe şi sticle. La intrarea noastră, ridică privirea. Era încă foarte palidă şi slabă, şi avea capul înfăşurat cu o eşarfă, căci nu-i crescuse încă părul. Era stafia a ceea ce fusese.

— Totul e în regulă, Mark, îmi spuse doamna Calthrop citindu-mi gândurile.

— Uite! Spuse triumfătoare Ginger.

Ne arată însemnul vechiului han la care lucra.

Patina vremii înlăturată, silueta călăreţului de pe cal era perfect vizibilă, un schelet rânjit cu oase lucioase.

Am auzit în spatele meu vocea doamnei Dane Calthrop.

— Apocalipsa, capitolul şase, versetul opt: „şi m-am uitat şi iată un cal bălan şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea, şi iadul se ţinea după el…”

Am rămas câteva clipe tăcuţi, apoi doamna Calthrop spuse: „Şi cu asta basta!” pe tonul cuiva care aruncă ceva la coşul de hârtii.

— Acum trebuie să plec, adăugă ea. „Întrunirea mamelor”.

Se opri în prag, se uită la Ginger şi rosti în mod neaşteptat.

— Ai să fii o mamă bună.

Din nu ştiu ce motiv, Ginger se înroşi ca para…

— Ginger, vrei? Am întrebat.

— Ce să vreau, Mark? Să fiu o mamă bună?

— Ştii la ce mă refer.

— Poate… Dar aş prefera o ofertă fermă.

I-am făcut o ofertă fermă…

După o pauză, Ginger întrebă:

— Eşti foarte sigur că nu vrei să te însori cu creatura aia, Hermia?

— Doamne sfinte! Am uitat complet.

Am scos din buzunar o scrisoare.

— Asta a venit acum trei zile. Mă întreabă dacă nu vreau să merg cu ea la Old Vic să vedem Love’s Labour’s Lost.

Ginger îmi luă scrisoarea din mână şi o rupse.

— În viitor, dacă vrei să mergi la Old Vic, ai să mergi cu mine, spuse ea cu fermitate.

SFÂRŞIT